

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Effinger_George-Marid_Audran_03-Polibek_vyhnanstvi..PDB

```
PDB Name: Effinger-Marid Audran3-Polibek
Creator ID: READ
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.5.2007
Modification Date: 19.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0
```

Marid Audran Efinger
Polibek vyhnanství
(THE EXILE KISS)

SciFistické komunitě středojižního regionu, která mi za všechny ty roky poskytla tolik podpory a povzbuzení. Můj dík patří ArmadilloConu v Austinu, SwampConu v Baton Rouge, SF a Fantasy Festivalu v New Orleans a CoastConu v Biloxi.

A zvláštní dík Fredu Duarteovi a Karen Meschkeové za pohostinnost nad rámec povinnosti, jelikož můj vůz byl v době psaní této knihy skoro v osudovém kómatu.

Byť v cizině déšť ze zlata a stříbra a doma z dýk a oštěpů, přece je lepší být doma.
—Malajské přísloví

Políbení, dlouhé jak vyhnanství, jak pomsta sladké!
—William Shakespeare: Coriolanus

1

Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl být unesen. Nebyl k tomu důvod. Ten den rozhodně začal velice nevinně. Těsně před rozbřeskem jsem se probudil, díky experimentálnímu dodřáku, který nosím na svém mozkovém implantátu, rychle a doširoka. Je to ten dodřák, který mi dává síly a schopnosti ostatním smrtelníkům upírané. Pokud vím, jsem jediný člověk se dvěma implantáty.

Jeden z těch speciálních dodávků mě vrhne rovnýma nohama do plného vědomí přesně v okamžiku, který určím. Naučil jsem se ho používat v kombinaci s dalším, který přiměje tělo, aby vyčistilo svůj systém od alkoholu a drog lépe a rychleji, než je běžné. Takže se neprobouzím opilý nebo zdrogovaný. V minulosti lidé kvůli mým opicím trpěli a já jsem si přísahal, že už to nikdy nedovolím.

Osprchoval jsem se, přistříhl jsem si zrzavou bradku a oblékl jsem si drahou džallábiju pískové barvy s bílou pletenou čapkou mého rodného Alžírská. Měl jsem hlad. Obvykle mi připravoval snídani můj otrok, Kmuzu, ale tentokrát jsem byl pozván na snídani k Friedlander bejovi. Ta bývá až po ranních modlitbách, takže jsem měl ještě půl hodiny čas. Přešel jsem ze západního křídla velkého domu Friedlander beje do východní části a zaklepal jsem na dveře bytu své manželky.

Indihar otevřela. Měla na sobě bílý saténový župan, dárek ode mne, tmavě kaštanové vlasy měla stažené do pevného uzlu na temeni. Velké tmavé oči se jí zúžily. „Přeji ti dobré ráno, muži," řekla. Nepřekypovala nadšením, že mě vidí.

Její nejmladší chlapec, čtyřletý Hákím, jí objímal kolena a křičel. Slyšel jsem Džirdžiho a Zaruju, ječeli po sobě ve vedlejším pokoji. Senaldu, valencijskou služebnou, kterou jsem najal, nebylo nikde vidět. Přijal jsem zodpovědnost za tuhle rodinu, protože jsem se cítil částečně vinen smrtí manžela Indiňar. Papá - Friedlander bej - rozhodl, že tento bohulibý skutek můžu uskutečnit jen tehdy, když se s Indiňar ožením a formálně adoptuji její děti. Jinak si budou lidé všelicos myslet. Nevzpomínám si na žádný další případ, kdy by si Papá dělal kvůli lidským řečem nejmenší starost.

Nu a navzdory zuřivému rozhůření Indihar a mému rozhodnému odmítnutí jsme nyní byli mužem a ženou. Papá prostě vždycky dosáhl svého. Kdysi dávno mne Friedlander bej chytil za pačesy, setřásl ze mne prach ulice a proměnil mne z nanicovatého flákače v těžkou váhu podsvětí.

Takže Hákím byl teď oficiálně... můj syn, ať už se mi to líbilo nebo ne. Nikdy předtím jsem neměl co do činění s dětmi a neměl jsem tušení, jak s nimi jednat. A jim to bylo jasné. Zvedl jsem hošíka a usmál jsem se mu do obličejíku umazaného od marmelády. „Pročpak pláčeš, mudrci?“ zeptal jsem se. Hákím ztichl jen na takovou chvíli, než stačil nabrat dech, a pak začal kvílet ještě hlasitěji.

Indihar netrpělivě zavřela: „Prosím tě, manželí, nesnaž se hrát velkého bratra. Jeho starší bratr je Džirdži.“ Vzala mi Hákima z náruče a postavila ho na podlahu.

„Nesnažím se být velkým bratrem.“

„Tak se ani nesnaž dělat mu kámoše. Toho taky nepotřebuje. Potřebuje otce.“

„Přesně," souhlasil jsem. „Tak mi řekni, co takový otec dělá, a já to budu dělat." Už celé týdny jsem se poctivě snažil,

ale Indihar mi ani trochu nepomohla. Začínalo mě to opravdu unavovat.

Nevesele se zasmála a postrčila Hákima ke dveřím do vnitřních pokojů bytu. „Má tvá návštěva nějaký konkrétní účel, manželi?“

„Indihar, kdyby ses jen trochu snažila, snad bychom tohle šílenství nějak zvládli. Copak je ti tu tak zle?“

„Proč se nezeptáš Kmuzua, jak mu tady je?“ Pořád ještě mne nepozvala dál.

Měl jsem toho rozhovoru ve dveřích dost. Odstrčil jsem ji, vešel do pokoje a posadil se na pohovku. Indihar se na mě chvíli mračila, pak si povzddechla a sedla si na židli proti mně. „Už jsem ti to tolikrát vysvětloval. Papá mi dává věci. Dárky, které jsem nikdy nechtěl. Jako například můj implantát a bar U Chirigo nebo Kmuzua.“

„A mne,“ dodala.

„Ano, a tebe. Snaží se mne připravit o všechny přátele. Chce, abych zrušil všechna stará pouta.“

„Mohl bys to jednoduše odmítnout, manželi. To tě nikdy nenapadlo?“

Kéž by to bylo tak snadné. „Když mi vylepšovali mozek,“ řekl jsem, „zaplatil Friedlander bej doktorům, aby mi zavedli dráty do trestacího centra v mozku.“

„Do trestacího centra? Ne do centra slasti?“

Smutně jsem se zasmál. „Kdyby mi byl dal zadrátovat centrum slasti, byl bych nejspíš už dávno mrtvý. To se zadrátovaným stává. A mně by to určitě dlouho netrvalo.“

Indihar za zamařila. „Stejně tomu nerozumím. Proč centrum pro trest? Proč bys se měl chtít—“

Zvedl jsem ruku a přerušil jsem ji. „Ale já jsem to přece nechtěl! Papá se mě neptal, prostě mi to dal udělat. Má spoustu elektronických mašinek, kterými může dálkově stimulovat moje centra bolesti. Tím mne drží na uzdě.“ Skutečnost, že jsem se nedávno dozvěděl, že je dědečkem mé matky, ve mně žádné kladné city nevzbudila. Ne pokud odmítal jakoukoli diskusi o mé svobodě.

Viděl jsem, jak se zachvěla. „To jsem nevěděla, manželi.“

„Nerad o tom mluvím. Ale Papá mi pořád kouká přes rameno s palcem na knoflíku na agónii, připravený zmáčknout ho v okamžiku, kdy udělám něco, co mu nevoní.“

„Takže jsi taky vězeň,“ řekla. „Jsi jeho otrok jako my ostatní.“

Nezdálo se mi nutné odpovídat. V mém případě byla situace trochu jiná, protože mi v žilách kolovala krev Friedlander beje a já jsem se cítil zavázán ho milovat. Ne že by se mi to zatím dařilo. Tenhle cit mi vždycky dělal problémy a Papá mi to ani trochu neusnadňoval.

Indihar ke mně vztáhla ruku a já jsem ji uchopil. Bylo to poprvé od naší svatby, co trochu zjihla. Všiml jsem si, že má dlaně a prsty pořád ještě trochu žlutooranžové od henny, kterou ji je přítelkyně natřela v den naší svatby. Byl to velice neobvyklý obřad, protože Papá rozhodl, že by nebylo vhodné, abych se oženil s ženou, která není panna. Indihar, samozřejmě, byla vdova se třemi dětmi. Tak jí udělil čestné panenství. Nikdo se nesmál.

Svatba sama byla směsicí zvyků, jaké se dodržovaly ve městě, a zvyků z nevěstiny rodné egyptské vesnice. Předstírala, že jde o spojení mladé panny a alžírského mladíka slibné budoucnosti. Friedlander bej oznámil, že není třeba zvát na oslavu rodinu Indihar, že ji mohou zastoupit přátelé.

„Pochopitelně vynecháme rituální stvrzení,“ řekla Indihar.

„Co to je?“ zeptal jsem se. Báł jsem se, že snad budu muset napsat nějaký test, na který jsem se měl od puberty pilně připravovat.

„V některých zaostalých muslimských zemích,“ vysvětloval Friedlander bej, „odvedou o svatební noci nevěstu ode všech svatebních hostů do zvláštní místnosti. Ženy z obou rodin ji položí na postel a drží ji. Manžel si obalí ukazováček bílým plátnem a zasune ho, aby prokázal dívčino panenství. Jestliže je plátno zakrvácené, předá je manžel dívčinu otci, který pak obchází svatebčany a mává jím jako praporem.“

„Je přece jedenácté století od Muhammadova útěku!“ zvolal jsem v šoku.

Indihar pokrčila rameny. „Pro dívčiny rodiče je to okamžik veliké pýchy. Prokazuje, že vychovali ctnostnou a hodnou dceru. Když jsem se poprvé vdávala, plakala jsem nad tou potupou, dokud jsem neuslyšela jásot a nadšené výkřiky hostů. Pak jsem pochopila, že mé manželství je požehnáno a že se ze mne v očích vesnice stala žena.“

„Jak říkáš, má dcero,“ řekl Friedlander bej, „v tomto případě takové stvrzení nebude požadováno.“ Když tím nic netrtil, dovedl být Papá rozumný.

Koupil jsem Indihar pěkný zlatý snubní prsten i druhý tradiční šperk. Chiri, můj ne moc tichý společník, mi pomohla vybrat dárek v jednom z těch drahých krámků na východní straně bulváru al-Džamíl, kde nakupují Evropané. Byla to brož, zlatá ještěrka vykládaná smaragdy, se dvěma rubíny místo očí. Stála mě dvanáct tisíc kiamů a byla to nejdražší věc, jakou jsem kdy koupil. Dal jsem dárek Indihar ráno před svatbou. Otevřela saténem vyloženou krabičku, několik okamžiků hleděla na smaragdovou ještěrku a pak řekla: „Děkuji, Maríde.“ Nikdy potom se o ní nezmínila a nikdy jsem ji neviděl na jejích šatech.

Indihar nikdy neměla peněz nazbyt, ani předtím, než byl její muž zabit. Přinesla si do manželství jen trochu domácího vybavení a skromný šatník. Ani to nebylo nutné, protože v té době už jsem byl díky spojení s Papá bohatý. Po pravdě řečeno, cena, kterou jsem za nevěstu podle manželské smlouvy zaplatil, čítala víc peněz, než Indihar viděla za celý svůj život. Dvě třetiny jsem Indihar vyplatil hotově, třetí část by dostala v případě rozvodu.

Já jsem si na svatbu oblekl svou nejlepší bílou džallábiju a plášť, ale Indihar musela vydržet mnohem víc. Chiri, její nejlepší přítelkyně, ji pomáhala s přípravami na obřad. Brzy ráno toho slavného dne spolu odstranily Indihar všechny chloupky z paží a nohou - potřely je pastou z cukru a citrónové šťávy, a když slupka ztvrdla, Chiri ji sloupala. Nikdy nezapomenu, jak nádherně svěže a sladce Indihar toho večera voněla. Dodnes mě vzrušuje vůně citronů.

Když Indihar dokončila oblékání a skromné líčení, usadili nás a udělali oficiální svatební hologramy. Ani jeden z nás se na nich netváří nijak zvlášť šťastně. Oba jsme věděli, že je to jen formální svazek a bude trvat, jen dokud bude žít

Friedlander bej. Holografista dělal oplzlé vtipy o svatebních nocích a líbáncích, a my s Indihar jsme hleděli na hodiny a počítali minuty, kdy už to utrpení skončí.

Svatební obřad se konal u Papá, ve velkolepé hale. Byly tam nejméně dvě stovky hostů, naši přátelé, ale také mnoho zlověstně vyhlížejících mužů, kteří nás mlčky sledovali na okrajích davu. Mým svědkem byl Sajíd Polo-hadždž: na počest události si nezavazkl vůbec žádný modřák, což bylo u něho něco nepředstavitelného. Byla tam většina majitelů budajínských klubů a také děvčata, změnenci a debíci, které jsme znali, a takové známé budajínské postavičky jako Lajla, Fu'ád a taxikář Bill. Kdybychom se byli s Indihar milovali a chtěli tuhle svatbu, mohla to být velice radostná událost. Kdyby.

Seděli jsme proti sobě před šejchem v modrém turbanu, který vykonával muslimský svatební obřad. Indihar v bílých saténových šatech a bílém závoji, s kyticí vonících květů, vypadala překrásně. Šejch nejdříve prosil Alláha o požehnání a předčítal z první sůry posvátného Koránu. Pak se zeptal Indihar, jestli se sňatkem souhlasí. Následovala krátká pauza, v níž jsem viděl, jak se jí oči zaplnily lítostí. „Ano," řekla tiše.

Podali jsme si pravé ruce a šejch je přikryl bílým šátkem. Indihar opakovala šejchova slova o tom, že si mě bere z vlastní svobodné vůle a že jsem za ni zaplatil sedmdesát pět tisíc kiamů.

„Opakuj po mně, Maríde Audrane," vyzval mě šejch. „Přijímám od tebe slib manželství, беру tě do své péče a zavazuji se, že tě budu chránit. Vy, kteří jste tady, buďte mi svědky." Musel jsem to říci třikrát, aby bylo všechno tak, jak má být. Šejk obřad zakončil dalším čtením z posvátného Koránu. Požehnal nám i našemu manželství. V hale bylo chvíli ticho a pak se z hrdel žen ozval pronikavý trilkující zvuk zadžarít.

Pochopitelně následovala oslava a já jsem pil a předstíral, že jsem šťastný. Byly tam spousty jídla a hosté nám dávali dárky a peníze. Indihar se brzy vymluvila, že musí jít uložit děti, třebaže přesně na to měla Senaldu. Chvíli po ní jsem odešel také. Vrátil jsem se do svého bytu, spolkl sedm či osm sluníček a ležel jsem na posteli se zavřenýma očima. Byl jsem ženatý. Byl ze mne manžel. Jak začaly opiáty působit, myslel jsem na to, jak moc to Indihar slušelo. Mrzelo mne, že jsem ji aspoň nepolíbil.

Tak to byly mé vzpomínky na naši svatbu. Když jsem teď seděl u Indihar, uvažoval jsem, jaké jsou vlastně mé rodinné povinnosti. „Vždycky ses ke mně a k dětem choval dobře," řekla Indihar. „Jsi k nám velice štědrý a já bych ti za to měla být vděčná. Odpuť mi mé chování, prosím."

„Nemáš se za co omlouvat, Indihar." Vstal jsem. Zmínka o dětech mi připomněla, že mohou každou chvíli vběhnout do místnosti. Chtěl jsem se vyhnout jejich křiku a štěbetání. „Pokud budete cokoliv potřebovat, řekněte Kmužuovi nebo Taríkovi."

„Nic nám neschází." Podívala se mi do očí, pak se otočila. Nedokázal jsem odhadnout, co cítí.

Uvádělo mě to do rozpaků. „Tak já už půjdu. Přeji ti dobré ráno."

„Příjemný den, muži."

U dveří jsem se obrátil. Vypadala smutná a osamělá. „Necht' ti Alláh dá mír," zamumlal jsem. Pak jsem za sebou zavřel dveře.

Měl jsem zrovna tak čas dojít do menší jídelny poblíž kanceláře Friedlander beje, kde jsme vždycky snídali, jestliže se mnou chtěl prodiskutovat obchodní záležitosti. Když jsem vešel, už seděl za stolem. Jeho dva mlčenliví obři, Habíb a Labíb, stáli po stranách za ním. Hleděli na mne podezíravě, jako by čekali, že bych i teď, po tak dlouhé době, mohl vytáhnout blýskavý nůž a vrhnout se Papá po krku.

„Dobré ráno, synu mého bratra," řekl obřadně Friedlander bej. „Jak se ti daří?"

„Děkuji Bohu každou hodinu," odpověděl jsem. Posadil jsem se na protější stranu stolu a začal jsem si nabírat jídlo.

Papá měl na sobě světle modrou košili s dlouhými rukávy, hnědé vlněné kalhoty a na hlavě červený plstěný fez. Vypadalo to, že se už dva nebo tři dny neholil, obličej měl pokrytý šedivým strništěm. Přednedávnm byl v nemocnici a hodně zhubl. Tváře měl propadlé a ruce se mu třáslly. Ale rozum měl pořád stejně bystrý.

„Už tě napadlo, kdo by ti mohl pomoci s naším datalinkovým projektem, můj nejmilejší?" Nezdržoval se už dál zdvořilostmi a přešel k obchodu.

„Napadlo mě, že by se hodil můj přítel Jacques Dévaux, ó šejchu."

„Ten marocký mladík? Ten křesťan?"

„Ano, jen si nejsem jist, zda mu můžeme stoprocentně důvěřovat."

Papá kývl. „Dobře děláš, když tak uvažuješ. Není moudré důvěřovat, dokud si člověka neprověříš. Pohovoříme si o tom podrobněji, až dostanu od firem předběžné odhady."

„Ano, šejchu."

Sledoval jsem, jak pečlivě okrajuje stříbrným nožem jablko. „Řekli ti o té schůzce dnes večer, synu mého bratra?" zeptal se.

Byli jsme pozváni na recepci do paláce šejcha Maháliho, emíra města. „Velice mě překvapilo, že si mne princ povšiml," řekl jsem.

Papá se pousmál. „Je v tom víc než jen radost z tvého sňatku. Emír prohlásil, že nemůže připustit svár mezi mnou a šejchem Ridou Abú Ádilem."

„Chápu. A dnešní slavnost bude pokusem o vaše smíření?"

„Neúspěšným pokusem o smíření." Friedlander bej zachmuřeně hleděl na jablko, pak ho zuřivě probodl nožem a odsunul. „Mezi námi dvěma mír nikdy nebude. To je zcela nemožné. Ale chápu emírovu obtížnou situaci: když králové bojují, umírají sedláci."

Usmál jsem se. „Chceš říci, že ty a šejch Ridá jste králové a vládce tohoto města je sedlák?"

„No, rozhodně se nám v moci nevyrovná. Jeho vliv sahá po hranice města, kdežto my ovládáme celé národy."

Opřel jsem se na židli a zadíval jsem na něho. „Očekáváš dnes další útok, můj dědečku?"

Friedlander bej si zamyšleně třel horní ret. „Ne," řekl pomalu, „ne dnes, když budeme pod ochranou prince. Tak hloupý šejch Ridá není. Ale brzy, synu mého bratra. Velmi brzy."

„Budu na pozoru," řekl jsem, vstal jsem a rozloučil jsem se. Neměl jsem nejmenší chuť poslouchat, že jsme vtahováni do další intriky.

Během odpoledne jsem přijal delegaci Kapadokie, která chtěla, aby jí Friedlander bej pomohl dosáhnout nezávislosti na Anatolii a vytvořit lidovou republiku. Většina lidí si myslela, že Papá a Abú Ádil vydělávali obchodováním s neřestí a zločinem, ale nebyla to úplně pravda. Je fakt, že byli zodpovědní za skoro všechny nezákonné aktivity ve městě, ale to jen proto, že potřebovali zaměstnání pro nespočitatelné příbuzenstvo, přátele a společníky.

Skutečné bohatství však Papá vydělával tím, že udržoval záznamy o neustále se měnícím politickém uspořádání v naší části světa. V době, kdy nové státy přežívaly v průměru nanejvýš jednu generaci svých občanů, musel někdo ve všeobecném chaosu udržovat řád. Právě tyto nákladné služby Friedlander bej a šejch Ridá poskytovali. Pamatovali si, kde byly hranice států, kdo má platit daně a kam s mrtvolami, skutečnými i v přeneseném slova smyslu. Kdykoliv se někde dostala k moci nová vláda, byli u toho Papá nebo šejch Ridá, aby při přechodu pomohli - a užili si pokaždé pořádný kus kořisti.

Fascinovalo mě to a byl jsem rád, že mě Papá zapojil právě do téhle práce, a ne do řízení lukrativních, ale v podstatě nudných zločineckých podniků. Můj pradědeček mne s neutuchající trpělivostí učil a vedl Tarika a Júsufo, aby mi všemožně pomáhali. Když jsem přišel do domácnosti Friedlander beje, myslel jsem si zpočátku, že jsou to jeho osobní sluha a komorník. Brzy jsem pochopil, že vědí o situaci na nejvyšší úrovni islámského světa víc než kdokoliv jiný. S výjimkou Friedlander beje, samozřejmě.

Když se kapadočtí konečně odporoučeli, zbývala mi asi hodina, abych se připravil na návštěvu v emírově paláci. Kmuzu mi pomohl vybrat vhodné oblečení. Už jsem si ani nepamatoval, kdy jsem si naposledy oblekl své staré džínsy, pracovní košili a vysoké boty. Začínal jsem si zvykat na tradičnější arabský oděv. Někteří muži ve městě dosud nosili obleky evropskoamerického stylu, ale já jsem se v nich nikdy necítil dobře. U Papá jsem si navykl chodit v džallábiji, i proto, že to měl rád. Navíc bylo snadnější pod široký hábit ukrýt statickou pistoli. A káfija, arabská pokrývka hlavy, schovala mé implantáty, které urážely některé konzervativní muslimy.

Když jsem dokončil oblékání, stál jsem tam v bělostné džallábiji jako ženich a v modrém rouchu lemovaném zlatem. Na nohách jsem měl pohodlné sandály, za pasem obřadní dýku a na hlavě bílou káfiju upevněnou černou šňůrou akal.

„Vypadáte velice dobře, já sídím," komentoval můj vzhled Kmuzu.

„To doufám. Ještě nikdy jsem nebyl hostem prince."

„Prokázal jste své kvality a váš věhlas se jistě dostal až k emírovi. Nemusíte z něho mít strach."

Kmuzuovi se to snadno řeklo. Naposledy jsem se podíval do zrcadla. Obraz v něm na mne valný dojem neudělal.

„Marid Audran, Ochránce ušlápnutých," řekl jsem pochybovačně. „Jo, máš pravdu." Pak jsme šli dolů za Friedlander bejem.

Jeli jsme bejovou limuzínou, Tarik řídil a přivezl nás do paláce včas. Uvedli nás do tanečního sálu a vyzvali mne, abych usedl na polštáře na čestné místo po pravici šejcha Maháliho. Friedlander bej a ostatní hosté si udělali pohodlí. Byl jsem představen mnoha bohatým a vlivným mužům města.

„Prosím, občerství se," řekl emír. Sluha nabízel podnos naložený šálky silné kávy kořeněné skořicí a kardamomem a vysoké sklenice ledové ovocné šťávy. Žádné alkoholické nápoje, šejch Maháli byl hluboce nábožensky založený.

„Nechť je váš stůl věčně plný," řekl jsem. „Vaše pohostinnost je proslavená po celém městě, ó šejchu."

„Radujme se a oslavujme!" odvětil potěšený mou lichotkou. Konverzovali jsme asi půl hodiny, pak začali sluhové roznášet mísy se zeleninou a pečeným masem. Emír objednal jídla na nakrmění pěti takových společností. Elegantním šperky vykládaným nožem mi nabízel nejchutnější kousky. Celý život nedůvěřuji bohatým a mocným, ale princ mi byl sympatický.

Nalil si šálek kávy a nabídl mi také. „Tohle město je takovou směsicí klik a stran, že mi neustále dělá potíže je posoudit. Studuji metody velkých muslimských vládců minulosti. Zrovna dnes jsem četl nádherný příběh o Ibn Saúдови, který vládl spojené Arábii, jež jednu dobu nesla jeho jméno. I on musel vymýšlet rychlá a chytrá řešení složitých problémů."

„Jednoho dne navštívil Saúd tábor kočovného kmene a tu k němu přiběhla křičící žena a objala mu nohy. Žádala, aby byl popraven vrah jejího muže.

„Jak byl tvůj muž zabit?" zeptal se král.

Ta žena řekla: „Vrah vyšplhal vysoko na datlovou palmu, aby si utrhl ovoce. Můj manžel seděl ve stínu pod stromem a odpočíval. Ten vrah se na stromě neudržel, spadl a zlomil mému muži vaz. Teď je mrtvý a já jsem ubohá vdova a nemám čím uživit své osiřelé děti!"

Ibn Saúd si zamyšleně zammul bradu. „Myslíš, že ten muž upadl na tvého manžela úmyslně?" zeptal se.

„Jaký je v tom rozdíl? Můj muž je tak jako tak mrtvý!"

„Přijmeš poctivou náhradu, nebo skutečně trváš na smrti toho muže?"

„Podle Přímé stezky náleží vrahův život mně."

Ibn Saúd pokrčil rameny. S tak tvrdohlavou ženou člověk mnoho nenadělá, ale on jí řekl: „Tak tedy zemře. A jeho smrt musí být stejná jako smrt tvého manžela. Prikazuji, aby tento muž byl pevně připoután ke kmeni té datlové palmy. Ty vyšplháš čtyřicet stop do koruny stromu a odtud spadneš dolů na krk toho muže a zabiješ ho." Král se odmlčel a pohlédl na ženu a sousedy, kteří se tam sešli. „Nebo přece jen přijmeš náhradu?"

Žena okamžik váhala, pak vzala peníze a odešla."

Hlasitě jsem se zasmál a ostatní hosté příběhu šejcha Maháliho zatleskali. Velice rychle jsem zapomněl, že on je emírem města zatímco já... no, jsem jenom já.

Příjemný večer pokazil příchod Ridy Abú Ádila. Vešel hlučně a zdravil ostatní hosty tak, jako by hostitelem byl on, a ne

emír. Byl oblečen podobně jako já, měl i káfiyu, pod níž skrýval korymbický implantát. Těsně za nim vešel nějaký mladík, pravděpodobně jeho nový sekretář a milenec. Mladý muž měl světlé vlasy, brýle s tlustými obroučkami a tenké bezkrévné rty. Měl na sobě bílou košili po kolena, přes ni dokonale střižené hedvábné sportovní sako a na nohách plstěné trepky. Přeletěl místnost očima a každému z hostů věnoval jeden znechucený pohled.

Když Abú Ádil zahlédl Friedlander beje a mne, rozzářil se. „Mí drazí přátelé!“ zvolal, přeběhl sál a pomáhal Papá vstát. Objali se, třebaže Papá neřekl ani slovo. Pak se šejch Ridá obrátil ke mně. „A tady máme šťastného ženicha!“

Nepovstal jsem, což byla zjevná urážka, ale Abú Ádil předstíral, že to nevidí. „Přinesl jsem vám hezký dárek!“ řekl a rozhlédl se, zda všichni poslouchají. „Kennethe, dej tomuto mladému muži jeho dárek.“

Blondatý hošík na mne okamžik hleděl, jako by mne odhadoval. Pak sáhl do náprsní kapsy saka a vyndal obálku.

Natáhl ruku směrem ke mně, držel obálku dvěma prsty, ale nehodlal pokročit, abych na ni dosáhl. Zjevně to považoval za jakýsi souboj.

Bylo mi to fuk. Natáhl jsem se a sebral mu obálku. Ušklíbl se a povytáhl obočí, jako by chtěl říct: „Později se koukneme, na čem jsme.“ Měl jsem chuť hodit mu dar do jeho pitomého obličejce.

Pak jsem si vzpomněl, kde jsem a kdo nás pozoruje, tak jsem roztrhl obálku a vytáhl složený list papíru. Četl jsem dar Abú Adila, ale vůbec jsem tomu nerozuměl. Přečetl jsem si to ještě jednou, ale o nic jasnější to nebylo. „Nevím, co říci,“ řekl jsem.

Šejk Ridá se zasmál. „Věděl jsem, že budete potěšen!“ Pak se otočil, aby ho ostatní dobře slyšeli. „Využil jsem svého vlivu u Jaišů, abych získal pověření pro Marída Audrana. Je nyní důstojníkem domobrany!“

Jaišové bylo neoficiální pravicové uskupení, na které už jsem narazil. Rádi se oblékali do šedých uniforem a pochodovali ulicemi. Původně měli za cíl zbavit město cizinců. Jak plynul čas a přibývalo financí, plynoucích od lidí typu Ridy Abú Adila - který přišel do města v mladém věku - cíl se změnil. Teď to vypadalo, že posláním civilní armády je sužovat Abú Ádilovy nepřátele, cizí i domácí.

„Nevím, co říci,“ opakoval jsem. Byl to od šejcha Ridy prapodivný dar a absolutně mi unikalo, co tím sleduje. Ale jelikož jsem ho znal, bylo mi jasné, že se to dozvím až bolestně brzy.

„Všechny naše staré neshody jsou zapomenuty,“ řekl Abú Ádil vesele. „Od nynějška budeme přáteli a spolupracovníky. Musíme se společně snažit zlepšit život ubohých feláhů, kteří jsou na nás závislí.“

Shromáždění hosté byli jeho slovy dojati a tleskali. Pohlédl jsem na Friedlander beje, který jen pokrčil rameny. Oběma nám bylo jasné, že Abú Ádil před našima očima rozvíjí nějaký nový plán.

„Pak tedy připijím ženichovi,“ řekl šejch Maháli a vstal. „A připijím na konec konfliktu mezi Friedlander bejem a Ridou Abú Adilem. Jsem mezi lidmi znám jako čestný muž a vždy jsem se snažil vládnout tomuto městu moudře a spravedlivě. Tento mír mezi vašimi rodinami učiní můj úkol snadnějším.“

Pozvedl svůj šálek s kávou a všichni ho následovali. Všem kromě Papá a mne to muselo připadat jako okamžik plný smíření a naděje. Já jsem cítil, jak se mi kolem žaludku stahuje smyčka strachu.

Zbytek večera byl docela fajn. Za chvíli už jsem měl dost jídla, kávy i povídání s bohatými lidmi, které jsem ani neznal. Abú Ádil už se nesnažil mi zkřížit cestu, ale nedalo se přehlédnout, že jeho blondatý kamarád se na mne pořád dívá a kroutí hlavou.

Vydržel jsem na večírku ještě chvíli, ale pak mě nuda vyhnala ven. Vyšel jsem do šejchových dokonalých zahrad.

Zhluboka jsem vdechoval vzduch provoněný květinami a upíjel ledový nápoj. Uvnitř byl večírek v plném proudu, ale já už jsem měl ostatních hostů až nad hlavu. Obou skupin: mužů, které jsem potkal poprvé v životě a s nimiž mě nic nespojovalo, i těch, které jsem znal a chtěl se jim vyhnout.

Oficiálně to byla oslava mé svatby, ale protože nebyly pozvány ženy, nebyla tu ani Indihar. Přišel jsem s Kmuzuem, Friedlander bejem, jeho řidičem, Taríkem, a oběma obřími osobními strážci, Habíbem a Labibem. Tarík, Kmuzu a Kameny, které mluví se bavili s ostatním služebnictvem v oddělené budově, jež také sloužila jako stáje a garáže.

„Jestliže si přeješ odejít, synu mého bratra,“ ozval se Friedlander bej, „můžeme se s naším hostitelem rozloučit.“ Papá mi vždycky říkal „synu mého bratra“, i když o našem skutečném vztahu musel vědět už před tím, než jsme se setkali.

„Myslím, že už mám zábavy dost, ó šejchu.“ Víc než dost, poslední čtvrt hodinu jsem pozoroval padající meteority na bezmračné obloze.

„To je dobře. Cítím se velmi unavený. Podej mi ruku, opřu se o tebe.“

„Jistě, ó šejchu.“ Býval to veliký a silný muž, ale byl starý - chystali jsme se na oslavu jeho dvoustých narozenin. A před několika měsíci se ho kdosi pokusil otrávit a bylo třeba spousty vysoce složité neurochirurgie, než se podařilo napravit škody. Dosud se z toho zážitku docela nevzpamatoval, byl pořád slabý a nejistý.

Společně jsme vyšli z krásných zahrad a záměřili arkádou k osvětlenému sálu. Když nás emír viděl přicházet, vstal a vyšel nám vstříc. Rozpřáhl ruce a objal Friedlander beje. „Prokázal jsi mému domu velikou čest, ó vynikající!“ řekl.

Ustoupil jsem a nechal Papá, aby se postaral o formální rozloučení. Měl jsem pocit, že celá hostina byla vlastně schůzkou těchto dvou mocných mužů, že oslava mého sňatku byla naprosto bezvýznamná záminka k složitým debatám, které uskutečnili. „Necht' tvůj stůl trvá věčně, ó princi!“ řekl Papá.

„Děkuji ti, ó moudrý,“ řekl šejch Maháli. „Už nás opouštíte?“

„Je po půlnoci a já jsem starý člověk. Až odejdu, vy mladí můžete pokračovat v tomto vážném veselí.“

Emír se zasmál. „Naše láska jde s tebou, ó šejchu.“ Naklonil se a políbil Friedlander beje na obě tváře. „Jdi v pokoji.“

„Necht' Alláh prodlouží tvůj život,“ řekl Papá.

Šejch Maháli se obrátil ke mně. „Kif wa basát!“ řekl. To znamená: „Buď dobré mysli a vesel!“ a je to jakési shrnutí životního postoje našeho města.

„Děkujeme za vaši pohostinnost,“ loučil jsem se, „a za čest, již jste nám prokázal.“

Zdálo se, že emír má ze mne radost. „Necht' požehnání Alláhovo na tobě spočívá, mladý muži,“ řekl.

„Mír s vámi, ó princí." Několik kroků jsme couvali, pak jsme se obrátili a vyšli do noci. Emír a jeho hosté mi dali obrovskou spoustu darů. Nyní ležely vystaveny v sále a zítra ráno je někdo dopraví do domu Friedlander beje. Když jsme se s Papá nadechli vlahého nočního vzduchu, cítil jsem se sytý a spokojený. Znovu jsme procházeli zahradami a já jsem obdivoval pečlivě ošetřované rozkvetlé stromy a jejich mihotavý odraz v jezírku. Nad vodou k nám přilétal zvuk smíchu, uprostřed jezírka zurčela fontána, ale jinak byla noc tichá.

Bejova limuzína byla zaparkována v garáži šejcha Maháliho. Zamířili jsme přes trávník k ní, když tu se rozsvítila její přední světlá. Staré auto – jedno z mála dosud pojízdných aut na principu vnitřního spalování – se pomalu rozjelo k nám. Řidičovo okno tiše sklouzlo dolů a já jsem překvapeně hleděl ne na Taríka, nýbrž na Hadždžára, kriváckého nadporučíka policie, který dohlížel na záležitosti Budajínu.

„Nastupte," řekl „Oba."

Pohlédl jsem na Friedlander beje. Jen pokrčil rameny. Nastoupili jsme do auta. Hadždžár si nejspíš myslel, že je pánem situace, ale Papá se tvářil úplně klidně, i když na skládacím sedadle za řidičem seděl veliký chlap a mířil na nás jehlovkou.

„Co to má k čertu znamenat, Hadždžáre?" zeptal jsem se.

„Oba vás zatýkám," oznámil polda. Zmáčkl knoflík a mezi ním a zadním prostorem se vysunul skleněný panel. Zůstali jsme s tím jeho buldokem. Nevypadal, že by měl chuť si povídat.

„Jen zachovej klid," řekl Papá.

„To Abú Ádil, že?"

„Je to možné." Trhl ramenem. „Děj se vůle Alláhova, jistě se všechno vyjasní."

Nebyl jsem ani trochu klidný. Nenávidím bezmoc. Sledoval jsem Friedlander beje, uvězněného ve vlastní limuzíně, v rukou policajta, který bere plat jak od Papá, tak od jeho úhlavního protivníka, Ridy Abú Ádila. Několik minut se mi svíral žaludek a nacvičoval jsem si řadu chytrých a hrdinských věcí, které udělám, až nás Hadždžár pustí z auta. Pak, zatímco se auto proplétalo úzkými uličkami na okraji města, jsem začal hledat nějaké vysvětlení pro to, co se s námi dělo.

Bolesti v žaludku neustoupily, ba naopak. Litoval jsem, že s sebou nemám svou minilékárničku. Papá mě večer varoval, že by to bylo hrubé porušení etikety, kdybych si do emírova domu přinesl farmaceutika. To mám z toho, že jsem ze sebe nechal udělat takového slušňáka. Ted' mě unesli a já musím snášet všechny tělesné útrapy, které mě potkají.

V kapse džalábije jsem měl malou sadu dodávků. Jeden z nich byl skvělý na potlačení bolesti, ale bál jsem se sáhnout rukou pod roucho, abych nevyplašil našeho hlídače. Tahle situace se mi ani trochu nelíbila. A to jsem ještě nevěděl, že nás čekají mnohem horší věci.

Zdálo se mi, že jedeme asi hodinu, když auto zastavilo. Nevěděl jsem, kde jsme. Podíval jsem se na Hadždžárova buldoka a zeptal jsem se: „Co se děje?"

„Drž hubu," informoval mě.

Hadždžár vystoupil a otevřel Papá dveře. Vystoupil jsem za ním. Stáli jsme u nějakých budov z vlnitého plechu a hleděli na soukromý suborbitální raketoplán na druhé straně široké betonové rampy. Rozjezdová světla raketoplánu blikala, ale tři obří raketové motory byly chladné a tiché. Pokud tohle bylo hlavní letiště, byli jsme asi třicet mil od města. Nikdy předtím jsem tu nebyl.

Ted' už jsem byl opravdu nervózní, ale Papá se pořád tvářil klidně. Hadždžár mne odtáhl stranou. „Máš s sebou telefon, Audrane?" zeptal se tiše.

„Jo." Vždycky jsem ho měl v pouzdru na opasku.

„Půjčíš mi ho na chvilku?"

Vyndal jsem telefon a podal ho Hadždžárovi. Usmál se na mne, pustil telefon na zem a rozdupal ho na kousíčky. „Díky," řekl.

„Co se tu sakra děje?" zaječel jsem a chytil ho za rameno.

Hadždžár se na mne pobaveně podíval. Pak mě jeho buldok chytil a zkroutil mi obě ruce za zády. „Ted' nastoupíme do raketoplánu," řekl. „Uvnitř je kádí, který vám oběma chce něco říct."

Odvedli nás na palubu suborbitálu a usadili do prázdné přední kabiny. Hadždžár si sedl vedle mne a jeho pomocník vedle Friedlander beje. „Máme právo vědět, kam nás vezete," ozval jsem se.

Hadždžár si prohlížel nehty a předstíral lhostejnost. „Povím ti pravdu," řekl nakonec a hleděl z okna. „Nemám tušení, kam pojedete. Kádí vám to možná řekne, až vám přečte rozsudek." „Rozsudek?" křičel jsem. „Jaký rozsudek?"

„Ach," Hadždžár se zlověstně usmál, „ještě vám to nedošlo? Vy a Papá jste u soudu. A kádí rozhodne, že jste vinni, během deportace. Tenhle systém šetří soudu spoustu peněz i času. Měl jsem vás nechat políbit zem na rozloučenou, Audrane, protože do města se už nikdy nevrátíte!"

2

Honey Pílar je nejžádoucnější žena na světě. Zeptejte se kohokoliv. Zeptejte se vrásčitého starého imáma ze Severní mešity a on vám řekne: „Honey Pílar, to je přece jasné."

Má dlouhé světlé vlasy, zelené oči a to nejskvostnější tělo, jaké antropologie zná. Naštěstí je dosažitelná. Živí se nahráváním osobnostních modulů sebe samé při sexuálních hrách. Průmysl sexuálních modů nabízí Brigitte Stahlhempovou a jiné hvězdy, ale žádná z nich nedokáže nabídnout super nadoblačnou erotiku Honey Pílar.

Občas, jen pro změnu, jsem řekl Jasmíne, že si chci nasadit modřák Honey Pílar. Vždycky se usmála a převzala aktivní roli. Já jsem jen ležel a prožíval, jaké to je být lačnou, abnormálně responzivní ženou. Kdyby nic jiného, pomohl vynález modřáku lidem aspoň trochu poznat, co že to způsobuje, že se opačnému pohlaví zatočí hlava.

Když jsme se pomilovali, nechával jsem si modák ještě chvíli zapojený. Doznívání bylo u Honey Pilar stejně nádherné jako orgasmus. Bez modáku bych se byl nejspíš obrátil na bok a usnul. S ním jsem se stulil k Jasmíne, zavřel oči a utápěl se v tělesné a duševní pohodě. Jediné, s čím se to dá srovnávat, je dobrá dávka morfia. Mám na mysli to, jak se při morfiu cítíte, když přestanete zvracet.

Přesně tak jsem se cítil, když jsem otevřel oči. Nevzpomínal jsem si, že bych byl prožil nějaký supersonický sex, takže jsem usoudil, že jsem někde narazil najedno či dvě příjemná farmaceutika. Oční víčka jsem měl spleená, a když jsem se pokusil setřít z nich to svinstvo, nechtěla mě ruka poslouchat. Připadala mi jako protéza vyrobená z polystyrenu nebo něčeho takového a nedovedla nic než cukat sebou v písku vedle mne.

Dobrá, myslel jsem, budu to řešit až za chvíli. Zapomněl jsem na oči a sklouzl zpět do nádherné letargie. Jednou bych chtěl potkat toho, kdo vynalezl letargii, protože mi v té chvíli připadalo, že mu za ni svět dost nepoděkoval. Přesně takhle jsem chtěl strávit zbytek života, a dokud někdo nepřijde a nepřesvědčí mě, proč bych neměl, byl jsem rozhodnutý jen tak ležet v temnotě a pohrávat si se svou hadrovitou paží.

Ležel jsem na zádech a můj duch se vznášel někde v nebi -a hranice mezi nimi probíhala mým tělem. Přesně v těch místech, kde to tak strašně bolelo. I v té opiátové mlze jsem cítil, jak mě cupuje škubavá bolest. Když jsem si uvědomil, jak strašně budu trpět, až přestane droga působit, dostal jsem opravdový strach. Naštěstí jsem se na to nedokázal dlouho soustředit a brzy jsem se usmíval a broukal jsem si.

Nejspíš jsem usnul, i když v tomto stavu je těžké odlišit vědomí od snů. Vzpomínám si, že jsem se znovu snažil otevřít oči. Tentokrát se mi podařilo zvednout ruku k bradě a prsty se přešourat přes rty a nos k očím. Protřel jsem si je, ale byl jsem tím tak vyčerpaný, že jsem nemohl dát ruku dolů. Musel jsem si minutu odpočinout s očima zakrytými dlaní. Konečně jsem se pokusil zaostřit.

Moc jsem toho neviděl. Pořád ještě bylo příliš namáhavé zvednout hlavu, takže jsem viděl jen to, co bylo přímo přede mnou. Byl tam zářivý trojúhelník s úzkou základnou. Zvedal se do ostré špičky několik stop vzhůru. Všechno ostatní bylo černé. Ptal jsem se sám sebe, jestli jsem už někdy byl ve smrtelném nebezpečí před zářivým trojúhelníkem.

Odpověď přicházela pomalu: ne. Dobře. Tak na něj můžu zapomenout. Znovu jsem usnul.

Když jsem se probudil příště, byla situace jiná. Ne příjemně jiná. V hlavě mi škubalo a v krku jsem měl pocit, jako by mi tam prolézal mužíček v ochranných brýlích a opískoval mi hltan. V hrudníku měl tlačilo, jako bych se byl nadechl bláta a pak je znovu vykašlal. Každý kloub v těle křičel bolestí, kdykoliv jsem se jen trochu pohnul. Paže a nohy prodělávaly největší agónii vůbec a proto jsem se rozhodl, že s nimi už nikdy nepohnu.

Katalogizace potíží mi zabrala několik minut, ale když jsem došel na konec seznamu - když jsem zaregistroval, že se mi celý povrch kůže škváří bolestí protože mě nějaký maniak zbičoval, než se pustil do lámání kostí - došlo mi, že nemám moc na výběr: můžu zůstat ležet a užívat si utrpení, můžu sestavit svůj seznam znovu, abych zjistil, jestli jsem snad něco nepřehlédl, nebo se můžu pokusit udělat něco, aby mi bylo líp.

Vybral jsem si třetí možnost. Rozhodl jsem se vyndat krabičku s tabletami, i když mi bylo jasné, že to bude čin plný dalšího utrpení. Vzpomínal jsem, jak mi lékaři v takových chvílích říkali: „Teď to trochu štípne.“ Haha.

Opatrně jsem posunoval pravačku přes břicho, až ležela na písku vedle mne. Pak jsem se jaksi propíchl prsty podél džallábije ke kapse, v níž jsem nosil lékárníčku. Udělal jsem tři pozoruhodné objevy. První - neměl jsem na sobě džallábiju. Druhý - měl jsem na sobě dlouhou špinavou košili bez kapes. Třetí - neměl jsem krabičku s tabletami.

Už jsem měl co dělat s maniaky, jejichž jedinou starostí bylo okamžitě mě zlikvidovat. I v těch nejzoufalejších hodinách jsem však nezakusil tu čirou, studenou prázdnotu, kterou jsem cítil nyní. Uvažoval jsem, co o mně vypovídá fakt, že budu raději riskovat smrt než utrpení. Asi nejsem moc statečný člověk. Nejspíš mě motivuje strach, že by se jiní lidé mohli o mně dozvědět pravdu.

Když jsem nenašel krabičku, skoro jsem se rozplakal. Tolik jsem spoléhal na to, že tam je a že jsou v ní tablety sluníček, které mě zbaví těch krutých bolestí aspoň na chvíli. Pokusil jsem se zavolat. Rty jsem měl zalepené stejně jako předtím oči. Dalo hodně námahy jen otevřít ústa a pak jsem měl krk tak vyprahlý a ochraptělý, že jsem nebyl schopen mluvit. Konečně, po hrozném námaze, se mi podařilo zachroptět: „Pomoc!“ Vyslovení toho jediného slova zapůsobilo na můj krk, jako by ho někdo rozřízl tupým nožem. Pochyboval jsem, že mě někdo mohl slyšet.

Nevím, kolik času uplynulo. Postupně jsem si uvědomil, že ke všem ostatním potížím přibyl hrozný hlad a žízeň. Čím déle jsem tam ležel, tím víc jsem se začal bát, že jsem se tentokrát dostal do maléru, který nepřežiju. Zatím jsem ani nezačal přemýšlet, kde jsem a jak jsem se tam dostal.

Po chvíli jsem si všiml, že ten jasný trojúhelník bledne. Někdy se mi zdálo, že je jaksi schovaný, jako by před ním někdo nebo něco přecházelo. Konečně trojúhelník skoro úplně zmizel. Uvědomil jsem si, že mi velice schází. Byla to jediná skutečná věc v mém světě kromě mne, i když jsem vlastně ani nevěděl, co to bylo.

V místech, kde býval trojúhelník, se objevila žlutá skvrna světla. Několikrát jsem usilovně zamžikal, abych zaostřil. Viděl jsem, že světlo vychází z malé olejové lampy v ruce malé osoby, téměř úplně zahalené do černých šatů. Ta černá osoba ke mně prošla trojúhelníkem, teď mě napadlo, že to musel být vchod do stanu. Příšerné páchnoucího stanu, uvědomil jsem si.

Má návštěvnice pozvedla lampu, aby mi světlo dopadlo na obličej. „Já Alláh!“ zamumlala, když viděla, že jsem při vědomí. Druhou rukou rychle uchopila okraj šátku a přetáhla si ho přes tvář. Viděl jsem ji jen krátce, ale věděl jsem, že je to vážná, hezká, ale velice špinavá dívka, možná osmnáctiletá.

Nadechl jsem se tak zhluboka, jak mi to bolest v plicích a hrudníku dovolovala, a zachroptěl zase: „Pomoc!“ Stála tam a několik okamžiků se na mne dívala. Pak si klekla, postavila lampu na zem mimo můj dosah, znovu vstala a vyběhla ze stanu. Někdy tak na ženy působím.

Teď jsem si začal dělat starosti. Kde vlastně jsem a jak jsem se sem dostal? Jsem v rukou přátel, nebo nepřátel? Věděl jsem, že musím být mezi pouštními kočovnými, ale ve které poušti? V islámském světě je velké množství pouští. Mohl

jsem být kdekoliv od západního okraje Sahary v Maroku až po hranice Gobi v Mongolsku. Ale také jsem mohl být jen několik kilometrů na jih od města.

Zatímco jsem převracel tyhle myšlenky ve své utrápené hlavě, vrátila se ta tmavě oblečená dívka. Stála vedle mne a ptala se mne na něco. Věděl jsem, že jsou to otázky, podle koncovek. Potíž byla v tom, že jsem rozuměl stěží každé desáté slovo. Mluvila asi nějakým arabským dialektem, ale klidně to mohla být třeba japonština, tak málo jsem rozuměl. Pohnul jsem hlavou, jednou trochu doleva, jednou doprava. „Bolí," řekl jsem skomírajícím hlasem.

Jen se na mne dívala. Nejspíš mi nerozuměla. Pořád si přidržovala šátek přes obličej, těsně pod nosem, ale zdálo se mi, že její výraz - aspoň to, co jsem viděl - byl velice laskavý a starostlivý. Chtěl jsem tomu věřit.

Znovu na mne začala mluvit, ale ani teď jsem nerozuměl, co mi říká. Podařilo se mi ze sebe vypravit: „Kdo jsi?" a ona přikývla a řekla: „Núr." V arabštině to znamená ‚světlo,‘ ale hádal jsem, že se tak i jmenuje. Od okamžiku, kdy vešla s lampou do stanu, byla jediným světlem v mé temnotě.

Někdo prudce odhrnul přední kryt stanu a vešel dovnitř. Nesl kožený vak a další lampu. Stan nebyl veliký, snad čtyři metry napříč a dva na výšku, takže tam začínalo být těsně. Núr ustoupila k černé stěně a ten muž přidrpl ke mně a chvíli mne studoval. Měl přísný úzký obličej s velkým zahnutým nosem. Kůži měl vrásčitou a ošlehanou a bylo těžké odhadnout, kolik mu je. Na sobě měl dlouhou košili a na hlavě měl káfiyu, ale nebyla upevněná černou šňůrou akal, jen tak obtočená a konce nějak zastrčené dovnitř. V mihotavém přitní vypadal jako vražedný divoch.

Nijak nepomohlo, když se mne začal vyptávat stejným dialektem, jaký užívala Núr. Myslím, že jedna jeho otázka se týkala místa, odkud jsem přišel. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo říct jim o městě. Pak se zase zeptal, asi kde město je, ale nevěděl jsem to jistě.

„Bolest," zašeptal jsem.

Přikývl a otevřel svůj kožený vak. Překvapilo mě, když vytáhl starodávnou injekční stříkačku najedno použití a ampulku s nějakou tekutinou. Naplnil stříkačku a vbodl mi ji do boku. Vykřikl jsem bolestí a on mě zlehka poklepal po zápěstí.

Něco konejšivě řekl, a přestože jsem neznal jeho dialekt, věděl jsem, že to znamená „No, no, už je dobře."

Vstal a zamyšlené mne pozoroval. Pak pokynul Núr a oba odešli. Za několik minut začala injekce působit. Zkušenost mi říkala, že jsem dostal pořádnou dávku sluníček. Ta varianta, která se podávala injekcemi, je mnohem účinnější než tablety, jež jsem kupoval v Budajínu. Byl jsem bezmezně vděčný. Kdyby se byl ten člověk v té chvíli vrátil, byl bych mu dal všechno na světě.

Poddal jsem se silné droze a nechal se unášet v oparu nebytí, ale pořád jsem věděl, že úleva je jen dočasná. V těch iluzorních okamžicích pohody jsem se snažil vážně přemýšlet. Věděl jsem, že cosi je velice špatně a že hned, jak mi bude trochu lépe, budu muset dát věci do pořádku. Sluníčka mi dovolila věřit, že to dokážu.

Má drogou omámená mysl mi tvrdila, že se mi dostalo Božího požehnání. Všechno je v pořádku. Dosáhl jsem separátního míru se světem i s každým jednotlivcem v něm. Cítil jsem, že mám neomezené zásoby fyzické i intelektuální energie, z nichž můžu čerpat. Ano, jsou tu problémy, ale ty snadno a hned vyřeším. Budoucnost se zdála jako pozlacený výhled na jedno vítězství za druhým: nebe na zemi.

Jak jsem si tak gratuloval ke svému šťastnému osudu, vrátil se ten muž s orlím nosem, tentokrát bez Núr. Trochu mě to rozesmutnilo. Ten muž se ke mně zase sklonil, sedl si na paty. Nikdy jsem se nenaučil dlouho tak sedět, vždycky jsem byl městský kluk.

Když na mne promluvil tentokrát, rozuměl jsem mu perfektně. „Kdo jste, ó šejchu?" zeptal se.

„Ma—" začal jsem. Hrdlo se mi stáhlo. Ukázal jsem si na rty. Pochopil a podal mi vak z kozí kůže naplněný trochou slanou vodou. Vak páchl a voda byla odporná, nikdy jsem něco tak hrozného nepil. „Bismilláhi," zašeptal jsem: ve jménu Božím. Pak jsem hltavě pil tu příšernou vodu, dokud mě ten muž nezarazil.

„Marid," odpověděl jsem na jeho otázku.

Vzal si vak s vodou. „Já jsem Hasanajn. Máte rudé vousy. Ještě nikdy jsem neviděl červenou bradku."

„Časté," když jsem se napil, mluvilo se mi lépe. „V Mauretánii."

„Mauretánie?" zakroutil hlavou.

„Bývalo to Alžírsko. V Maghříbu." Znovu zavrtěl hlavou. Přemýšlel jsem, jak daleko jsem asi zabloudil, když jsem potkal Araba, který nikdy neslyšel o Maghříbu, jak je nazýváno západní muslimské území v Severní Africe.

„Jaké jste rasy?" zeptal se Hasanajn.

Překvapeně jsem se na něho podíval. „Arab."

„Ne," řekl. „Já jsem Arab. Vy jste něco jiného." Znělo to velice rozhodně, ale cítil jsem, že to nemyslí zle. Byl opravdu jen zvědavý.

Vlastně měl pravdu, protože jsem napůl Berber a napůl Francouz, aspoň mi to matka tak říkala. V městě, kde žiju, každý, kdo se narodil v muslimském světě a mluvil arabsky, byl Arab. Tady, v Hasanajnově stanu, tahle volná definice asi nebude stačit. „Jsem Berber," řekl.

„Neznám Berbery. My jsme Baní Sálím."

„Badawi?" zeptal jsem se.

„Bedu," opravil mě. Ukázalo se, že termín, který jsem vždycky používal pro arabské kočovníky, Badawi nebo Beduíni, byl neobratný plurál plurálu. Kočovníci měli raději výraz Bedu, který je odvozen z jejich slova pro poušť.

„Vy jste mě ošetřoval?" zeptal jsem se.

Hasanajn přikývl. Natáhl ruku. V blikajícím světle lampy jsem viděl poprašek písku na chloupkách jeho paže jako cukr na citrónovém koláči. Zlehka se dotkl mých korymbických implantátů. „Jste prokletý," řekl.

Neodpověděl jsem. Zjevně byl přísný muslim, který si myslel, že se dostanu do pekla, protože jsem si nechal zadrátovat mozek.

„Jste dvakrát prokletý," dodal. Dokonce i tady byl můj druhý implantát námětem ke konverzaci. Uvažoval jsem, kde je

ted' moje sada mod'áků.

„Mám hlad," řekl jsem.

Kývl. „Zítřka, zítra můžete jíst, inšalláh." Jestli je to vůle Boží. Bylo těžké si představit, že mě Alláh provedl všemi těmi zkouškami, které jsem musel překonat, jen proto, aby mi zítra nedovolil posnídat.

Zvedl lampu a přidržel mi ji u obličeje. Špinavým palcem mi stáhl víčko a prohlédl mi oko. Otevřel mi ústa a podíval se mi na jazyk a do krku. Naklonil se a položil mi ucho na hrudník, pak mi poručil, abych zakašlal. Odborně mě prohmatával a dloubil do mě. „Škola," řekl jsem a ukázal na něho. „Univerzita."

Zasmál se a zavrtěl hlavou. Ponalu mi ohýbal nohy a šimral mě na chodidlech. Mačkal mi nehty na prstech a sledoval, jak dlouho trvá, než se do nich vrátí barva.

„Doktor?" zeptal jsem se.

Zase zavrtěl hlavou. Pak se na mne zahleděl a došel k nějakému rozhodnutí. Uchopil svou káfiyu a stáhl si ji z hlavy.

Užasl jsem, když jsem viděl, že má na vrcholku lebky zásuvku na mod'áky. Pak si pečlivě ovinul káfiyu kolem hlavy.

Tázavě jsem se na něho podíval. „Prokletý," řekl jsem.

„Ano." Na tváři měl stoický výraz. „Jsem šejch Baní Sálím. Je to můj osud. Musím nést znak šajtána."

„Kolik mod'áků?" zeptal jsem se.

Nerozuměl slovu „mod'ák". Přeformuloval jsem otázku a dověděl jsem se, že si nechal vylepšit lebku, aby mohl nosit dva mod'áky: lékařský a ještě jeden, který z něho dělal vzdělaného náboženského vůdce. Ve vyprahlé pustině, jež byla domovem Baní Sálím, byl Hasanajn moudrým stařešinou, který, ve vlastních očích, odsoudil svou duši pro dobro svého kmene.

Pochopil jsem, že si rozumíme díky gramatice a slovníku zabudovaným do lékařského mod'áku. Až si ho vyndá, budeme mít stejné potíže s dorozumíváním jako předtím. Ale já už jsem byl příliš unavený. Všechno ostatní bude muset počkat do zítřka.

Dal mi kapsli, aby mi pomohl přespat noc. Spolkl jsem ji s trochou vody z vaku. „Kéž se ráno probudíte ve zdraví, ó šejchu," řekl.

„Bůh vám žehnej, ó moudrý," zamumlal jsem. Nechal lampu svítit na zemi vedle mne a zvedl se. Vyšel do tmy a slyšel jsem, jak za sebou spustil kryt stanu. Pořád ještě jsem nevěděl, kde jsem, a nevěděl jsem ani zbla o Baní Sálím, ale z nějakého důvodu jsem se cítil naprosto bezpečně. Usnul jsem rychle a v noci jsem se jen jednou probudil, abych viděl Núr, jak sedí se zkříženými nohama u černé stěny stanu a spí.

Když jsem se ráno probudil, viděl jsem mnohem jasněji. Zvedl jsem trochu hlavu a hleděl ven tím zářivým trojúhelníkem. Viděl jsem krajinu ze zlatého písku a kousek od stanu dokonce dva velbloudy se svázanými předními nohama. Ve stanu mě stále opatrovala Núr. Probudila se dřív než já, a když viděla, že hýbám hlavou, přistoupila ke mně. Pořád ještě si přetahovala okraj pokrývky hlavy přes obličej, což byla škoda, protože byla velice hezká.

„Myslel jsem, že jsme přátelé," řekl jsem. Dnes ráno mi už mluvení nedělalo takové potíže.

Stáhla obočí a zakroutila hlavou. Neměl jsem problémy s mluvením, ale pořád jsem měl potíže s dorozumíváním. Zkusil jsem to znovu, pomaleji a oběma rukama jsem zvýrazňoval slova.

„My... jsme... přátelé," řekla. Slova měla divný přízvuk, ale když mi dala trochu času, dokázal jsem její dialekt rozluštit.

„Vy... host... Baní Sálím."

Aha, legendární pohostinnost beduínů! „Hasanajn je tvůj otec?" zajímalo mě. Zavrtěla hlavou. Nevěděl jsem, jestli popírá příbuzenství, nebo jen nerozuměla. Opakoval jsem otázku pomaleji.

„Šejch... Hasanajn... otce... bratr."

Potom jsme si zvykli mluvit jednoduše a dělat pauzy mezi jednotlivými slovy. Netrvalo dlouho a neměli jsme žádné problémy s dorozumíváním ani při běžné rychlosti řeči.

„Kde jsme?" zeptal jsem se. Musel jsem zjistit, kde jsem vzhledem k městu a jak daleko je k nejbližší výspě civilizace.

Núr nakrčila obočí a zvažovala své zeměpisné znalosti. Dloubla prstem do písku přede mnou. „Tady je Bír Balagh. Baní Sálím tady tábořili dva týdny." Udělala další důlek do písku, asi deset centimetrů od toho prvního. „Tady je kábská studna, tři dny na jih." Natáhla se mnohem dál a vyhloubila další jamku. „Tady je Mughsin. Mughsin je hauta."

„Co je hauta?"

„Svaté místo, šejchu Maríde. Baní Sálím se tam setká s ostatními kmeny a prodá své stádo velbloudů."

Fajn, myslel jsem si, všichni míříme k Mughsinu. Nikdy jsem o Mughsinu neslyšel a představoval jsem si, že je to nejspíš jen pár palem a studna kdesi uprostřed odporné pouště. Těžko bude mít poblíž letiště raketoplánů. Věděl jsem, že jsem ztracen kdesi v královstvích a neoznačených kmenových rajónech Arábie. „Jak daleko od Rijádu?"

„Neznám Rijád," řekla Núr. Rijád býval hlavní město země, když ještě byla sjednocená pod rodem Saúdů. I teď ještě to bylo velké město.

„Mekka?"

„Makkah," opravila mě. Okamžik přemýšlela a pak namířila prstem přes mé tělo.

„Tím směrem," řekl jsem. „Dobře. Jak daleko?" Núr jen pokrčila rameny. Mnoho jsem se nedověděl.

„Je mi to lito," řekla. „Ten starý šejch se ptal na totéž. Možná strýc Hasanajn ví víc."

Ten starý šejch! Byl jsem tak zahrabán do svého vlastního trápení, že jsem zapomněl na Papá. „A starý šejch je živý?"

„Ano, díky vám a díky moudrosti strýce Hasanajna. Když Hilál a Bin Turki vás dva našli na dunách, mysleli si, že jste oba mrtví. Vrátili se do tábora, a kdyby nebyli pak večer o vás řekli strýci Hasanajnovi, byli byste opravdu mrtví."

Chvilí jsem na ni hleděl. „Hilál a Bin Turki nás tam jen tak nechali?"

Pokrčila rameny. „Mysleli si, že jste mrtví."

Zachvěl jsem se. „To jsem rád, že je napadlo zmínit se o nás, když seděli v pohodlí u společného ohně."

Núr si nevšimla mé hořkosti. „Strýc Hasanajn vás přivezl do tábora. Tohle je jeho stan. Starý šejch je ve stanu Bin

Musá'ida." Sklopila oči, když vyslovila jeho jméno.

„A kde spí Bin Musá'id a tvůj strýc?"

„S ostatními, co nemají stany. Na písku u ohně."

Přirozeně jsem se cítil provinile, protože vím, že v noci je na poušti pořádná zima. „Jak se vede starému šejchovi?"

„Každý den je silnější. Velice trpěl, protože měl žízeň, ale ne tolik jako vy. Vaše oběť ho udržela naživu, šejchu Maríde."

Nepamatoval jsem si na žádnou oběť. Nepamatoval jsem si nic z toho, co jsme prožili. Núr nejspíš viděla můj zmatek, protože se natáhla a skoro se dotkla mých implantátů. „Tyhle," řekla. „Zneužil jste jich a teď trpíte, ale zachránil jste tím život starého šejcha. Velmi si přeje s vámi mluvit. Strýc Hasanajn mu řekl, že zítra už můžete přijmout návštěvu."

Ulevilo se mi, když jsem slyšel, že Friedlander bej je v lepším stavu než já. Doufal jsem, že bude schopen doplnit mezery v mé paměti. „Jak dlouho jsem tady?"

V duchu rychle počítala a pak odpověděla: „Dvanáct dní. Baní Sálím měli v plánu zůstat v Bir Balaghu jen tři dny, ale strýc Hasanajn se rozhodl zůstat, dokud vy a starý šejch nebudete schopni cestovat. Někteří lidé z kmene jsou kvůli tomu rozzlobení, hlavně Bin Musá'id."

„Už ses o něm zmínila. Kdo je Musá'id?"

Núr sklopila oči a tiše řekla: „Chce se se mnou oženit."

„Aha. A co ty?"

Podívala se mi do tváře. V očích jsem jí viděl zlost, jen jsem nevěděl, jestli patří mně, nebo jejímu nápadníkovi. Vstala a bez jediného slova vyšla ze stanu.

Škoda. Chtěl jsem ji požádat o něco k jídlu a vzkázat jejímu strýci Hasanajnovi, že by mě potěšil další dávkou sluníček. Takhle jsem se jen pokusil lehnout si trochu pohodlněji a přemýšlel jsem o tom, co mi Núr řekla.

Papá a já jsme v poušti skoro zemřeli, ale pořád jsem ještě nevěděl, kdo to způsobil. Nepřekvapilo by mě, kdy to mělo spojení s nadporučíkem Hadždžárem a přes něho s Ridou Abú Ádilem. Poslední, na co jsem si vzpomínal, bylo, jak sedíme v tom suborbitálním raketoplánu a čekáme na start. Všechno, co následovalo - samotný let, přistání u cíle a to, co vedlo k tomu, že jsem se ocitl uprostřed pouště - mi v paměti chybělo. Doufal jsem, že se mi to vybaví, až zesílím, nebo že Papá má jasnější představu o tom, co se stalo.

Rozhodl jsem se, že upřu svou pozornost na Abú Ádila. Věděl jsem, že i když teď jsem docela klidný, jsem pořád ve smrtelném nebezpečí. Za prvé, i kdyby nám Baní Sálím dovolili, abychom s nimi došli do Mughsinu - ať je to kde chce - bude velice těžké zařídit náš návrat do města. Nemohli jsme se tam jen tak objevit a riskovat zatčení. Museli bychom se vyhnout bejovu domu a Budajín by byl pro mě také veliké riziko.

Ale to byla daleká budoucnost. Teď jsme měli jiné starosti. Co když Baní Sálím přestanou být přátelští? Bylo mi jasné, že Hasanajnova pohostinnost jim kázala, aby mne i Papá vyléčili. Potom jejich závazky končily. Až se s Papá o sebe budeme schopni postarat, kmen nás klidně může zajmout a předat našim nepřátelům. Co když je ve hře odměna?

Nesmíme být příliš důvěřiví.

Jedním jsem si byl jist: jestliže jsou Hadždžár a Abú Ádil odpovědni za to, co nás potkalo, když jsme vystoupili z raketoplánu, draze za to zaplatí. Na to jsem si přísahal.

Mé chmurné myšlenky přerušil Hasanajn radostným pozdravem. „Tady máte, ó šejchu," řekl, „můžete se najíst." Dal mi kulatý, plochý kus nekvašeného chleba a misku jakési příšerné bílé tekutiny. Vzhlédl jsem k němu. „Velbloudí mléko," ujistil mě. Báľ jsem se, že přesně to řekne.

„Bismilláhi," zamumlal jsem. Ulonil jsem kousek chleba, dal ho do úst a zapil velbloudím mlékem. Nebylo to nejhorší.

V každém případě mnohem lepší než ta voda z kozího vaku.

Šejch Hasanajn si sedl na paty vedle mne. „Někteří mí lidé jsou netrpěliví," řekl, „a říkají, že když tu budeme moc dlouho čekat, nedostaneme v Mughsinu tolik peněz za velbloudy. Taky už musíme najít novou pastvu pro zvířata. Za dva dny musíte být schopni cestovat."

„Jistě, budu připraven, až budete chtít." Ha ha, myslel jsem si. Jen jsem dělal hrdinu.

Kývl. „Ještě snězte trochu chleba. Núr vám za chvíli přinese čaj a datle. Večer, budete-li chtít, můžete dostat kousek kozí pečinky."

Měl jsem takový hlad, že bych byl ohlodával syrovou kostru.

V chlebu a mléku byl písek, ale nedbal jsem na to.

„Přemýšlel jste nad tím, co se vám stalo?"

„Ano, přemýšlel, ó moudrý," řekl jsem. „Má mysl je prázdná, na nic si nevzpomínám, ale přemýšlel jsem dlouho a hluboce o tom, proč jsem se dostal tak blízko smrti. Také jsem hleděl dopředu. Ti, kdo zaselí, budou sklízet."

Vůdce Baní Sálím kývl. Uvažoval jsem, zda ví, co tím myslím. Napadlo mě, jestli třeba nezná jméno Abú Ádila. „To je dobře," řekl pečlivě neutrálním hlasem. Zvedl se.

„Ó, moudrý," zastavil jsem ho. „Dáte mi něco proti bolesti?"

Přivřel oči a hleděl dolů na mne. „Opravdu máte pořád ještě takové bolesti?"

„Ano. Jsem už silnější, pochválen budiž Alláh, ale mé tělo dosud trpí."

Tiše si něco zabručel, ale otevřel svou koženou brašnu a připravil další injekci. „Ta je poslední," řekl. Pak mě píchl do boku.

Napadlo mě, že nejspíš nemá valné zásoby léků. Hasanajn musel ošetřovat všechny úrazy a nemoci, které postihly jeho kmen, a já jsem nejspíš už spotřeboval většinu jeho léků proti bolesti. Mrzelo mě, že jsem ho sobecky připravil o tuhle poslední injekci. Čekal jsem, až slunička zaberou.

Hasanajn odešel a Núr se vrátila. „Už ti někdy někdo řekl, že jsi krásná, má sestro?" Nikdy bych si něco takového nebyl dovolil, to zrovna v tom okamžiku začal působit opiát.

Viděl jsem, že je jí to velice nepříjemné. Zakryla si obličej a posadila se do kouta stanu. Nemluvila se mnou.

„Promiň mi to, Núr," řekl jsem, nejspíš dost nezřetelně.

Uhnula pohledem a já jsem proklínal svou pitomost. Pak, těsně před tím, než jsem odplul do teplého, nádherného spánku, zašeptala: „Jsem opravdu tak krásná?" Pokřiveně jsem se na ni usmál a můj duch opustil tento svět.

3

Když se mi začala vracet paměť, vzpomněl jsem si, že jsem v suborbitální lodi seděl vedle Hadždžára a proti nám seděli Friedlander bej a Hadždžárův buldok. Ten policajtský křivák měl velké potěšení z toho, že na mě hleděl, potřásl hlavou a sprostě si pomlaskával. Přistihl jsem se, jak počítám, kolikrát bych musel zakroutit jeho odporným krkem, než by mu upadla hlava.

Papá si podržel klidný a chladný výraz. Nehodlal dopřát Hadždžárovi uspokojení z toho, že trpí. Po chvíli jsem se pokusil předstírat, že Hadždžár a jeho poskok prostě neexistují. Krátil jsem si čas představováním si všemožných tragických nehod, které je mohou potkat.

Po nějakých čtyřiceti minutách letu, když raketoplán dosáhl vrcholu paraboly a zamířil k cíli, nějaký vysoký muž s hubeným obličejem a mohutným černým knírem odhrnul závěs oddělující zadní kabinu. Napadlo mě, že je to kádí, civilní soudce, který došel k rozhodnutí v případě, v němž jsme byli s Papá zapleteni. Fakt, že byl kádí oblečený do šedé uniformy a holínek důstojníka Ridy Abú Adilových Jaišů, mi nijak nezvedl náladu.

Pohlédl do hrsti papírů, jež držel v ruce. „Friedlander bej?" zeptal se. „Marid Audran?"

„Ten a ten," škubl Hadždžár palcem naším směrem.

Kádí kývl. Pořád ještě stál vedle nás v uličce. „Toto je velice vážné obvinění. Bývalo by pro vás výhodnější, kdybyste se hned byli přiznali a prosili o milost."

„Poslyš, kámo," začal jsem, „ještě jsem ani neslyšel obžalobu! Ani nevím, co jsme měli spáchat! Jak jsme mohli přiznat vinu? Nedostali jsme vůbec šanci na obhajobu!"

„Vaše ctihodnosti, dovolil jsem si předložit námítky jejich jménem. Ušetříme tím městu čas i peníze," vložil se Hadždžár.

„Velice mimořádné," bručel kádí a hrabal se v papírech. „Ale jelikož jste za oba prohlásil, že se cítíte nevinni, nevidím v tom problém."

Bouchl jsem rukou do opěradla. „Ale zrovna jste řekl, že pro nás bylo výhodnější—"

„Klid, synu mého bratra," řekl Papá klidným hlasem. Obrátil se na kádího. „Prosím, vaše ctihodnosti, z čeho jsme tedy obžalováni?"

„Přece z vraždy," řekl zneklidněný soudce. „Z vraždy prvního stupně. Nyní, jelikož mám všechnu—"

„Z vraždy!" vykřikl jsem. Slyšel jsem, jak se Hadždžár zasmál, otočil jsem se a vrhl po něm vražedný pohled. Zvedl ruce, jako by se bránil. Jeho buldok se natáhl a uhodil mě do obličeje. Obrátil jsem se k němu, ale on mi jen zamával pod nosem hlavní své jehlovky. Trochu jsem se zklidnil.

„A koho jsme měli zabít?" zeptal se Papá.

„Okamžik, někde to tady mám," řekl kádí. „Ano, policejního důstojníka jménem Chálid Maxwell. Zločin byl objeven společníkem šejcha Ridy Abú Ádila."

„Věděl jsem, že v tom Abú Adil bude figurovat," zavrčel jsem.

„Chálid Maxwell," uvažoval nahlas Papá, „nikdy jsem se nesetkal s někým toho jména."

„Já také ne," přidal jsem se. „V životě jsem o tom chlapovi neslyšel."

„Jeden z mých nejspolehlivějších podržiených," řekl Hadždžár. „Pro město a policii je to velká ztráta."

„My jsme to přece neudělali, Hadždžáre!" křičel jsem. „A vy to dobře víte!"

Kádí se na mne přísně podíval. „Je příliš pozdě zapírat." Jeho tmavý obličej mi nepřipadal dost pevný, aby unesl jeho bambulo vitý nos a mohutné vousy. „Už jsem dospěl k rozsudku."

Konečně Papá přece jen ztratil klid. „To jste nás odsoudil, aniž jste nám dal možnost povědět, jak to vidíme my?"

Kádí plácl rukou do hromádky papírů. „Všechna fakta jsou tady. Jsou tady výpovědi očitých svědků a zprávy o vyšetřování od nadporučíka Hadždžára. Je tu tolik důkazů, že o vaší vině není nejmenších pochyb. Co o tom můžete říct vy? Že popíráte spáchání tohoto odporného zločinu. Samozřejmě, přesně tohle byste mi řekli. Zbytečná ztráta mého času. Všechno mám tady!" Znovu splácl papíry.

„Takže jste dospěl k rozsudku," řekl Papá, „a shledal jste nás vinnými."

„Přesně tak," potvrdil kádí. „Vinni dle obžaloby. Vinni v očích Alláha a spolubližních. Avšak trest smrti nebude udělen na snažnou prosbu jednoho z nejváženějších občanů města."

„Šejch Ridá?" řekl jsem. Žaludek už mě zase začal trápit.

„Ano. Šejch Ridá se na mne ve vašem zájmu obrátil. Z úcty k němu nebudete popraveni před Severní mešitou, jak zasluhujete. Vaším trestem je vyhnání. Budete mít zákaz návratu do města - jinak budete zatčeni a popraveni."

„Díky," řekl jsem kysele, „to se mi ulevilo. Kam nás vezete?"

„Cílem raketoplánu je království Asír."

Pohlédl jsem na Friedlander beje. Zase už hrál svou roli vznešeného moudrého starce. Taky jsem se cítil o trochu lépe. Nevěděl jsem o Asíru nic, než že leží na břehu Rudého moře jižně od Mekky. V každém případě byl Asír lepší než spousta dalších míst, kam nás mohli poslat. Odtud jsme aspoň mohli začít pracovat na návratu do města. Bude to stát hodně času a spousta peněz bude muset být předána pod spoustou stolů, ale nakonec se určitě dostaneme domů. Už teď jsem se těšil na shledání s Hadždžárem.

Kádí přeletěl pohledem ze mne na Papá, pak kývl a vrátil se do své zadní kabiny. Hadždžár stěží počkal, až zajde, než se hlasitě rozchechtal. „Hej!" křičel, „co vy na to?"

Chytil jsem ho pod krk, než stačil uhnout. Jeho buldok se zvedl ze sedadla a pohrozil mi jehlovkou. „Nestřílejte," zvolal

jsem s předstíranou hrůzou a svíral jsem Hadždžárův ohryzek čím dál pevněji. „Prosím, nezastřel mě!“ Hadždžár se snažil něco říct, ale měl sevřenou průdušnici. Jeho obličej pomalu dostával červenofialovou barvu. „Pusť ho, synu mého bratra,“ řekl Friedlander bej po chvíli. „Už, ó šejchu?“ Pořád jsem ho držel. „Už.“

Mrštil jsem Hadždžárem do sedadla. Hlava mu odskočila od opěradla, lapal po dechu, kašlal a snažil se nabrat do plic vzduch. Hlídač sklopil zbraň a zase se usadil. Měl jsem pocit, že ho vůbec nezajímá, jak se Hadždžár cítí. Znamenalo to, že o nadporučíkovi nemá o nic lepší mínění než já a pokud jsem mu nehodlal zabít Hadždžára přímo před očima, mohl jsem s ním dělat v podstatě cokoliv, zasahovat nebude.

Hadždžár na mne nenávisťně pohlédl. „Toho budeš litovat,“ prohlásil chraptivě.

„Nikdy, Hadždžáre. Myslím, že vzpomínka na tvůj rudý ksicht a vytřeštěné oči mi pomůže vydržet všechny příští těžkosti.“

„Sed' a drž hubu, Audrane,“ procedil Hadždžár skrz zatáté zuby. „Pohni se a hlesni, a tvůj kamarád tady ti rozbije hubu.“

Stejně už mě nudil. Opřel jsem si hlavu, zavřel oči a myslel na to, že mi odpočinek prospěje, protože až přistaneme v Asíru, budu potřebovat sílu. Cítil jsem, jak se rozburácely manévrovací motory a pilot se začal širokým obloukem otáčet na západ. Prudkou spirálou jsme sestupovali nočním nebem.

Raketoplán se začal třást a ozýval se dlouhý dunivý zvuk a vysoké kvílení. Hadždžárův pacholek vypadal vyděšeně.

„Zařazují přistávací rychlost,“ řekl jsem. Krátce kývl.

A pak byl raketoplán dole a s řevem se hnál po přistávací dráze. Venku nebyla vidět žádná světla, ale byl jsem si jist, že jsme na nějakém velkém letišti. Po chvíli - to už pilot zbrzdil letoun a pohybovali jsme se krokem - jsem zahlédl obrysy hangárů, přístřešků a dalších budov. Raketoplán zastavil, třebaže jsme ještě zdaleka nebyli u hlavní budovy.

„Zůstaňte na místech,“ přikázal Hadždžár.

Seděli jsme a poslouchali pískání klimatizace nad hlavami. Konečně se ze zadní kabiny znovu vynořil kádí. Pořád držel svazek papírů. Vzal jeden list a předčítal:

„Bud'te svědky, že vzhledem k činům členů této společnosti, kterýmižto činy jsou jisté zločiny a urážky Alláha a jeho bratří v islámu, ti, kteří byli označeni jako Friedlander bej a Marid Audran, jsou nadále shledáni vinnými a budou potrestáni vyhnáním ze společnosti, proti níž se tak těžce provinili. Je to milost jim prokázaná a měli by považovat zbývající dny svého života za požehnání a strávit je hledáním blízkosti Boha a odpuštění lidí.“

Pak se kádí opřel o opěradlo a podepsal list stejně jako dvojí kopii, abychom s Papá mohli mít každý jednu. „A nyní pojďme,“ řekl.

„Pojď, Audrane,“ řekl Hadždžár. Vstal jsem a šel jsem uličkou za kádím. Za mnou šel buldok a pak Papá. Hadždžár průvod uzavíral. Ohlédl jsem se po něm. Ve tváři měl zvláště smutný výraz. Nejspíš si myslel, že se už brzy rozejdeme a jeho legrace skončí.

Sešplhali jsme na betonovou plochu. Papá i já jsme se protahovali a zívali jsme. Byl jsem hrozně unavený a navzdory té spoustě jídla, kterou jsem na emírově hostině snědl, jsem začínal mít hlad. Rozhlédl jsem se po letišti a snažil se zjistit všechno, co by mohlo být užitečné. Na jedné z nízkých temných budov jsem zahlédl velký ručně nakreslený nápis Nardžán.

„Nardžán - říká ti to něco, ó šejchu?“ zeptal jsem se Friedlander beje,

„Drž hubu, Audrane,“ zavrčel Hadždžár. Obrátil se na svého pacholka. „Postarej se, aby nemluvil a neprovedl žádnou levárnu. Zodpovídáš za něho.“ Buldok přikývl. Hadždžár a kádí se vydali k budově.

„Nardžán je hlavní město Asíru,“ řekl Papá. Naprosto ignoroval buldokovu přítomnost. Stejně se nezdálo, že ho zajímá, co děláme, pokud se nerozběhneme po letištní ploše vstříc svobodě.

„Máme tady přátele?“

Papá přikývl. „Máme přátele skoro všude, synu mého bratra. Problém je v tom, jak se s nimi spojit.“

Nerozuměl jsem, co tím myslí. „No, Hadždžár a kádí se za chvíli vydají raketoplánem nazpět, ne? Potom už to bude na nás. Můžeme se spojit s těmi přáteli a najít si pohodlné postele pro zbytek noci.“

Papá se na mě smutně usmál. „Opravdu si myslíš, že tady naše potíže končí?“

Má sebedůvěra poklesla. „Nekončí?“

Snad na potvrzení bejových obav v tom okamžiku vyšli Hadždžár a kádí z budovy ve společnosti podsaditého chlapíka v jakési policejní uniformě. Přes rameno měl přehozenou pušku. Nevypadal zrovna jako inteligentní polda ani jako dobře cvičený polda, ale s tou flintou přes rameno byl i tak nejspíš víc, než na co jsme si s Papá mohli troufnout.

„Brzy si musíme promluvit o pomstě,“ zašeptal mi Papá, než k nám Hadždžár došel.

„Proti šejchu Ridovi,“ souhlasil jsem.

„Ne, proti tomu, kdo podepsal příkaz k naší deportaci. Proti emírovi nebo imámovi Severní mešity.“

Zase jsem měl o čem přemýšlet. Nikdy jsem nezjistil, proč Friedlander bej tak úzkostlivě chránil Ridu Abú Ádila. A přemýšlel jsem, jak bych reagoval, kdyby mi Papá přikázal zabít šejcha Maháliho, emíra. Přece nás nemohl princ tak přívětivě přijmout, kdyby věděl, že nás při odchodu z hostiny unesou a odvezou do vyhnanství. Chtěl jsem věřit, že šejch Maháli neví nic o tom, co se s námi teď dělo.

„Tady jsou vaši vězňové, seržante,“ informoval Hadždžár toho tlustého místního policajta.

Seržant kývl. Prohlížel si nás pečlivě a mračil se. Na košili měl jmenovku, která sdělovala, že se jmenuje al-Biša. Mezi knoflíky zpoceně košile se na svobodu prodíralo obrovské břicho, na tváři měl aspoň pětidenní strniště a v úsměvu na nás cenil polámané hnědé zuby. Oční víčka mu poklesávala - nejdřív jsem si myslel, že ho probudili právě teď, uprostřed noci, ale oblečení mu silně páchlo hašišem. Bylo jasné, že tenhle polda tráví své osamělé noci se svým

nargilé.

„Se vsadím," usoudil nakonec, „že ten mladý zmáčkne kohoutek a ten plesnivější starý blázen v tom červeném tarbúši je mozek celý operace." Zaklonil hlavu a rozchechtal se. Musel to být tím hašišem, protože ani Hadždžár se neusmál. „Tak nějak," řekl nadporučík. „Teď jsou jen vaši." Hadždžár se obrátil ke mně: „Poslední věc, než se navždy rozloučíme, Audrane. Víš, co zítra udělám nejdříve?"

Jeho úsměv byl asi nejzlověstnější a nejodpornější, jaký jsem kdy viděl. „Ne, co?" zeptal jsem se.

„Zavřu ten tvůj klub. A víš, co udělám potom?" Čekal, ale já už jsem odmítl hrát. „Fajn, řeknu ti to. Zabásnu tvou Jasmínu za prostituci, a až ji budu mít ve své speciální cele, vyzkouším, co to má, co je ti tak milý."

Byl jsem na sebe velice pyšný. Před rokem, dvěma, bych mu byl vyrazil zuby, buldok nebuldok. Dnes jsem byl dospělejší, jen jsem stál a hleděl mu klidně do očí. V duchu jsem si opakuoval: až příště toho chlapa potkáš, zabiješ ho. Až příště toho chlapa potkáš, zabiješ ho. To mi bránilo udělat nějakou pitomost, když na mě mířily dvě zbraně.

„Nech si o tom zdát, Audrane!" křičel Hadždžár, když s kádím nastupovali zpátky do raketoplánu. Ani jsem se neohlédl. „Byl jsi velice moudrý, synu mého bratra," řekl Friedlander bej. Podíval jsem se na něho. Bylo vidět, že ho mé chování velice potěšilo.

„Hodně jsem se od tebe naučil, můj dědečku." To mu také udělalo radost.

„Dobrý," zasáhl místní seržant, „jdeme. Nemám chuť tu stát, až se ta mrcha rozhejbá." Trhnul hlavní své pušky směrem k tmavé budově a popoháněl nás před sebou.

Uvnitř byla tma jako v pytli, ale seržant al-Biša nerozsvítil. „Držte se podle zdi," přikázal. Šmátral jsem chodbou, dokud nezahnula za roh do malé kanceláře s oprýskaným stolem, telefonem, mechanickým ventilátorem a malým, otlučeným holosystémem. Za stolem byla židle a seržant na ni ztěžka dopadl. V rohu byla ještě jedna. Přenechal jsem ji Papá a opřel jsem se o špinavou sádrokartonovou stěnu.

„Takže," řekl polda, „teď k tomu, co s váma. Jste v Nardžánu, ne v nějaké zavšivené díře, kde máte vliv. V Nardžánu jste nuly, ale já jsem někdo. Koukneme se, co pro mě můžete udělat, ale jestli nic, jdete do vězení."

„Kolik peněz máš, synu mého bratra?" zeptal se mě Papá. „Moc ne." Nebral jsem si s sebou mnoho peněz, protože jsem si myslel, že je nebudu v emírově domě potřebovat. Obvykle jsem nosil peníze rozdělené po kapsách džallábije, právě pro situace tohoto typu. Spočítal jsem, kolik mám v levé kapse. Vyšlo to asi na sto osmdesát kiamů. Nehodlal jsem tomu pitomému seržantovi svěřit, že v druhé kapse mám další.

„To nejsou žádné opravdové peníze," stěžoval si al-Biša. Ale stejně je nacpal do zásuvky. „A co ten starý?"

„Nemám u sebe vůbec žádné peníze," řekl Papá.

„To je zlé." Seržant si zapalovačem připálil hašiš ve své vodní dýmce. Naklonil se a vložil si náustek mezi zuby. Slyšel jsem, jak v dýmce bublá voda, a cítil jsem pach černého hašiše. Vdechl kouř a usmál se. „Můžete si vybrat celý. Mám dvě. Nebo máte ještě něco, co bych mohl potřebovat?"

Vzpomněl jsem si na obřadní dýku. „Co tohle?" položil jsem ji na stůl před něho.

Zavrtěl hlavou. „Prachy," hodil mi dýku zpátky. Pomyslel jsem si, že dělá velkou chybu, protože na ní byla spousta zlata a drahokamů. Ale třeba neměl kde takovou věc střílet. „Nebo kredit," dodal. „Máte banku, kam se dá zavolat?"

„Ano," řekl Friedlander bej. „Bude to drahé, ale můžu vám dát převést peníze počítačem na váš účet."

Al-Biša pustil náustek. Posadil se velice rovně. „To rád slyším! Jen jedna věc - ten telefonát platíte vy. Nechtě si to naučtovat domů, jasné?"

Thlust'och podal Papá telefon a ten do něho odříkal dlouhou řadu čísel. „A teď," zeptal se seržanta, „Kolik chcete?"

„Pěkný, pořádný úplatek. Tak, abych se opravdu cítil podplacený. Pokud nejedete do cely. Klidně tam buďte navěky. Kdo bude vědět, že jste tu? Kdo zaplatí za vaši svobodu? Teď máš šanci, brácho."

Friedlander bej pozoroval muže se zjevným znechucením. „Pět tisíc kiamů," řekl.

„Moment, kolik je to v opravdových penězích?" Uplynulo několik sekund ticha. „Ne, radši deset." Papá by byl jistě klidně zaplatil i sto tisíc, ale toho poldu by nikdy nenapadlo, že by mohl tolik dostat.

Papá ho nechal okamžik čekat, pak přikývl. „Tak dobře, deset tisíc." Znovu mluvil do telefonu a nakonec ho předal seržantovi.

„Co je?" lekl se al-Biša.

Řekněte počítači číslo svého účtu."

„Aha." Když byla transakce ukončena, zavolal thlust'och ještě někam. Neslyšel jsem, o co se jednalo, ale když zavěsil, řekl: „Zařídil jsem vám dopravu. Nechci vás tady a nechci vás v Nardžánu. Taky vás nemůžu nechat jít, odkud jste přišli, z tohoto letiště rozhodně ne."

„Dobře," řekl jsem. „Kam tedy jedeme?"

Al-Biša mi předvedl své rozpadlé, shnilé zuby. „Nechte se překvapit."

Nic jiného nám nezbyvalo. Čekali jsme ve smrduté kanceláři, dokud nezavzvonil telefon, že už tuje někdo pro nás.

Seržant se vysoukal zpoza stolu, popadl pušku, hodil si ji na rameno a pokynul nám, abychom se vydali černou chodbou na letiště. Byl jsem opravdu rád, že už s ním nebudu v těsné kanceláři.

Venku, pod jasnou bezměsíčnou oblohou, jsem viděl, že Hadždžárův raketoplán je pryč a na jeho místě stojí malý nadzvukový vrtulník s vojenským značením. Vzduch se otřásl řevem jeho tryskových motorů a vítr k nám přinášel štiplavé výpary paliva rozlitého po betonové ploše. Pohlédl jsem na Papá, odpověděl sotva znatelným cuknutím ramen. Nemohli jsme udělat nic než jít tam, kam nás vedl ten chlap s puškou.

Museli jsme přejít asi třicet metrů startovací dráhy. Nekladli jsme žádný odpor, ale stejně mě al-Biša zezadu uhodil pažbou do hlavy. Klesl jsem na kolena a před očima mi kroužila barevná kola. V hlavě mi škubalo a měl jsem pocit, že začnu zvracet.

Zaslechl jsem zasténání, a když jsem se otočil, uviděl jsem Friedlander beje, jak leží bezmocně na betonu vedle mne. To,

že ten tlustý policajt uhodil Papá, mé rozzuřilo víc než to, že praštil mě. Potácivě jsem se postavil a pomáhal jsem Papá. Obličej měl šedivý a oči mu odmítaly zaostřit. Modlil jsem se, aby to nebyl otřes mozku. Pomalu jsem ho dovedl k otevřeným dvířkům vrtulníku.

Al-Biša sledoval, jak nastupujeme. Neohlédl jsem se po něm, ale přes řev motorů jsem slyšel, jak křičí: „Jestli se ještě někdy ukážete v Nardžánu, jste mrtví!“

Vyklonil jsem se: „Užij si to, dokud můžeš, ty svině,“ křičel jsem, „protože to dlouho trvat nebude.“ Zašklebil se na mě. Pak pilot zabouchl dveře a já jsem se pokusil pohodlněji se usadit na tvrdé plastové lavici vedle Friedlander beje. Vsunul jsem ruku pod káfiyu, opatrně jsem si sáhl na hlavu. Když jsem ji vyndal, měl jsem na prstech krev. Pohlédl jsem na Papá a ulevilo se mi, když jsem viděl, že se mu do tváří vrátila barva. „Jsi v pořádku, ó šejchu?“

„Děkuji Alláhovi,“ řekl, ale cukl bolestí. Víc už jsme si říct nemohli, protože naše slova přehlušil startující vrtulník. Usadil jsem se a čekal, co bude dál. Baval jsem se tím, že jsem zapisoval seržanta al-Bišu na svůj seznam, hned za nadporučíka Hadždžára.

Vrtulník zakroužil kolem letiště a pak vyrazil ke svému záhadnému cíli. Dlouho jsme letěli bez sebemenší změny kurzu. Seděl jsem s hlavou v dlaních a měřil čas podle krutých rytmických bodnutí v zátylku. Pak jsem si vzpomněl, že mám s sebou sadu nervového softwaru. Radostně jsem ji vytáhl, sundal si káfiyu a zasunul jsem si dodák blokující bolest. Okamžitě jsem se cítil o sto procent lépe. A bez nepříjemných účinků prášků proti bolesti. Pravda, dodák nemůžu mít zapojený příliš dlouho. Kdybych to udělal, dříve nebo později by si můj nervový systém vybral těžký dluh.

Papá jsem nijak pomoci nemohl. Mohl jsem ho jen nechat v klidu trpět, zatímco jsem tiskl obličej k okénku ve dveřích. Už dlouho jsem neviděl dole žádná světla, ani město, ani vesnici, dokonce ani žádný osamocený dům daleko od civilizace. Předpokládal jsem, že letíme nad vodou.

Když vpředu, trochu na pravoboku, začalo vycházet slunce, zjistil jsem, jak velice jsem se mýlil. Celý čas jsme letěli na severovýchod. Podle mé nepřesné duševní mapy to znamenalo, že jsme směřovali do středu Arábie. Nikdy jsem si neuvědomil, jak neobydlený je tenhle kus světa.

Asi po půl hodině jsem se rozhodl vyndat si dodák. Odpojil jsem ho a čekal jsem, že mě zavalí nová vlna agónie, ale byl jsem příjemně překvapen. Škubání se změnilo v normální, zvladatelné bolení hlavy. Znovu jsem si ovinul káfiyu. Pak jsem vstal z lavice a vydal se do pilotní kabiny.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem pilota i druhého pilota.

Druhý pilot se otočil a podíval se na mne. Zdolouha si prohlížel můj vznešený oděv, ale potlačil zvědavost. „Běžte zpátky a sedněte si. Nemůžete tu překážet, když se s tímhle snažíme letět.“

Pokrčil jsem rameny. „Zatím to klidně mohl zvládnout automat. Moc práce tu asi nemáte?“

Druhému pilotovi se to vůbec nelíbilo. „Zalezte a sedte, nebo vás tam odvedu sám a připoutám vás železky k sedadlu.“

„Já vás nechci obtěžovat. Ale nikdo nám nic neřekl. Nemáme právo vědět, kam letíme?“

Pilot se ke mně otočil zády. „Tak hele,“ zavrčel, „ty a ten starý chlápek jste zamordovali nějakého chudáka. Vy už žádný práva nemáte.“

„Fantastické,“ povzdechl jsem si. Vrátil jsem se na lavici. Papá vzhlédl a já jsem jen zavrtěl hlavou. Byl rozcuchaný a zaprášený a ztratil svůj tarbúš, asi jak ho al-Biša praštil do hlavy. Během letu ale zase získal rovnováhu a vypadal zase tak, jak jsem ho znal. Měl jsem pocit, že brzy budeme potřebovat veškerý svůj rozum.

O čtvrt hodiny později jsem ucítil, jak vrtulník zpomaluje. Vyhlédl jsem okénkem a viděl jsem, že jsme se přestali pohybovat dopředu, že se vznášíme nad červenohnědými písečnými dunami, jež se táhly od obzoru k obzoru. Ozval se bzuchivý zvuk a nade dveřmi se rozsvítilo zelené světlo. Papá se dotkl mé paže. Obrátil jsem se k němu, ale nemohl jsem mu říct, co se děje.

Druhý pilot si odepnul bezpečnostní pás a vstal. Opatrně prošel přes nákladový prostor k naší lavici. „Jsme tady,“ oznámil.

„Jak to myslíte, jsme tady?“ Dole není nic než písek. Ani jediný strom nebo keř.“

Pilotovi to starost nedělalo. „Koukněte se, já jenom vím, že vás tady mám předat Bajt Tabítí.“

„Co to je Bajt Tabítí?“

Druhý pilot se lstivě ušklíbl. „Kmen Badawi,“ řekl. „Ostatní kmeny jim říkají leopardi pouště.“

Jo, máš pravdu, myslel jsem si. „A co s námi tihle Bajt Tabítí budou dělat?“

„Rozhodně nečekejte, že vás přivítají jako dlouho ztracené bratry. Jestli chcete radu, snažte se pěkně rychle si je získat.“

Ani trochu se mi to nelíbilo, ale co jsme mohli dělat? „Takže vy prostě přistanete a vykopnete nás do pouště?“

Druhý pilot zavrtěl hlavou. „Kdepak, žádný přistávání. Tenhle krám nemá filtry na pouštní písek.“ Zatáhl za páku a odsunul dveře.

Podíval jsem se dolů. „Vždyť je to nejmíň sedm metrů!“

„Hned budeš níž,“ řekl. Zvedl nohu a vykopl mě ven. Spadl jsem do teplého písku a snažil jsem se při nárazu skutálet. Měl jsem štěstí, že jsem si nepolámал nohy. Vrtulník zvedl silný vítr, který mi hnál do obličejě bodavý písek. Sotva jsem mohl dýchat. Napadlo mě, že si ovážu káfiyu tak, jak se správně má vázat, aby mi chránila nos a ústa před umělou písečnou bouří. Než jsem to stačil udělat, viděl jsem, jak pilot vystrkuje dvířky Friedlander beje. Pokusil jsem se zpomalit jeho pád a povedlo se to - nebyl nijak těžce zraněn.

„Tohle je vražda!“ křičel jsem k vrtulníku. „Tady přece nemůžeme přežít!“

Druhý pilot rozpráhl ruce. „Bajt Tabítí přijdou. Tu máte, to vám vydrží, než se sem dostanou.“ Vyhodil dvě velké polní láhve. Jeho povinnost vůči nám skončila. Zabouchl dveře a za okamžik se vrtulník zvedl, zatočil se a zamířil směrem, ze kterého jsme přiletěli.

Papá a já jsme byli sami a ztraceni uprostřed Arabské pouště. Zvedl jsem obě láhve a zatřásl jimi. Povzbudivé v nich

zašplouchalo. Uvažoval jsem, kolik dní života v nich je. Pak jsem šel za Friedlander bejem. Seděl v horkém ranním slunci a třel si rameno. „Můžu chodit, synu mého bratra, půjdeme," řekl, protože čekal, že mi to bude dělat starost. „Nejspíš budeme muset, ó šejchu." Neměl jsem nejmenší představu, co bychom měli udělat. Nevěděl jsem, kde jsme, ani kterým směrem máme vykročit.

„Pomodleme se k Alláhovi, aby nás vedl," navrhl. Neviděl jsem důvod, proč ne. Papá rozhodl, že tohle je bezesporu stav nouze, takže nemusíme použít drahocennou vodu, abychom se před modlitbou očistili. V takové situaci je dovoleno použít čistý písek. O ten jsme nouzi neměli. Sundal si boty, já jsem si zul sandály a připravili jsme se, abychom vyhledali blízkost Boha, jak předepisoval šlechtitný Korán.

Určil směr podle vycházejícího slunce a obrátil se tváří k Mekce. Postavil jsem se vedle něho a opakovali jsme známé verše modliteb. Když jsme skončili, Papá odříkal ještě další kousek Koránu, verše z druhé sůry, které obsahují řádek „A jestli někdo napadne tebe, napadni ho stejným způsobem jako on tebe."

„Pochválen budiž Alláh, Pán světů," zašeptal jsem.

„Bůh je největší," zakončil Papá.

A pak nastal čas zvážit, zda bychom si mohli zachránit život. „Asi bychom si to měli pořádně promyslet," navrhl jsem.

„V pustině neplatí rozum. Přemýšlením nezískáš potravu, vodu ani ochranu."

„Vodu máme," podal jsem mu jednu láhev.

Otevřel ji a trochu se napil, pak láhev zavřel a hodil si ji na rameno. „Máme trochu vody. Uvidíme, jestli máme dost vody."

„Slyšel jsem, že pod zemí je voda i na nejsušších místech pouště." Myslím, že jsem mluvil jen proto, abych mu dodal odvahy - nebo sobě.

Papá se zasmál. „Vzpomínáš na pohádky své matky o statečném princovi ztraceném v dunách a prameni sladké vody, jež vytryskla z paty písečné hory. V životě se to nestává, můj nejmilejší, a tvá bezelstná víra nás z tohoto místa nevyvede."

Věděl jsem, že má pravdu. Zajímalo mne, jestli má nějaké zkušenosti s přežitím v poušti ze svých mladých let. Byla celá desetiletí jeho raného žití, o kterých nikdy nevyprávěl. Usoudil jsem, že v každém případě bude nejlepší podřídit se jeho moudrosti. Také mě napadlo, že když budu chvíli potichu, třeba neumřu. Možná se i něco naučím. To je také dobré.

„Co tedy musíme udělat, ó šejchu?"

Setřel si rukávem pot z čela a rozhlédl se. „Jsme ztraceni v nejjihnější části Arabské pouště. V Rub al-Chálí."

Prázdná čtvrt'. To nebylo příliš povzbudivé.

„Které město je nejbližší?"

Papá se pousmál. „V Rub al-Chálí nejsou města, to je čtvrt milionu čtverečních mil písku a pustiny. Dunami pochopitelně putují skupinky kočovníků, ale ti cestují jen od jedné studny ke druhé a hledají pastvu pro své velbloudy a kozy. Pokud doufáme, že nalezneme studnu, pak nás štěstí musí dovést k jednomu z těch beduínských klanů."

„A když ne?"

Papá zašplouchal lahví. „Pro každého z nás máme necelé čtyři litry vody. Pokud vůbec přes den nebudeme putovat, budeme vodou šetřit a ujdeme co nejdál za chladné noci, mohli bychom žít tak čtyři dny."

To bylo horší než můj nejpesimističtější odhad. Ztěžka jsem si sedl do písku. Kdysi dávno jsem o tomto místě četl, ještě když jsem byl kluk v Alžíru. Myslel jsem tenkrát, že popis přehání. Především dělal z Rub al-Chálí drsnější poušť, než je Sahara, což byla naše místní poušť, a já jsem nemohl uvěřit, že by na světě mohlo být opuštěnější místo než Sahara.

Zjevně jsem se mýlil. Také jsem si vzpomněl, jak jeden západní cestovatel kdysi ve svých pamětech nazval Rub al-Chálí:

Velké nesprávné místo.

4

Podle některých geografů je Arabská poušť prodloužením Sahary. Větší část Arabského poloostrova je neobydlená pustina, zalidněné oblasti jsou jen kolem Středozemního, Rudého a Arabského moře, podél Arabského zálivu - což je náš název pro to, co ostatní nazývají Perským zálivem - v úrodném oblouku staré Mezopotámie.

Sahara je větší co do rozlohy, ale v Arabské poušti je víc písku. Jako kluk jsem si vždycky představoval Saharu jako žhavou, nekonečnou písečnou krajinu, ale tak to není. Většinu Sahary tvoří skalnaté plošiny, suché šterkové planiny a větrem bičovaná pohoří. Písek tvoří jen asi deset procent její rozlohy. Ta část Arabské pouště, které říkájí Rub al-Chálí, ho má třicet procent.

Třicet nebo deset, copak je v tom sakra nějaký rozdíl?

Mhouřil jsem oči do nejužších škvírek a hleděl k bolestně jasné obloze. Jedna z drobných výhod tohoto mrtvého místa byla v tom, že bylo příliš mrtvé dokonce i pro supy. Byl jsem ušetřen znervózňujícího pohledu na tyhle sběrače mršin, jak trpělivě krouží nad našimi hlavami a čekají, až konečně zemřeme.

Byl jsem pevně rozhodnut nezemřít. Nemluvil jsem o tom s Friedlander bejem, ale byl jsem si docela jistý, že si myslí totéž. Seděli jsme na závětrné straně vysoké duny. Odhadoval jsem, že teplota už musí být nejmenší třicet šest stupňů, možná ještě víc. Slunce stálo vysoko, ale pořád ještě nebylo poledne - čekalo nás ještě větší horko.

„Pokud máš žízeň, pij, synovče," řekl mi Papá. „Viděl jsem, jak lidé dehydrovali a zemřeli, protože své láhve příliš šetřili. Když nepiješ, je to jako bys vodu vyléval do písku. V tomhle vedru potřebuješ nejmenší čtyři litry vody denně. Dva nebo tři litry tě při životě neudrží."

„Máme pro každého jen ty čtyři litry, ó šejchu."

„Až ji spotřebujeme, budeme muset najít další. Možná narazíme na stezku, inšalláh. Cesty vedou i samým středem Rub al-Chálí a míří od jedné studny k druhé. Pokud nenajdeme stezku, musíme se modlit, aby to nebylo dávno, co tady

naposledy přelo. Někdy bývají na strmé straně duny díry s vlhkým pískem."

Nijak jsem nespěchal, abych vyzkoušel své skautské dovednosti. Všechny ty řeči o vodě ve mně vyvolaly ještě větší žízeň, tak jsem odšrouboval láhev. „Ve jménu Boha Milosrdného a Slitovného," řekl jsem a pořádně jsem se napil. Viděl jsem hologramy arabských nomádů, sedících na písku pod stany, které si udělali ze svých káfií a klacků. Jenže v téhle pustině nebyly ani ty klacky.

Vítr změnil směr a vál nám do tváří jemné záclony prachu. Následoval jsem příkladu Friedlander beje a lehl jsem si na bok, zády proti větru. Po několika minutách jsem se posadil, sundal jsem si káfiju a dal jsem mu ji. Přijal ji beze slova, ale v jeho zarudlých očích jsem četl vděčnost. Ovázal si hlavu, přikryl si obličej a ulehl.

Nikdy v životě jsem se necítil tak vystaven živlům. Neustále jsem si opakoval: „Třeba je to jen sen." Možná se vzbudím ve vlastní posteli a můj otrok, Kmužu, bude nade mnou stát s šálkem čokolády. Ale žhnoucí slunce nad hlavou vypadalo tak opravdově a písek mi tak zjevně pronikal do uší, do očí, do nosních dírek a mezi sevřené rty, že to na sen ani trochu nevypadalo.

Z nepříjemných pocitů mě vyrušily hrůzostrašné výkřiky malé skupiny mužů, kteří se blížili přes rameno duny. Sesedli z velbloudů a běželi k nám. Mávali puškami a noži. V životě jsem neviděl větší hrubce, zlosyny a zanedbance. Ta nejhorší spodina Budajínu ve srovnání s nimi vypadala jako skupina učenců a džentlmenů.

Usoudil jsem, že tohle jsou ti Bajt Tabítí. Leopardi pouště. Jejich vůdce byl vysoký vychrtlý muž s dlouhými mastnými vlasy. Mával puškou a řval na nás. Viděl jsem, že má na pravé straně horní sanice dva přeražené zuby a na levé straně dolní sanice dva zuby ulomené. Léta už se asi do ničeho nezakousl. A léta se určitě nekoupal.

Na něm závisel náš život. Pohlédl jsem na Friedlander beje a ten nepatrně zavrtil hlavou. Jen pro případ, že by nás Bajt Tabítí měli chuť zavraždit na místě, a ne nás odvést k vodě, vstal jsem a vytáhl jsem svou obřadní dýku. Ne že bych si myslel, že je to vhodná zbraň proti beduínským bouchačkám, ale nic jiného jsem neměl.

Vůdce se ke mně přiblížil, natáhl ruku a sáhl si na mé drahé oblečení. Pak se otočil ke svým společníkům a něco jim sdělil. Všechni šel se rozesmáli. Čekal jsem.

Vůdce se na mne upřeně podíval a zamračil se. Uhodil se do prsou. „Muhammad Musallim bin Ali bin as-Sultan," oznámil. Asi čekal, že jeho jméno znám.

Předstíral jsem, že to na mne udělalo dojem. Také jsem se uhodil do prsou. „Maríd al-Amín," představil jsem se. Použil jsem přídomek, který mi dali chudí feláhové města. Znamená „Důvěryhodný".

Muhammad otevřel doširoka oči. Obrátil se zase ke své bandě. „Al-Amín," řekl uctivým tónem. Pak se znovu zlomil smíchem.

Druhý Bajt Tabítí přešel k Friedlander bejovi. Stál nad ním a pozoroval ho. „Aš-šejch," řekl jsem, aby ti páchnoucí nomádi věděli, že je to důležitá osoba. Muhammad mrkl okem za mne na Papá, pak zpět. Něco rychle drmolil ve svém nesrozumitelném dialektu a ten druhý muž nechal Papá a šel zpět k velbloudům.

Nějaký čas nám s Muhammadem trvalo, než jsme jeden druhému zodpověděli všechny otázky. Zpočátku to šlo pomalu, jejich dialekt byl opravdu primitivní, ale po chvíli už jsme si docela dobře rozuměli. Zjistilo se, že Bajt Tabítí dostali od svého kmenového šejcha příkaz, aby nás jeli najít. Muhammad nevěděl, jak se o nás šejch vůbec dověděl, ale byli jsme tam, kde nás čekali. Viděli a slyšeli vrtulník z velké dálky.

Sledoval jsem, jak dva z těch špinavých pobudů hrubě zvedli Friedlander beje na nohy a vedli ho k jednomu z velbloudů. Majitel velblouda dloubl zvíře klackem do předních kolen a zakřičel něco jako „Khirr, khirr!" Velbloud znechuceně zařval. Nevypadalo, že má chuť si kleknout. Papá muži cosi řekl a on chytil šňůru u hlavy dobytčete a táhl ji dolů. Papá se nohou postavil velbloudovi na krk a ten ho zvedl, aby se mohl vyškřábat do sedla.

Bylo zjevné, že už to někdy dělal. Na rozdíl ode mne, já jsem předtím nikdy na velbloudovi nejel. A nezdálo se mi, že bych s tím teď měl začít. „Půjdu pěšky," řekl jsem.

„Prosím, mladý šejchu," usmál se Muhammad přes své řídké zuby, „Alláh si bude myslet, že nejsme pohostinní."

Nemyslel jsem si, že Alláh má o Bajt Tabítí nějaké falešné představy. „Půjdu pěšky," opakoval jsem.

Muhammad pokrčil rameny a nasedl na svého velblouda. Všichni vyrazili podél duny. Já a ten beduín, který dal velblouda Papá, jsme je následovali.

„Pojďte s námi!" křičel vůdce výpravy. „Máme jídlo, máme vodu! Vezmeme vás do našeho tábora!"

Nepochyboval jsem, že se vracejí do tábora, ale měl jsem vážné pochyby, že tam Papá a já dorazíme živí.

Ten muž, který šel vedle mne, asi vycítil mé myšlenky, protože se ke mně otočil a pomalu mrkl. „Důvěřujte nám," řekl. „Už jste v bezpečí."

To jistě, myslel jsem si. Stejně se ale nic jiného nedalo dělat než jít s nimi. Co s námi bude, až dojdeme do tábora Bajt Tabítí, bylo v rukou Božích.

Několik hodin jsme putovali jižním směrem - a asi v té době, kdy mi došla voda - přikázal Muhammad zastavit. „Tady dnes přespíme," ukázal na úzkou průrvu mezi dvěma řetězy dun.

Byl jsem rád, že je konec, ale když jsem pak seděl vedle Papá a sledoval, jak beduíni ošetřují a krmí zvířata, napadlo mě, jak je divné, že se výprava nesnaží připojit se ke svému kmeni, než se setmí. Jejich šejch je přece poslal nás hledat a oni přijeli jen několik hodin po tom, co nás vyhodili z vrtulníku. Tábor kočovníků přece musí být někde blízko.

Muži dělali svou práci, a když si mysleli, že je nesledujeme, něco si šeptali a ukazovali si na nás. Vydal jsem se za nimi a nabídl se, že pomohu sundat z velbloudů náklad. „Ne, ne," zastoupil mi Muhammad cestu, „prosím, jen odpočívejte!"

My se o věci postaráme sami." Něco nebylo v pořádku. A Friedlander bej to cítil také.

„Ti muži se mi nelíbí," řekl potichu. Pozorovali jsme jednoho beduína, jak dává do dřevěných misek hrsti datlí. Jiný muž vařil vodu na kávu. Muhammad a ostatní chodili kolem zvířat.

„Nechovají se nepřátelsky," řekl jsem. „Kromě té scény na začátku, když na nás s řevem vyrazili a mávali přitom zbraněmi."

Papá se pousmál. „Nedej se oklamat, nemysli, že jsme si získali jejich neutuchající obdiv. Podívej se na toho muže, co rozděljuje datle. Víš dobře, že balíky na velbloudech jsou plné mnohem lepší potravy. Tihle muži jsou příliš lakomí, aby se s námi rozdělili. Budou předstírat, že nemají nic lepšího než staré tvrdé datle. Později, až tu nebudeme, připraví si něco lepšího.“

„Až tu nebudeme?“

„Nevěřím, že bychom mohli dojít k nějakému většímu táboru během zítřka. A nevěřím, že pohostinnost těch Bajt Tabítí bude trvat déle.“

Zachvěl jsem se, třebaže slunce ještě nezapadlo a pořád ještě bylo horko. „Bojiš se, ó šejchu?“

Našpulil rty a zavrtěl hlavou. „Nebojím se těchto stvoření, synu mého bratra. Jsem ostražitý - myslím, že by bylo dobré vědět, co mají právě za lubem. Nejsou to chytří muži, ale jejich výhodou je, že je jich víc a že se tady vyznají.“

Další debatu přerušil beduín, který nám přinesl každému misku žlukle páchnoucích datlí a špinavý porcelánový hrnek naplněný slabou kávou. „Tyto chudé zásoby jsou vše, co máme,“ řekl bez zájmu, „Ale budeme poctěni, když si s námi vezmete.“

„Vaše štědrost je požehnáním od Alláha,“ poděkoval Friedlander bej. Vzal od něho misku a hrnek.

„Nejsem ani schopen vyjádřit své díky,“ napodobil jsem ho.

Beduín se ušklíbl. Měl stejně hrozné zuby jako jeho vůdce. „Netřeba děkovat, ó šejchu. Pohostinnost je naší povinností. Musíte s námi cestovat a poznat náš život. Jak říká přísloví „Kdo žije s kmenem čtyřicet dní, stává se jedním z nich“.“

Děsivá představa - cestovat s nimi čtyřicet dní! Stát se jedním z nich!

„Sallám alajkum,“ řekl Papá.

„Alajkum as -sallám,“ odpověděl muž. Pak roznesl misky datlí svým kamarádům.

„Ve jménu Boha Milosrdného a Slitovného,“ zamumlal jsem a dal jsem si jeden plod do úst. Za prvé byl celý obalený pískem, za druhé byl tak tvrdý, že jsem si málem zlomil zub. Napadlo mě, jestli zrovna ty datle nezapříčinily katastrofální stav zubů Bajt Tabítí. Za třetí, ovoce smrdělo tak, jako by mělo za sebou několik týdnů skladování pod mrtvým velbloudem. Chtělo se mi z něj zvracet. Okamžitě jsem datlí vyplivl a spláchl pachutí kávou. I v té byl pisek.

Friedlander bej si dal jeden kousek do úst a já jsem ho pozoroval, jak se snaží nešklebit se odporem, když ho žvýkal.

„Potrava je potrava, synu mého bratra. „V Prázdné čtvrti si nemůžeš dovolit být vybíravý.“

Věděl jsem, že má pravdu. Setřel jsem pisek z druhé datle a snědl jsem ji. Než jsem dojedl svou porci, zvykl jsem si i na jejich hroznou chuť. Myslel jsem jen na to, že si musím zachovat síly.

Když se slunce skulilo za okraj západní duny, zul si Friedlander bej boty a pomalu se postavil. Pak použil mou káfiyu, aby umetl pisek před sebou. Došlo mi, že se chystá k modlitbě. Papá otevřel svou polní láhev a navlhčil si ruce. Já už jsem žádnou vodu neměl, tak jsem se postavil vedle něho a nastavil jsem dlaně.

„Alláh ji-sallimak, synu mého bratra,“ řekl Papá. Bůh ti žehnej.

Při očistě jsem opakoval obřadní formuli. „Provádím obřad mytí, abych se zbavil nečistoty a byl hoden hledat blízkost Alláhu.“

Papá mě znovu vedl v modlitbě. Když jsme skončili, bylo už slunce úplně za obzorem a na poušti padla náhlá noc.

Zdálo se mi, že už cítím, jak pisek chladne. Noc bude studená a my jsme neměli žádné přikrývky.

Rozhodl jsem se zjistit, jak daleko sahá falešná pohostinnost Bajt Tabítí. Přistoupil jsem k malému ohni ze sušeného velbloudího trusu, kde seděli a povídali si. „Modlí se k Alláhovi,“ poznamenal Muhammad se sarkastickým úsměvem.

„Jsou to dobří muži. Také se chceme modlit, ale někdy zapomeneme.“ Jeho soukmenovci se tomu vtipu zasmáli.

Nevšímal jsem si toho. „Budeme potřebovat vodu na zítřejší cestu, ó šejchu.“ Možná jsem se mohl vyjádřit zdvořileji.

Muhammad se chvíli rozmýšlel. Nemohl dost dobře odmítnout, ale nechtělo se mu dělit se o vlastní zásoby. Naklonil se a cosi řekl jednomu z mužů. Ten se zvedl a přinesl vak z kozi kůže. „Tu máš, bratře,“ podal mi ho s prázdným výrazem.

„Nechť ti chutná.“

„Jsme vám zavázáni,“ poděkoval jsem. „Naplníme si láhve a zbytek vrátíme.“

Muž přikývl, pak vztáhl ruku a ukázal na mé korymbické implantáty. „Můj bratranec chce vědět, co to je.“

Pokrčil jsem rameny. „Řekni svému bratranci, že rád poslouchám rádio.“

„Aha.“ Nevím, jestli mi věřil. Šel se mnou, když jsem přelával vodu do polních lahví. Pak si vzal kozí vak a vrátil se k přátelům.

„Ti grázlové nás vůbec nepozvali k ohni,“ zlobil jsem se, když jsem si sedal k Papá.

Jen mávl rukou. „To nic neznamená, synu mého bratra. Teď musím spát. Bylo by dobře, kdybys zůstal vzhůru a hlídal.“

„Samozřejmě, ó šejchu.“ Papá se uložil na tvrdém písku. Zůstal jsem sedět a přemýšlel jsem. Vzpomínal jsem na to, co Papá řekl o pomstě, a vytáhl jsem z kapsy džallábije ten papír, který nám dal kádí. Byla to kopie obvinění proti

Friedlander bejovi a mně, rozsudek a příkaz k deportaci. Pod tím byl podpis dr. Sádík Abd ar-Razzák, inám Severní mešity a emír poradce pro výklad šaría, neboli církevního práva. Byl jsem šťasten, že šejch Maháli zjevně nehrál žádnou roli v našem únosu.

Konečně jsem se odhodlal ulehnout a předstírat, že spím, protože jsem si všiml, že mě beduíni pozorují a že nepůjdou spát, dokud neusnu. Natáhl jsem se blízko Friedlander beje, ale nezavřel jsem oči. Byl jsem ospalý, ale neodvážil jsem se zdfimnout si. Mohlo by se stát, že bych se už víckrát neprobudil.

Viděl jsem hřbet půvabně vykrojené duny nějakých sto metrů od nás. Pahorek musel být nejméně sedmdesát metrů vysoký a vítr ho vytvaroval do hladké křivky. Zdálo se mi, že z hřebene vlny roste vznešený cedr. Věděl jsem, že ten zázrak musí být důsledkem obrovské únavy, nebo možná skutečně spím.

Uvažoval jsem, jak cedr může žít v tak vyprahlém místě, a říkal jsem si, že jediná odpověď je, že ho někdo pěstuje.

Někdo si naplánoval, že tam ten cedr bude, a tvrdě pracoval, aby rostl.

Otevřel jsem oči. Na duně žádný cedr nebyl. Možná jsem měl vidění, seslané Alláhem. Možná Bůh chtěl, abych si také udělal plán a vytrval v jeho uskutečnění. Ted' nebyl čas odpočívat.

Trochu jsem zvedl hlavu a viděl jsem, že Bajt Tabítí se rozložili na zemi kolem ohně, z něhož už zůstaly jen žhavé uhlíky. Jeden z beduinů byl určen na hlídku, ale seděl opřený o písčnou dunu se zakloněnou hlavou a otevřenými ústy.

Puška byla pohozená na zemi vedle něho.

Věřil jsem, že všichni tvrdě spí, ale nehýbal jsem se. Celou další hodinu jsem pozoroval sekundy blikající v okénku mých hodinek. Když jsem si byl naprosto jistý, že všichni Bajt Tabítí spí, tiše jsem se posadil a sáhl Friedlander beji na rameno. Okamžitě se probudil. Žádný z nás nepromluvil. Uchopili jsme své láhve a co nejtíšeji jsme se zvedli. Chvilí jsem zápasil s myšlenkou, že ukradnu nějaké jídlo a zbraně, ale došel jsem k závěru, že by byla sebevražda přiblížit se k velbloudům nebo ke spícím kočovníkům. Raději jsme s Papá tiše vyklouzli do noci.

Dlouho jsme mlčky kráčeli na západ. „Vydají se za námi, až zjistí, že tam nejsme?“ zeptal jsem se.

Papá se zachmuřil. „Nevím, synu mého bratra. Možná nás nechají jít. Jsou si jisti, že stejně zemřeme v poušti.“

Nebylo co dodat. Pak už jsme se jen soustředili na to, aby mezi námi a beduíny byla co největší vzdálenost. Vydali jsme se směrem, který byl v pravém úhlu k cestě, kterou jsme s nimi šli včera. Modlil jsem se jen, abychom snad nepřehlédli stezku, kdybychom na ni narazili. Byla to naše jediná naděje, jak najít studnu.

Řídili jsme se podle hvězd a trmáceli jsme se tak asi dvě hodiny, když Papá oznámil, že si musí odpočinout. Putovali jsme proti dunám, které vedly od západu k východu, jak je větry navály. Ta strana duny, která byla obrácená k západu, byla vždycky hladká a povlnná, ale východní svahy, do kterých jsme museli stoupat, byly obvykle strmé a vysoké. Proto jsme dělali dlouhé obchůzky a snažili jsme se přelézat duny na některém z nižších hřbetů. Postupovali jsme pomalu, klikatě a byli jsme unavení, i když přímým směrem jsme nemohli mít za sebou víc než tři nebo čtyři kilometry. Zadržaně jsme se posadili vedle sebe na úpatí další obrovské písčné hory. Otevřel jsem láhev a polkl trochu vody. Byla slaná a alkalická. „Pochválen budiž Alláh,“ zaúpěl jsem, „budeme mít velké štěstí, jestli nás tahle voda nezabije dřív než slunce.“

Papá se také napil. „To není sladká voda, synu mého bratra, ale tady v poušti jen velice málo sladké vody. Takovou vodu pijí kočovníci po celý svůj život.“

Věděl jsem, že život kočovníků je tvrdý a zoufalý, ale začínal jsem si uvědomovat, že jsem podcenil jejich schopnost vydobýt si obživu i v nejkruťjších podmínkách. „Proč nejdou někam jinam?“

Papá se usmál. „Jsou to hrdí lidé. Uspokojuje je fakt, že tady dokážou existovat, v místě, které pro ostatní lidi znamená jistou smrt. Pohrdají luxusem a pohodlím měst a vesnic.“

„Pravda. Luxusem, jako je čerstvá voda a opravdové jídlo.“

Znovu jsem se vydal na cestu. Bylo kolem půlnoci. Překonávání dun bylo pořád stejně obtížné a brzy jsem slyšel, jak Papá ztěžka dýchá. Dělal jsem si o něho starost. Vždyť mé vlastní tělo začínalo protestovat proti nezvyklé námaze.

Hvězdy nad námi se pomalu posunovaly, a když jsem se znovu podíval na hodinky, bylo půl druhé. Ušli jsme možná další dva kilometry.

Papá odhadoval, že Rub al-Chálí má asi dvanáct set kilometrů ze západu na východ a méně než pět set ze severu na jih. Dalo se čekat, že nás ten vojenský vrtulník vysadil přesně uprostřed, takže když jsem počítal, že urazíme necelé dva kilometry za hodinu a půjdeme osm hodin denně, mohli bychom se dostat z Prázdné čtvrti asi tak za čtyřicet sedm dní. Tedy, kdyby nás doprovázela pořádná karavana s vybavením a zásobami.

Znovu jsme si odpočinuli, upili trochu hořké vody a vyrazili na poslední úsek noční cesty. Oba už jsme byli tak unavení, že jsme vůbec nemluvíli. Skláněl jsem hlavu proti větru, který nám neustále hnal do tváří písek, a mechanicky jsem kladl jednu nohu před druhou. Říkal jsem si, že když to vydrží Friedlander bej, musím to dokázat také.

Kolem čtvrté hodiny jsme se oba zhroutili vyčerpáním. Slunce mělo vyjít až za další hodinu, ale pokračovat ani tak nepřicházelo v úvahu. Zastavili jsme pod takřka kolmou stěnou gigantické duny, která by nás mohla ochránit před větrem. Vypili jsme tolik vody, kolik jsme jen mohli, a připravili jsme se k spánku. Svlékl jsem si svůj krásný modrý plášť a přikryl jsem jím Papá. Pak jsem se skulil do klubička uvnitř džallábíje a usnul trhavým, neklidným spánkem.

Neustále jsem se probouzel a usínal a trápily mě zmatené, děsivé sny. Po nějaké době jsem si uvědomil, že vyšlo slunce. Věděl jsem, že nejlepší by bylo prospat celý horký den. Přetáhl jsem si džallábíju přes hlavu, abych si nespálil obličej a hlavu. Pak jsem sám sobě namluvil, že všechno je v nejlepším pořádku, a zavřel jsem oči.

Bylo kolem desáté, když jsem pochopil, že déle už spát nedokážu. Slunce se do mě opíralo a odkrytá místa pokožky mě pálila. Friedlander bej se také probudil. Ani on nevypadal příliš odpočatě.

„Nyní se musíme pomodlit,“ řekl. Měl divný a ochraptělý hlas. Uhodil do písku před sebou dlaněmi a oťel si obličej a ruce pískem. Udělal jsem totéž. Společně jsme se pomodlili, poděkovali Alláhovi za to, že nám dal svou ochranu, a požádali jsme ho, aby nám, je-li to jeho vůle, pomohl přežít toto utrpení.

Pokaždé, kdy jsem se s Papá modlil, byl jsem naplněn klidem a nadějí. To, že jsme byli ztraceni tady v pustině, mi jaksi objasnilo smysl našeho náboženství. Škoda, že jsem musel projít tak drastickou zkušeností, abych pochopil svůj vztah k Alláhovi.

Když jsme se domodlili, zase jsme se pořádně napili. Už nám mnoho vody nezbylo, ale neviděl jsem důvod o tom mluvit.

„Synu mého bratra,“ navrhl starý muž, „myslím, že by bylo moudré zahrabat se do písku, než slunce zapadne.“

Připadalo mi to šílené. „Proč? Vždyť se upečeme jako jehněčí v těstíčku.“

„Písek v hloubce bude chladnější než na povrchu. Ochrání naši kůži, aby se už víc nepálila, a zabrání ztrátě vody při pocení.“

Zase jsem jednou zmlkl a zmoudřel. Vyhrabali jsme plytké jámy a přikryli jsme se pískem. Napadlo mě, jak velice se naše úkryty podobají hrobu. Překvapilo mě, jak se nové lože mému tělu líbilo. Teplý písek uklidňoval mé bolavé svaly a já

jsem se poprvé od chvíle, kdy nás na emírově večírku unesli, uvolnil. Bzučení hmyzu mě po chvíli ukolébalo do lehkého spánku.

Den pomalu plynul. Zase jsem měl přes hlavu přetaženou džallábiju, takže jsem nic neviděl. Co také? A tak jsem jen ležel, plánoval, přemýšlel a unášel se představami.

Po několika hodinách mě začalo rušit tiché chvějivé hučení. Nedovedl jsem si představit, co by to mohlo být. Nejdřív jsem si myslel, že mi jen hučí v uších. Neustávalo to však, naopak, zvuk sílil. „Slyšíš to, ó šejchu?“ zavolal jsem.

„Ano, synu mého bratra. Nic to není.“

Ale já jsem byl přesvědčen, že to je varovné vrčení blížícího se letadla. Nevěděl jsem, jestli to je dobrá nebo špatná zpráva. Zvuk byl čím dál silnější, až z něj byl přímo jekot. Už jsem tu nejistotu nemohl vydržet, vystrčil jsem z pisku ruce a strhl si džallábiju z obličeje.

Nic tam nebylo. Hukot už byl tak silný, že by letadlo mělo být přímo nad námi, ale obloha byla prázdná a modrá. Pak náhle vítr změnil směr a všechno ztichlo. Hlasitý zvuk se nevytratil postupně, on prostě zmizel. „Co to bylo?“ ptal jsem se zmateně.

„To byl ten slavný ‚zpívající písek,‘ ó chytrý. Je vzácnou výsadou to slyšet.“

„Ten zvuk dělal písek? Znělo to jako řev motoru!“

„Říkají, že to způsobuje tření jedné vrstvy pisku o druhou, nic jiného.“

Připadal jsem si hloupě, že mě tak rozčílilo bzučení způsobené písečnou dunou. Papá se mi však vůbec nesmál, ani mě nezesměšňoval. Byl jsem mu za to vděčný. Zase jsem se přikryl pískem a říkal jsem si, že si nesmím věci tak brát.

Kolem páté hodiny jsme se vyhrabali ze svých písečných postelí a připravili jsme se na namáhavou noc. Pomodlili jsme se, napili jsme se vody a zase jsme záměřili k západu. Šli jsme asi půl hodiny, když jsem dostal geniální nápad. Vyndal jsem svou sadu nervové výbavy a zapnul jsem si speciální dodák, který blokoval žízeň. Okamžitě jsem se cítil svěžejší. Byla to nebezpečná iluze, protože i když jsem necítil žízeň - a cítit nebudu, dokud se dodák nevysunu - mé tělo se dehydruje pořád stejně rychle. Ale stejně jsem cítil, že teď budu moci jít bez vody mnohem déle, takže jsem dal svou láhev Papá. „Nemohu si to od tebe vzít, synu mého bratra.“

„Jistěže můžeš, ó šejchu. Tento dodatek mě ochrání před žízní stejně dlouho jako naše láhve tebe. Podívej se, pokud brzy nenajdeme vodu, zemřeme stejně oba.“

„To je pravda, můj drahý, ale—“

„Pojďme, dědečku,“ přerušil jsem ho.

Slunce začalo zapadat a vzduch se ochlazoval. O chvíli později jsme si odpočali a pomodlili jsme se. Papá dopil všechnu vodu z jedné z lahví. Pak jsme klopytali dál. Začínal jsem mít hrozný hlad a uvědomil jsem si, že až na těch několik ztvrdlých datlí od Bajt Tabítí jsem naposledy jedl před čtyřiceti osmi hodinami, v emírově paláci. Měl jsem štěstí, o protože mám i dodák, který zahání hlad. Zasunul jsem ho a dutá bolest v žaludku zmizela. Věděl jsem, že Papá musí být také vyhladovělý, ale nijak jsem mu nemohl pomoci. Raději jsem nemyslel na nic než na cestu, která nás čeká. Jednou, když jsme vystoupili na hřeben vysoké duny, jsem se ohlédl a zahlédl jsem cosi, co vypadalo jako šmouha prachu stoupající v bledém měsíčním svitu zpoza jedné vzdálené duny. Modlil jsem se k Alláhovi, aby to nebyli Bajt Tabítí. Když jsem se na to snažil upozornit Friedlander beje, už jsem ten obláček nenašel. Možná se mi to jen zdálo. V poušti se takové halucinace vyskytují často.

Po další hodině jsme museli opět odpočívat. Papá měl strhaný a unavený obličej. Otevřel svou druhou láhev a vypil ji do dna. Teď už jsme neměli nic. Beze slova jsme se na sebe dívali. „Dosvědčuji, že není boha kromě Boha,“ řekl Papá tichým hlasem.

„Dosvědčuji, že Muhammad je prorokem Božím,“ dodal jsem. Vstali jsme a pokračovali v pochodu.

Po chvíli Papá klesl na kolena a začal zvracet. Z prázdného žaludku sice neměl co vyvrhnout, ale křeče byly prudké a dlouhé. Doufal jsem, že neztrácí příliš mnoho vody. Věděl jsem, že nevolnost je jedním z prvních příznaků dehydratace. Po několika minutách mávl slabě rukou, aby mi naznačil, že chce jít dál. Od té chvíle jsem byl už zcela vyčerpán. Už jsem si nedělal nejmenší iluze, že bychom se bez nějakého zázraku mohli zachránit.

Začaly mě trýznit kruté svalové křeče. Do třetice jsem se obrátil o pomoc ke své sadě modáků. Zapnul jsem si dodák, který blokuje bolest. Věděl jsem, že mi bude hrozně, jestliže se někdy dožiju toho, abych si ho vyndal. Jak moje přítelkyně Chirigo říká: „Splácení dluhuje svinská věc.“

Kolem půlnoci, po další přestávce, jsem si všiml, že Papá vrávorá. Šel jsem k němu a vzal jsem ho za rameno. Ohlédl se, ale zdálo se, že mě nevidí. „Co je, můj synu?“ Hlas měl přidušený a slova nezřetelná.

„Jak se cítíš, ó šejchu?“

„Cítím se... divně. Už nemám hlad, což je požehnání, ale hrozně mě bolí hlava. Před očima mám spoustu jasných teček, skoro nevidím. A v pažích a nohách mě nepříjemně brní. Velice zlověstné příznaky.“

„Ano, ó šejchu.“

Pohlédl na mne. Po prvé za celou dobu, co jsem ho znal, měl v očích upřímný smutek. „Už nechci jít dál.“

„Ano, ó šejchu. Pak tě tedy ponesu.“

Protestoval, ale neznělo to příliš přesvědčivě. Poprosil jsem ho o odpuštění, pak jsem ho zvedl a přehodil jsem si ho přes rameno. Bez dodáků bych ho nebyl unesl ani padesát metrů, to ony blokovaly veškeré sebemenší nepříjemné pocity v mém těle. Šel jsem dál s radostným, byť naprosto falešným pocitem, že je mi bezvadně. Neměl jsem hlad, neměl jsem žízeň, nebyl jsem unavený a vůbec nic mě nebolelo. A ještě jsem měl v záloze dodák, který jsem mohl použít, kdybych začal mít strach.

Za chvíli jsem zaslechl, že si Papá něco nesrozumitelného šeptá. Bylo na mně, abych nás oba dostal z téhle šlamastiky. Zaskřípal jsem zuby a šel jsem dál. Můj vylepšený mozek byl naplněný směšnou vírou, že pokofím nejvražednější poušť světa.

Noc plynula. Plahočil jsem se vířivým pískem jako robot. A celý ten čas mé tělo trpělo stejnými účinky dehydratace, jaké složily Papá, a jedy z únavy se hromadily v mých svalech.

Vzadu za mnou vyšlo slunce. Cítil jsem, jak mi spaluje krk a hlavu. Trmácel jsem se dál časným ránem. Papá už se vůbec neozýval. Pak - bylo kolem osmé ráno - mi náhle vypověděly ruce a nohy. Dopřál jsem si chvilíčku odpočinku. Věděl jsem, že své tělo sadisticky týrá. Myslel jsem si, že když budu několik minut ležet bez hnutí, odpustí mi to.

Nejspíš jsem omdlel, protože když jsem se zase podíval na hodinky, ukazovaly o dvě hodiny víc. Vstal jsem, zvedl Papá a dal jsem si ho na druhé rameno. A šel jsem dál.

Putoval jsem, dokud jsem se zase nezhroutil. Postupně se z toho stal systém a brzy jsem zcela ztratil pojem o čase. Slunce stoupalo po obloze, slunce zapadlo. Slunce vyšlo, slunce zapadlo. Neměl jsem tušení, jak daleko jsem došel. Matně si vzpomínám, jak sedím na svahu jedné velké duny, hladím Friedlander beje po ruce a pláču. Seděl jsem tam dlouho. Pak se mi zdálo, že slyším někoho volat své jméno. Zvedl jsem Papá a klopýtal dál, tam, odkud přicházel ten hlas.

Tentokrát jsem nedošel daleko. Přešel jsem dvě, možná tři velké duny a znovu mi vypověděly svaly. Ležel jsem na zemi, tvář jsem měl napůl vtisknutou do horkého červeného písku. Koutkem oka jsem viděl nohu Friedlander beje. Byl jsem si celkem jistý, že se už nikdy nezvednu. „Běfu útočiště.“ šeptal jsem. Neměl jsem dost slin, abych pokračoval. „Běfu útočiště u Pána nad světy.“ dokončil jsem v duchu.

Znovu jsem omdlel. Když jsem se zase probíral, byla noc. Pravděpodobně jsem byl dosud živý. Nade mnou se skláněl nějaký muž s přísným, hubeným obličejem, jemuž dominoval velký zahnutý nos. Nevěděl jsem, kdo to je, ani zda tam opravdu je. Něco mi říkal, ale nerozuměl jsem mu. Navlhčil mi rty vodou. Pokusil jsem se mu vytrhnout vak z koží kůže, ale ruce mě odmítly poslouchat. Zase mi něco řekl. Pak se natáhl a dotkl se mých implantátů.

V hrůze jsem si uvědomil, co hodlá udělat. „Ne!“ zakřičel jsem přeskakujícím hlasem. „Pro lásku boží, ne!“

Odtáhl ruku a znovu mě několik sekund studoval. Pak otevřel koženou brašnu, vyndal z ní starodávnou stříkačku a dal mi injekci.

Ze všeho nejvíc jsem chtěl litr čisté, čerstvé vody. Ale dávka sluníček byla také dobrá.

5

Už jsem si vzpomněl na všechno, co se udalo mezi naším únosem a okamžikem, kdy nás Baní Sálím zachránili. Ale těch několik dní potom bude nejspíš navěky zahaleno mlhou deliria. Šejch Hasanajn mi dal silné uklidňovací prostředky a pak mi vyndal dodáčky. To otevřelo stavidla bolesti a únavy a já nepřestanu děkovat Hasanajnovi za to, že mě držel pod sluníčky, dokud jsem se nezačal zotavovat.

Když jsem se ráno probudil, byla Núr vzhůru a hlídala mě. Několik sekund mi trvalo, než jsem si uvědomil, kde jsem. Vchod do stanu byl shrnutý stranou a otvorem vanul čerstvý vlahý vzduch. Sklonil jsem hlavu a modlil se: „Ó, nechť je dnešní den šťastný. Dej, prosím, abychom se nesetkali se zlem.“

„Nechť požehnání Alláhovo na vás spočívá, ó šejchu,“ řekla Núr. Přistoupila blíž a podávala mi misku velbloudího mléka a talíř s chlebem a hummusem, pastou ze zeleného hrachu a olivového oleje.

„Bismilláhi,“ zamumlal jsem a odlomil kousek chleba. „Nechť je tvůj den příjemný, Núr.“ Hladově jsem se pustil do snídani.

„Jsem ráda, že vám zase chutná. Chcete přidat?“

Jen jsem přikývl, protože jsem měl plná ústa. Núr vyšla ven pro další porci. Několikrát jsem se zhluboka nadechl a zkusil jsem pohnout nohama. Svaly pořád ještě bolely, ale cítil jsem, že už brzy budu schopen vstát. Pamatoval jsem si, že Hasanajn mluvil o tom, že Baní Sálím budou brzy muset vyhledat novou pastvu pro zvířata. Představa, že bych s nimi měl ujít dvě stovky mil, mne ani trochu nelákala, takže byl nejvyšší čas naučit se jezdit na velbloudu.

Núr se vrátila s dalším chlebem a hummusem. Jen se po nich zaprášilo. „Starý šejch vás navštíví, až dojdete.“

Měl jsem radost. Chtěl jsem vidět, jak Friedlander bej přestál naše útrapy. Bylo mi jasné, že nebyly poslední. Ještě nás čeká velice dlouhá cesta a podmínky budou jistě stejně drsné. Ale přece jen tu byl rozdíl. Budeme putovat s Baní Sálím, kteří vědí, kde jsou studny. „Máme si toho s Papá hodně vyprávět,“ řekl jsem.

„Musíte naplánovat svou pomstu.“

„Co o tom víš?“

Usmála se. Uvědomil jsem si, že už si nezahaluje obličej šátkem. „Napovídal jste toho spoustu. O emírovi a imámovi a šejchu Rídovi. Většinou jste blábolil, ale pochopila jsem toho dost. A starý šejch říkal skoro totéž.“

Povytláhl jsem obočí a vytřel jsem chlebem poslední zbytek hummusu. „Co myslíš, co máme udělat?“

Zatvářila se velice vážně. „Beduíni trvají na odplatě. Je to součást našeho náboženství. Kdybyste se nevrátili do města a nezabili ty, kdo se proti vám spikl, Baní Sálím už by nebyli vašimi přáteli, až byste k nám znovu přišli.“

Chtělo se mi smát, když mluvila o tom, že bych se měl vrátit do Rub al-Chálí. „I když ten muž, který je za to zodpovědný, je uctíván imám? I když ho milují všichni feláhové města? I když je znám pro svou dobrotu a štědrost?“

„Pak je imámem dvou tváří,“ řekla Núr. „Pro některé může být moudrý v uctívání Alláha a laskavý ke svým bližním. Ale vám způsobil zlo, a jeho skutečná povaha je tedy nedobrá. Bere peníze od vašich nepřátel a nespravedlivě odsuzuje nevinné lidi do vyhnanství, jež znamená téměř jistou smrt. Ta druhá tvář dokazuje, že ta první je falešná a že je urážkou v očích Boha. Je vaší povinností odplatit zradu trestem, který stanoví tradice.“

Její rozhodnost mě překvapila. Přemýšlel jsem, proč ji ta záležitost mezi mnou a Papá na jedné straně a doktorem Abd ar-Razzákem na druhé straně tak rozrušila. Viděla, že se na ni upřeně dívám, zrudla a rychle si přetáhla přes tvář svou roušku.

„Beduínská tradice je možná ve městě protizákonná.“

„Co je to ‚zákonné‘? Je jenom dobro a zlo. Beduínské matky vyprávějí svým dětem příběh o zlém imámovi ve studni.“
„Núr, kdyby ten, kdo nám ublížil, byl účetní, byl by ten příběh o zlém účetním ve studni, že?“

„Já ani nevím, co je to účetní,“ řekla. „Poslouchejte. Možná žil, možná nežil v Aš-Šámu, který vy nazýváte Damašek, v době, kdy to bylo jediné město na světě, jeden zlý imám. Beduíni nepotřebují imámy, protože všichni členové kmene jsou si před Bohem rovni a nikdo není nikomu poddán. To jen slabí lidé ve městě potřebovali imáma, aby jim pomáhal, protože zapomněli, jaké to je najít si vodu a opatřit si potravu, a začali se spoléhat na druhé lidi, aby jim ty věci zajistili. A tak se také naučili spoléhat na imáma, aby jim našel cestu k Alláhovi.“

No a mnozí obyvatelé Aš-Šámu si pořád mysleli, že imám je moudrý a dobrotivý, protože on si vždycky dával pozor, aby ve svých kázáních vybízel lidi, aby pomáhali svým potřebným bratřím. Ale ten imám nikdy ze svých peněz nic nerozdal, protože je měl příliš rád. Miloval zlato tak velice, že zaprodal svůj vliv jednomu z nezkaženějších a nejhorších obyvatel Aš-Šámu.

Když Alláh poznal, že imánovo srdce zčernalo, seslal jednoho ze svých andělů na Zem. Anděl měl za úkol odvést imáma do pouště a tam ho uvěznit, aby už nikdy nemohl klamat žádného z lidí v Aš-Šámu. Anděl našel imáma v jeho tajné pokladnici, jak přepočítává své hromady zlatých a stříbrných mincí, a očaroval jej, aby usnul hlubokým spánkem. Pak ho anděl zvedl a odnesl do samého srdce Rub al-Cháli. Imám o tom nic nevěděl, protože pořád tvrdě spal. Pak anděl vytvořil hlubokou, přehlubokou studnu a položil imáma na samé její dno, kde byla jen ta nejhorší a nejtrpčí voda. Potom způsobil, že se imám probudil.

„Já Alláh!“ nařikal zlý imám. „Kde to jsem a jak jsem se dostal na toto místo?“

„Je pozdě volat Alláha, ó synu Adamův,“ řekl anděl. Jeho hlas hřměl jako bouře a stěny studny nad imámem se chvěly. „Pusť mě ven,“ prosil vyčerpáný imám, slibuji, že se změním! Slituj se nade mnou!“

Anděl zavrtěl hlavou a z jeho očí vyšlehly hroznéblesky. „Mně nepřísluší soudit ani dávat milost. Ten, kdo je jediný soudce, tě odsoudil na tato místa. Mysli na své hříchy a očisti svou duši, neboť i ty budeš muset předstoupit před Něho v den Posledního soudu.“ Pak anděl odletěl a nechal zlého imáma samotného.

Pak přišel den, kdy nástupce zlého imáma, jehož jméno bylo Sálím a který byl zakladatelem našeho kmene, přišel na svých cestách až k této studni. Sálím sám nikdy zlého imáma neznal a lišil se od něho jako slunce od měsíce. Ten mladý muž byl laskavý a štědrý a všichni lidé ho milovali. Proto ho také vybrali za svého imáma, aby ocenili jeho dobré vlastnosti.

Sálím se naklonil do studny a ulekl se, kolik stvoření do ní spadlo a bylo tam uvězněno spolu se zlým imámem. Zvířata ho prosila, aby je z té hluboké studny vysvobodil. Sálimovi jich bylo velice líto, a proto odmotal svou káfiyu a spustil ji do tmavé díry.

První zvíře, které se vyšplhalo po látkové žebříku ke svobodě, byla ještěrka, ten druh, kterému beduíni říkají Abú Kurúš, neboli Otec mincí, protože ocas té ještěrky je plochý a zaoblený. Abú Kurúš byl za svou záchranu tak vděčný, že svlékl kus své kůže a dal ji Sálimovi se slovy: „Kdybys někdy potřeboval pomoc v naléhavé situaci, spal tento kousek kůže a já ti přijdu na pomoc.“ Rozběhl se po horkém písku pryč, ale ještě na Sálima zavolal: „Vyvaruj se syna Adamova, který je ve studni! Je to nehodný člověk a uděláš dobře, když ho tam dole necháš!“

Další stvoření, které Sálím vytáhl ven, byla vlčice. Měla stejnou radost jako ještěrka. Vytrhla si dva ze svých fousů a dala je Sálimovi, „Kdyby ses snad někdy ocitl na místě tak hrozném, jak je to, ze kterého jsi mě vysvobodil, spal je a já k tobě přijdu. Pak se rozběhla pryč, ale i ona ještě zavolala: „Věz, ó člověče, že syn Adamův ve studni je velice zlý.“

Sálím postupně vytáhl všechna zvířata a poslechl jejich varování. Když skončil, začal si zase ovíjet svou káfiyu kolem hlavy. Jeho krajan, ten zlý imám, na něho volal zoufalým hlasem: Jak můžeš zachránit všechna ta stvoření a mne nechat napospas smrti v této temné jámě? Což podle svatých slov Proroka, nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír, nejsme bratři?“

Sálím byl rozpolcen mezi varováním zvířat a svou vlastní dobrou povahou. Nakonec se rozhodl, že jej s vězněm ve studni vážou lidská pouta, a znovu spustil svou káfiyu do studny. Když osvobodil zlého imáma, putoval dál a do Aš-Šámu se vrátil až za řadu týdnů.“

„To je hrozně zajímavý příběh, Núr,“ řekl jsem se zívnutím, „ale připadá mi, že nikdy neskončí, a pokud si vzpomínám, tvůj strýc říkal, že se Baní Sálím musejí brzy přestěhovat k další studni. Přece nechceš, aby velbloudi a kozy zemřeli hladem, zatímco ty mi tady budeš vyprávět staré beduínské příběhy.“

Núr si povzdychla. „Dokončím to velice rychle.“ Bylo mi jasné, že velice ráda vypráví příběhy. Možná jsem se zachoval nepěkně, když jsem ji přerušil, ale měl jsem pocit, že se mi snaží něco důležitého sdělit. Pokud to měla být nějaká stará moudrost, určitě to šlo vyložit padesáti slovy stejně dobře jako pěti tisíci.

Samozřejmě jsem věděl, že Sálím v jejím příběhu jsem já, zatímco zlý imám je doktor Abd ar-Razzák. Myslel jsem, že dokážu odhadnout, co se stane dál. „Takže Sálím se dostane do nějakého maléru, bude za to moci ten zlý imám, a Sálím zavolá ještěrku a vlčici.“

„Abyste věděl, Sálím vlastně zpočátku žádné potíže neměl. Spálil tu ještěrčí kůži a Abú Kurúš před ním stál dřív, než se rozplynul poslední obláček kouře. „Co si přeješ?“ zeptal se.

„Chtěl bych být bohatý jako král,“ řekl Sálím.

„To je snadné. Musíš jen udělat, co ti řeknu. Vezmi koš, ve kterém tvůj sluha nosí z trhu chleba, a nechej ho dnes večer před branami města. Pak musíš vstát před východem slunce a přinést koš zpátky.“ Sálím udělal, jak mu ještěrka přikázala, a nechal prázdný koš u zdi králova paláce. Když si ho ráno přišel vzít, byl koš plný zlata.“

„Proto se Sálím dostal do potíží?“

Núr netrpělivě mávla rukou. „Počkejte, počkejte. Několik následujících dní si Sálím užíval. Jedl nejlepší jídla, nakoupil si nové šaty a radoval se z těch požitků města, které Alláh nezakázal. Za nějaký čas však král zpozoroval, že se ztratila část jeho bohatství. Velice se rozzuřil a dal rozhlásit: „Kdokoliv najde lupiče, který ukradl královo zlato, dostane za ženu

královu krásnou dceru a půl království k tomu!"

Když se to rozneslo, mnoho chytrých a šikovných mužů přišlo pátrat v královské pokladnici. Žádný však nebyl moudrý z toho, co zjistil, a všichni tvrdili králi, že do pokladnice se nemohl žádný člověk dostat a zlato odnést.

Konečně ten nejchytřejší z nich požádal, aby do pokladnice nanosili mnoho náručí palmového listí. Král se na nic neptal, ale udělal, co ten chytrý muž řekl. Pak ten mudrc palmové listí zapálil a odvedl krále a jeho dvořany na dvůr paláce. Za několik minut všichni viděli, jak z úzké praskliny ve zdi paláce stoupá tenký proužek kouře. Ten chytrý muž přistoupil k prasklině a pečlivě si prohlížel půdu kolem zdi, až v prachu uviděl drobné otisky. „Pohleďte, Vaše Veličenstvo! Tím zlodějem nebyl člověk, byla to ještěrka."

Král, který chytré muže neměl v lásce, si myslel, že si ten muž z něho dělá blázny. Rozkázal, aby mudrce odvedli a popravili. Tak tedy skončil ten chytrý muž."

„Má v tom být nějaké ponaučení pro mne?" zeptal jsem se.

Núr se usmála. „Ne, to ještě není konec. Ten chytrý muž vůbec není důležitý. Ani jsem mu nedala jméno, nevšiml jste si? No a dál - zpráva o tom, co se stalo, se brzy roznesla po celém Aš-Šámu, až se dostala i k uším zlého imáma. Zlý imám si uvědomil, že ruka královny dcery a půl království by mohly být jeho, protože on dobře slyšel slova Abú Kurúše u studny. Běžel do královského audienčního sálu a křičel: „Tvůj zloděj je tvůj imám Sálím!"

Nu, král pochyboval, že je to pravda, ale stejně poslal své vojáky do Sálimova domu a oni tam našli zbytek zlata. Zatkli Sálima a uvrhli ho v řetězech do králova nehlubšího a nejhoršího vězení. Sálím věděl, kdo ho zradil, a proklínal svou hloupost, že neposlechl varování zvířat a osvobodil zlého imáma.

Sálím se ve vězení trápil celý den a celou noc a další den a další noc, až si vzpomněl na slova vlčice. Vytáhl vlčí fousy a spálil je. V mžiku před ním stála jeho vlčice. „Co od mne chceš?"

„Chci jen, abys mi pomohla z tohoto strašného vězení, jako jsem já pomohl tobě z hluboké studny," prosil Sálím.

„Dnes večer budeš volný," řekla vlčice, protáhla se škvírou pode dveřmi a byla pryč.

Uplynulo mnoho hodin, až nastala nejtemnější noc. Tu se náhle z ložnice, v níž spal králův mladý syn a dědic, ozvaly výkřiky hrůzy. Král běžel do pokoje a spatřil vlčici, jak drží princovu hlavu ve svých dlouhých ostrých zubech.

Kdykoliv se král a jeho lidé pokusili přiblížit, vlčice výhružně a děsivě zavrčela. Nikdo nemohl malému princovi pomoci.

Hrozná zpráva se rozléta po paláci. Hlasitě o tom mluvili i strážci u podzemního vězení a Sálím je zaslechl. „Zaveďte mě ke králi," volal na ně, „a já zachráním malému princovi život."

Vojáci se mu vysmáli, když prý ani ti nejstatečnější z nich nemohli nic dělat, jak by mohl ubohý kněz nějak pomoci! Ale nakonec je Sálím přece jen přesvědčil, aby ho ke králi dovedli. Spěchali do ložnice. Jakmile Sálím vešel, vlčice začala vrtět ocasem a pošťkávat jako pes, který vítá svého pána. „Vlčice odejde a tvému synkovi neublíží," řekl králi Sálím, „ale jen tehdy, jestliže jí nabídneš srdce tvého bývalého imáma Aš-Šámu."

Král přikázal svým vojákům, aby si pospíšili, a ti běželi do města a našli zlého imáma. Zatkli ho a přivlekli ho zpět do paláce. Tam mu usekli hlavu. Pak mu rozťali hrud', vyřízli mu srdce a vložili je do zlaté misky. Sálím položil misku před vlčici. Ta mu olízla ruku, uchopila srdce zlého imáma do tlamy a utekla z paláce.

Král byl tak potěšen, že dal Sálimovi milost a dal mu i ruku své dcery!"

Chvilí jsem počkal, až jsem byl jist, že příběh už opravdu skončil. „To jako mám doktoru Sádikovi Abd ar-Razzákovi vyříznout srdce?"

„Ano. A hodit je psům," řekla Núr nelítostně.

„I když ve městě už takové věci neděláme? Pochop, mluvíme tady o zástupci církve. Ne o Hitlerovi nebo Xarghis chánovi."

Núr se na mě nechápavě podívala. „Kdo to je?"

Usmál jsem se na ni. „To je jedno."

Vzala mi prázdný talíř a misku a vyšla ze stanu. Vzápětí vstoupil Friedlander bej. Posadil se na písek vedle mne a uchopil mě za ruku. „Jak se cítíš, můj nejdražší?"

Měl jsem radost, že ho vidím. „Děj se vůle Alláhova, ó šejchu."

Přikývl. „Ale podívej, tvůj obličej je spálený od slunce a větru. A tvé ruce - tak dlouho jsi mě nesl!" Smutně potřásl hlavou. „Chodil jsem sem každý den, i když jsi byl v bezvědomí. Viděl jsem, jakou bolest jsi musel vytrpět."

Zhluboka jsem se nadechl. „Nešlo to jinak, můj dědečku."

Znovu přikývl. „Asi se ti snažím vyjádřit svou vděčnost. Je vždycky—"

Zvedl jsem volnou ruku. „Prosím, ó šejchu, nemluv o tom. Neděkuji mi. Dělal jsem, co jsem mohl, abych nám oběma zachránil život. To by udělal každý."

„Ale ty jsi překročil mez toho, co člověk může udělat, a poškodil sis tělo i mysl. Kvůli mně. To já jsem ti dal ty prokleté implantáty a udělal jsem z tebe svou zbraň. Teď jsi mi to oplatil svou bezmeznou odvahou. Stydím se za sebe."

Na několik sekund jsem zavřel oči. Kdyby to mělo takhle pokračovat, bylo by to stejně nesnesitelné jako ten pochod pouští. „Už o tom nechci mluvit," přerušil jsem ho. „Nemáme čas utápět se v citech. Naše jediná naděje, že přežijeme tyto potíže, vrátíme se do města a získáme zpět své postavy, spočívá v tom, že se soustředíme na plán, jak to udělat." Papá si třel tvář, na níž se šedivé strniště pomalu měnilo v řídký vous. Pozoroval jsem, jak se zamyšleně hryže do rtu. Zjevně dospěl k rozhodnutí, protože od té chvíle už to zase byl ten starý Friedlander bej, kterého jsme se v Budajínu báli. „Od Baní Sálím nám nebezpečí nehrozí," řekl.

„To je dobře. Nevěděl jsem, na čem jsme."

„Přijali zodpovědnost za naše blaho, dokud se nedostaneme do Mughsinu. Budou se k nám chovat jako ke ctným hostům a dostane se nám veškeré pozornosti. Musíme si dát pozor, abychom jejich pohostinnosti nezneužili, protože oni by nám dali jídlo, i kdyby sami museli být hladem. To nechci."

„Ani já ne, ó šejchu."

„Nikdy jsem o Mughsinu neslyšel, předpokládám, že je to jenom shluk chýší a stanů kolem velké studny, někde směrem na jih. Mýlili jsme se, když jsme mysleli, že nás ten seržant v Nardžánu nechal vyhodit uprostřed Prázdné čtvrti. Vrtulník doletěl mnohem dál, než jsme počítali, a nechal nás v severovýchodní části Písků." Zamračil jsem se.

„Kočovníci tak říkají téhle obrovské poušti," vysvětloval Papá, „prostě Pisky. Nikdy neslyšeli o Rub al-Chálí." „Nám bylo celkem jedno, kde nás nechali. Kdyby nás Baní Sálím nebyli našli, už bychom byli dávno mrtví." „Měli jsme jít opačným směrem, k východu. Jsme blíž k Omanu než k západnímu okraji." „Stejně bychom do Omanu nedošli. Budeme putovat na jih s Baní Sálím?" „Ano, synu mého bratra. Můžeme jim důvěřovat. To je v našem případě důležitější než čas nebo vzdálenost." Cvičně jsem ohnul kolena, jen abych zjistil, zda fungují. Fungovala a já jsem z toho měl obrovskou radost, i když jsem byl po čtrnácti dnech nuceného klidu slabý. „Plánoval jsi naši budoucnost dál, po Mughsinu?"

Zadíval se mi přes hlavu někam daleko, jako by hleděl až do Budajínu a na naše nepřátele. „Nevím, kde Mughsin je, a ani šejch Hasanajn mi to nemůže ukázat. Baní Sálím nemají žádné knihy ani mapy. Někteří beduíni mě ujišťují, že z Mughsinu už není obtížné dostat se přes hory do pobřežního města Salála." Papá se krátce usmál: „Mluví o Salále jako o nejnádhernejším místě na světě, o městě přepychu a radosti." „Hory," povzdechl jsem si.

„Ano, ale ne vysoké hory. A navíc mi Hasanajn slíbil, že nám v Mughsinu najde spolehlivé průvodce." „A pak?"

Papá pokrčil rameny. „Až se dostaneme k pobřeží, pojedeme lodí k nějakému městu, kde přistávají suborbitální raketoplány. Musíme být nesmírně opatrní, až se vrátíme domů, protože tam budou špehové-"

Núr se vrátila s náručí svršků. „To je pro vás, šejchu Maride. Nechcete se oblét do čistých šatů a jít se se mnou projít?"

Všechno mě ještě bolelo, nicméně nemohl jsem odmítnout. Papá vstal a vyšel před stan. Núr ho následovala a spustila závěsy vpředu i vzadu, abych se mohl v klidu oblét.

Pomalu jsem se zvedl připravený to vzdát, jestliže ucítím nějakou větší bolest. Rozebral jsem hromádku oblečení. Byla tam obnošená bederní zástěrka. Obtočil jsem si ji kolem sebe. Nebyl jsem si jist, jak ji muži Baní Sálím nosí, a nehodlal jsem to zjišťovat. Přes ni jsem si přetáhl dlouhou bílou halenu, které beduíni říkají thobe. Chudí muži ve městě nosí něco podobného a Friedlander bej si někdy takovou halenu oblékl, čímž prozrazoval svůj původ. Přes halenu jsem měl dlouhou bílou košili, otevřenou vpředu po celé délce, s širokými dlouhými rukávy. Na hlavu jsem tam měl čistou bavlněnou káfižu, ale můj akal se někde ztratil. Ovinul jsem si látku kolem hlavy a konce jsem zasunul podle vzoru jižních beduinů. Úplně nakonec jsem si navlékl svůj teď už potřhaný a špinavý modrý obřadní plášť, který Bajt Tabítí tolik obdivovali. Na hromádce nebyly žádné sandály, usoudil jsem, že budu muset jít bos.

Byl to dobrý pocit. Zase jsem stál a byl jsem oblečený a připravený k činu. Když jsem vyšel před stan, připadal jsem si trochu divně, protože jsem v tom oblečení vypadal jako bohatý šejch ze zkaženého, slabého světa za hranicemi Rub al-Chálí. Cítil jsem, že se na mě upírají oči celého tábora.

Před stanem čekali Friedlander bej, Núr a její strýc Hasanajn. Šejch Baní Sálím mě přivítal širokým úsměvem. „Pohleďte," řekl, „Zde mám vaše věci. Vzal jsem je do úschovy. Báľ jsem se, že někteří z našich mladých mužů by mohli být v pokušení si je půjčit." Podal mi mé sandály, obřadní dýku a krabičku s modřáky a dodřáky. Byl jsem šťastný, že mám zase všechny své věci zpátky.

„Prosím, ó šejchu," řekl jsem Hasanajnovi, „Byl bych velice poctěn, kdybyste přijal tento dárek. Je to jen první splátka velkého dluhu, který máme." Podal jsem mu dýku vykládanou zlatem a drahými kameny.

Vzal ji do dlaní a upřeně na ni hleděl. Chvilí vůbec nepromluvil. „Při světle mých očí," řekl nakonec, „to se přece pro mě nehodí. To je pro nějakého vznešeného prince nebo krále." „Můj příteli," ozval se Papá, „jsi stejně vznešený jako kterýkoli princ v zemi. Přijmi ji. Tato dýka má dlouhou historii a bude ti ke cti."

Hasanajn se nepokoušel o žádné přehnané díky. Kývl a ovázal si tkaný pás. Po beduínském způsobu nosil dýku přesně uprostřed, na žaludku. Nijak to nekomentoval, ale bylo vidět, že je velice potěšen.

Zvolna jsme šli mezi tmavými stany z kůží černých koz. Viděl jsem, jak se lidé za námi otáčejí. Dokonce i ženy vykoukly od své práce, když jsme je míjeli. Nedaleko hnali kluci velbloudy a ovce k nízkým, zakrslým lebedám. Nebyla to nejlepší pastva, ale v této bezútěšné krajině to muselo stačit. Okamžitě jsem pochopil, proč Hasanajn mluvil o stěhování.

Zvířata se tady skutečně neměla čím žít.

V táboře bylo asi tucet stanů. Terén kolem Bír Balagh byl stejný jako ten, kterým jsme s Papá putovali. Žádné stromy, žádné datlovníky, žádná opravdová oáza. Jediné, čím se tato dolina mezi dvěma dunami lišila, byla široká díra v zemi - studna.

Kdykoliv nějaký cestovatel narazil na některou z takových studní, musel i několik hodin kopat, než narazil na vodu, protože písek ji vždycky rychle zasypal.

Uvědnomil jsem si, jak bezmocní bychom s Papá byli, i kdybychom byli narazili na některou z těch kaluží. Voda bývala až tři metry pod povrchem, a my jsme neměli žádné kbelíky či lana. Každá skupina beduinů s sebou nosila své vlastní lano, aby mohli vytáhnout životodárnou tekutinu. I kdyby nám byl Alláh dopřál to štěstí zabloudit k jednomu z pouštních pramenů, snadno jsme mohli zemřít žízni pouhé tři vertikální metry od vody.

Z té představy mi přešel mráz po zádech a zašeptal jsem děkovnou modlitbu. Pak naše čtveřice pokračovala v procházce. V jednom ze stanů poblíž odpočívali nějací muži a popíjeli kávu z kalíšků sotva větších než náprstek. To bylo běžné zaměstnání mužů v beduínském táboře. Jeden z nich mne zahlédl. Cosi řekl, hodil svůj šálek na zem, vyskočil a hnál se ke mně. Křičel a divoce mával rukama.

„Co se děje?" zeptal jsem se Hasanajna.

Šejch zastoupil rozzlobenému mladíkovi cestu. „Jsou to naši hosté. Buď zticha, jinak nás všechny zneuctíš...“ „To tady ten přináší zneuctění!“ křičel rozzuřený beduín. Ukázal na mne tenkým, kostnatým prstem. „Dělá ti to rovnou pod nosem! Snaží se ji zkazit! Svádí ji svými zkaženými městskými způsoby! Není to žádný opravdový muslim, ať je prokleta pohanství jeho otce. Nezáleží mu na ní, zničí ji a pak ji pošle do svého harému nečistých žen!“ Hasanajn se marně snažil zadržet a uklidnit rozčileného mladíka. Ten mi nepřestával s křikem hrozit zaťatými pěstmi. Snažil jsem se ho ignorovat, ale brzy se kolem nás seběhl celý kmen a situace začínala být nevladatelná. Núr zbledla. Zachytil jsem její pohled. Uhnula očima a zdálo se, že se rozpláče. „Neříkej nic,“ sykl jsem, „to je Musá'id, tvůj tajný obdivovatel, že?“ Bezmocně se mi podívala do tváře. „Ano,“ řekla tiše. „A rozhodl se, že vás zabije.“ Pomyslel jsem si, že bych byl udělal dobře, kdybych byl odmítl pozvání šejcha Maháliho a raději šel do Budajínu a opil se.

6

Díval jsem se, jak Baní Sálím balí svůj tábor. Každý příslušník kmene měl svůj konkrétní úkol a vykonával jej rychle a zručně. I zakaboněný Ibrihim bin Musá'id, kterého museli velice přesvědčovat, aby mě nezabil na místě, sháněl dohromady stádo velbloudů. Byl to snědý zádušný mladík, tak kolem dvaceti, s dlouhým, úzkým obličejem. Jako řada dalších mladších Baní Sálím ani on nenosil káfiyu a kolem hlavy mu poletovaly dlouhé neupravené vlasy. Špička brady se mu zvedala nahoru, což mu dodávalo poněkud komický výraz, ale zpod staženého obočí hleděly zlostné oči. Věci mezi ním a Núrem byly komplikovanější, než jsem si původně myslel. Nešlo jen o neopětovanou lásku, i když i to by v uzavřené beduínské společnosti bylo zlé. Hasanajn mi řekl, že Bin Musá'id je syn jednoho ze dvou jeho bratrů a Núr dcera toho druhého. Mezi Baní Sálím je zvykem, že je dívka při narození zaslibena svému prvnímu bratranci a nesmí se provdat za jiného, pokud ji její snoubenec nepropustí. Bin Musá'id neměl nic takového v úmyslu, třebaže Núr jasně řekla, že si chce vzít jiného mladého muže, Sulajmána bin Šarífa. Já jsem situaci ještě zhoršil, protože Bin Musá'id soustředil všechnu svou žárlivost na mne. Asi jsem mu připadal snadnější cíl než Šaríf, protože jsem byl cizinec a civilizovaný slaboch. Bin Musá'id dal všem najevo, jak ho zlobí čas, který Núr se mnou strávila, a hlavně noční hodiny, kdy jsem se zotavoval. Vůbec nepomohlo mu vysvětlovat, že jsem byl většinou v bezvědomí. Neustále dělal narážky na nemravné chování. Dnes ráno však nebyl čas na další zlosti. Velbloudi odpočívali na písku, muži skládali stany a snášeli balíky věcí a zásob. Vzduch naplňovalo hlasité mručení a bečení velbloudů, kterým bylo jasné, co je čeká, a bez výjimky protestovali. Někteří otáčeli hlavy a snažili se kousnout své majitele, když jim usazovali náklad, a beduíni museli rychle uskakovat. Když bylo všechno sbaleno a rozděleno mezi velbloudy, mohli jsme vyrazit. Bin Šaríf, Núřin přítel, mi přivedl malou velbloudí samici Fatmu. Kmen měl několik desítek velbloudů, ale jen dva nebo tři samce. Bin Šaríf mi vysvětlil, že zbytek býků prodali nebo snědli, protože nemá smysl žít zvíře, které nedává mléko. Viděl jsem, jak jeden z mužů nasedá na svého velblouda v chůzi. Vyšplhal mu po přední noze, kterou objal nad kolenem palci nohou, a pak se vytáhl za velbloudí krk do sedla. Na něco podobného jsem si netroufal a počkal jsem, dokud Bin Šaríf nepřiměl Fatmu, aby si klekla na přední nohy. Tloukl přitom holí do písku před ní a vykřikoval stejné „khirr, khirr!“ jaké používali Bajt Tabítí. Pak jsem se neobratně vytáhl do dřevěného sedla pokrytého kozí kůží. Bin Šaríf zvíře zvedl a podal mi opratě a hůl. Friedlander bej se usazoval na jiného malého velblouda. „Ve jménu Boha Milosrdného a Slitovného!“ zvolal šejch Hasanajn a vedl svůj kmen na jih od Bír Balaghu. „Alláhu kabár! Bůh je největší!“ volali kočovníci. A byli jsme na třídní cestě do Káby, k nejbližší studni. Papá jel se svým velbloudem po mé levici a Hilál, jeden z těch dvou Baní Sálím, kteří nás našli v poušti, po mé pravé straně. Jízda na velbloudu nebyla ani trochu příjemná. Nedokázal jsem si představit, že bych to měl vydržet tři dny do Káby, natož pak další dva týdny, než dorazíme do Mughsinu. „Jak se cítíš, synu mého bratra?“ chtěl vědět Papá. Zaúpěl jsem. „Je to příšerné.“ „Tato sedla nejsou tak pohodlná jako sedla severních kočovníků. Večer nás budou bolet svaly.“ „Podívejte,“ ozval se Hilál, „my v sedlech nesedíme jako vy lidé z města. My klečeme.“ Skutečně, klečel na zádech velblouda. Mně dalo dost práce udržet rovnováhu, když jsem se zapěl v sedle a ze všech sil jsem se držel. Kdybych zkusil klečet jako Hilál, určitě bych se při nejbližším klopýtavém kroku svého korábu skutálel a spadl ze tří metrů na zem. K bolavým zadům by mi přibyl ještě zlomený krk. „Možná bude lepší, když slezu a půjdu pěšky,“ zoufal jsem si. Hilál se usmál dvěma řadami bílých zubů. „Hlavu vzhůru, bratře. Jsi živý a jsi mezi přáteli!“ Po pravdě řečeno, nikdy jsem se nesetkal s tak hrozně veselými lidmi, jako byli tihle beduíni. Pobrukovali si a zpívali celou cestu z Bír Balaghu do Káby. Nejspíš aby jim ubíhal čas. Občas se některý z hochů rozjel za jedním ze svých bratranců a začali na velbloudech zápasit a strkat do sebe. Cílem hry bylo vyhodit toho druhého ze sedla. Možnost, že si polámou kosti, je nijak netrápila. Asi po půldruhé hodině začaly můj krk, záda a nohy protestovat. Nemohl jsem se protáhnout a bylo jasné, že to bude čím dál horší. Pak jsem si vzpomněl na dodáky. Zprvu jsem se bál zapojit si dodák proti bolesti, ale nakonec jsem přesvědčil sám sebe, že nebezpečné je jen přehnané užívání drog a dodávků. Vyndal jsem dodák a zacvakl jsem si ho. Ale slíbil jsem si, že ho tam nenechám déle, než bude nezbytné. Jízda byla hned snesitelnější. Nudu ale dodák nezahnal. Celý zbytek dne mi bylo docela dobře. Cítil jsem se skoro nepřemožitelný. Přežili jsme sami v Rub al-Cháli - samozřejmě

s pomocí Baní Sálím - a vraceli jsme se domů, abychom potrestali Ridu Abú Ádila a jeho přísluhovače imáma. Opět jsem dokázal Friedlander beji, že jsem odvážný a čestný. Věřil jsem, že už se nikdy nesníží k tomu, aby si vynucoval mou spolupráci ostřelováním trestacího centra v mém mozku. I když v dané chvíli nebylo všechno v nejlepším pořádku, věřil jsem, že se to spraví.

Zdálo se mi, že do mne z nějakého mystického zdroje proudí síla. Seděl jsem obkročmo na Fatmě a představoval jsem si, jak Alláh povzbuzuje naše přátele a vzbuzuje zmatek v duších našich nepřátel. Náš cíl byl spravedlivý a chvályhodný a já jsem věřil, že Bůh je na naší straně. Už před únosem jsem bral svou víru mnohem vážněji než dřív. Když se nyní Baní Sálím pětkrát denně zastavovali k předepsaným modlitbám, připojoval jsem se k nim upřímně a vroucně.

Přišli jsme do údolí mezi dvěma písečnými pohořími a Hasanajn rozhodl, že se utáboříme na noc. Muži odsedlali velbloudy a sundali jim náklad. Pak hoši odvedli stádo k jakýmsi nízkým, jakoby mrtvým keřům. „Vidíte ten haram lebedu?“ zeptal se Sulajmán bin Šaríf. On a Bin Musá'id odsedlávali Fatmu a velblouda, na němž jel Papá.

„Ano,“ řekl jsem. Haram měl uschlé červenozelené listy a vypadal velice nešťastně.

„Není mrtvý, i když vypadá jako suché klacky čouhající z pisku. V této části Písků už skoro dva roky nepršelo, ale kdyby zítra zapršelo, haram by do dvou týdnů rozkvetl a zase by dva roky přežil.“

„Baní Sálím jsou jako ten haram,“ řekl Bin Musá'id a pohrdavě na mne hleděl. „Nejsme jako slaboši z města, kteří nedokážou žít bez svých křesťanských ozdob.“ Slovo ‚křesťanský‘ byla nejhorší urážka, jakou dokázal vymyslet.

Napadla mě odpověď - něco v tom duchu, že Bin Musá'id skutečně připomíná haram, ale že si ho nedovedu představit obaleného květy, protože to by se musel nejdřív vykoupat. Raději jsem to však neřekl nahlas, protože jsem živě viděl palcové titulky: MAJITEL BUDAJÍNSKÉHO KLUBU UMÍRÁ PŘI MASAKRU V LEBEDÁCH.

Ženy postavily stany a Hasanajn pohostinně nabídl Papá a mně, abychom přespali v jeho stanu. „Děkuji, ó šejchu,“ řekl jsem, „ale jsem už v pořádku, budu spát u ohně.“

„Jste si jistý? Nevypadá to dobře, když můj host bude spát pod širým nebem. Opravdu bych byl poctěn—“

„Já přijmu tvé laskavé pozvání, šejchu Hasanajne,“ řekl Friedlander bej. „Můj vnuk chce okusit život beduinů. Má dosud romantické představy o kočovné existenci, bezpochybně z děl Omara Chajjáma. Noc u ohně mu prospěje.“

Hasanajn se zasmál a šel oznámit manželce, aby udělala ve stanu místo pro Papá. Doufal jsem, že v noci nebude příliš zima. Nu, měl jsem aspoň plášť na přikrytí.

Pojedli jsme skromnou večeři: sušené kozí maso, rýžovou kaši, chléb, kávu a datle. Za den jsem pořádně vyhladoval a chutnalo mi jako málokdy v životě. I společnost přispěla k dobré pohodě. Baní Sálím k nám byli velice milí, připadal jsem si, jako bych se mezi nimi narodil.

Pravda, skoro všichni k nám byli milí. Jediným opozičníkem byl samozřejmě Ibrihim bin Musá'id. Nůřin bratranec neměl nic proti Friedlander bejovi, ale na mne pořád hleděl našťavaně a potichu nadával, kdykoliv zahlédl, že ho pozoruji. Byl jsem ale pod ochranou šejcha Hasanajna, a proto mi nehrozilo žádné nebezpečí. Bin Musá'id byl dost chytrý, aby věděl, že stačí počkat a já jednou odejdu.

Po večeři jsem si vyndal dodák. Až na trochu bolesti za krkem a v zádech mi bylo docela dobře. Několik mužů se zvedlo a šli zkontrolovat, jestli hoši dobře svázali velbloudům přední nohy, aby v noci neutekli. U ohně nás zůstalo pět nebo šest, většinou ti, kteří měli manželky a nemuseli se starat o jídlo a stany, a začala večerní zábava. Jeden muž vyprávěl historku o Bin Šahirovi, který, jako mnoho Baní Sálím, byl pojmenován po své matce místo po otci. „To, že musel nosit matčino jméno, ho přivádělo celý život k šílenství,“ povídal vypravěč. „Vyrůstali jsme spolu a on si pořád stěžoval, jaký je jeho matka tyran. A koho si vzal? Dceru starého Wadúda Aliho. Říkávali jsme jí Badia Šéfka... Dnes je to nejušlápnutější chlap, co kdy jel na velblouda. Když jsme se večer modlili, zaslechl jsem ho, jak prosí Alláha, aby na nás poslal Bajt Tabítí a nechal ji unést. Jen ji, nikoho jiného!“

„Min ghajr šarí,“ řekl jeden z mužů polekaně. Bylo to zařikání, které mělo zabránit splnění zlé prosby.

Ostrým jazykům Baní Sálím nikdo neunikl, pochopitelně s výjimkou mužů kolem ohně. Dokonce i k šejchu Hasanajnovi měli pár poznámek o tom, jak zvládá svého horkokrevného synovce Bin Musá'ida a krásnou neteř Nūr. Bylo vidět, že Bin Musá'id a Bin Šaríf nebyli jediní, komu se Nūr líbila, ale protože Bin Musá'id byl její první bratranec, měl na ni neotřesitelné právo.

Povídalo se o tom i o onom. Jeden ze starších mužů začal popisovat nějakou dávnou bitvu, v níž se vyznamenal. Mladší muži si stěžovali, že už to slyšeli stokrát, ale vypravěče to neodradilo. Hilál a Bin Turki si přesedli ke mně.

„Vzpomínáte si na nás, ó šejchu?“ zeptal se Hilál, který vedle mne skoro celý den jel.

„Samozřejmě. Vy jste ti chytří mladíci, kteří nás našli v poušti.“

Hilál a jeho kamarád se na sebe zazubili. „Můj bratranec by se vás rád na něco zeptal,“ řekl Hilál.

„Jistě,“ vyzval jsem ho.

Bin Turki byl pohledný samotářský mladík. I ve světle ohně jsem viděl, jak se červená. „Ó šejchu,“ začal, „až se vrátíte do svého města, budete daleko od Číny?“

Uvažoval jsem, co tím myslí. „Velice daleko, Bin Turki. Proč?“

„Deset dní cesty? Dvacet?“ chtěl vědět.

Rychle jsem počítal. Velbloudi zvládali tak pět kilometrů za hodinu a Baní Sálím putovali asi dvanáct hodin denně.

Řekněme šedesát kilometrů za den. Nu, a vzdálenost od města do Číny... „Stovky dní, příteli, přes pouště a přes moře a vysoké hory.“

Bin Turki několikrát zamžikal. „Ó šejchu,“ řekl nejistým hlasem, „ani Alláhův svět není tak veliký.“

Myslel si, že mu lžu, ale nedokázal obvinít hosta svého kmene. „Opravdu je tak veliký, věř mi. Písky jsou jen část Arábie a celá Arábie se má ke světu jako... jako jedna velbloudice k celému stádu.“

„Walláhi!“ zašeptal Hilál, což znamená ‚Všemohoucí Bože‘ a je to jedna z nejsilnějších kleteb Baní Sálím. Zřídka kdy jsem je slyšel použít sprosté slovo.

„Proč jsi zvědavý na Čínu, Bin Turki?“ Tihle mladí lidé nikdy neslyšeli o Anglii, o Nuevo Tejas, ba ani o západních zemích muslimského světa.

„Což Prorok - necht' požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír - neřekl, Hledejte poznání až do Číny? Myslel jsem, že bych se mohl s vámi vrátit do vašeho města a odtud pak jít do Číny.“

Hilál se zasmál. „Bin Turki žízni po poznání,“ zlobil kamaráda. „Už vypil všechno poznání, jaké lze v Píscích získat.“

„Nemusíš jít až do Číny. Jestliže to se vzděláváním myslíš vážně, možná bys mohl jet s námi, až se dostaneme do Mughsinu. Líbilo by se ti to?“

Bylo vidět, že se chvěje. „Ano. Ano, ó šejchu,“ zašeptal.

„Je nějaký důvod, proč bys nemohl? Potřebuji tě Baní Sálím? Mohl by ti šejch Hasanajn zakázat, abys na několik měsíců odešel?“

„Ještě jsem o tom s šejchem nemluvil.“

„Baní Sálím tě nebudou potřebovat. Stejně nejsi k žádnému užitku. Aspoň bude o jedno břicho méně, ušetříme vodu.“

Vážně, můj bratře, šejch Hasanajn ti dá své požehnání.“

Chvilí bylo ticho. Bin Turki přemýšlel o následcích toho, co chce podniknout. Poslouchali jsme, jak v ohni praskají a syčí suché větve mimosovitého stromu ghaf. Pak mladík sebral odvalu. „Jestli mi šejch Hasanajn dovolí, mohli byste mne vzít s sebou?“

Usmál jsem se na něho. „Znáš cestu přes hory z Mughsinu do toho města na pobřeží?“

„Do Saláry? Ano. Byl jsem tam už mnohokrát. Tedy, dvakrát nebo třikrát.“

„Pak budeme jen rádi, když s námi půjdeš. Promluv si o tom s šejchem Hasanajnem a uvidíme, co na to řekne. Ale ten svět, do které míříš, je veliký a divný, možná budeš litovat, že jsi opustil Baní Sálím.“

„Kdyby se to stalo, vrátím se do Písků, inšalláh.“

Hilál hleděl ze mne na Bin Turkiho a zpět. Uvědomoval si, že kamarád možná brzy opustí jejich kmen a odejde do nepředstavitelného světa mimo poušť. „Lá iláha illa' lláhi,“ hlesl užasle. „Není boha kromě Boha.“

Bin Musá'id přišel k ohni a několik okamžiků na mne upřeně hleděl. „Nemusíš dnes v noci spát na písku,“ řekl konečně.

„Můžeš spát se mnou ve stanu.“

Jeho kyselý výraz popíral velkorysost nabídky. Uvažoval jsem, o co mu jde. „Necht' ti Alláh odplatí, Bin Musá'ide,“ poděkoval jsem, „ale chci spát tady pod hvězdami.“

„Dobře.“ řekl. Nehodlal mě přemlouvat. Jeden z mužů mu podal kozí vak s velbloudím mlékem. Dřep si a napil se. Je neslušné, aby beduín pil vestoje. Neptejte se mě proč.

Núr se k nám připojila, ale na Musá'ida ani nepohlédla. „Můj strýc se ptá, jestli něco nepotřebujete.“

Kdysi dávno bych byl šejcha požádal o nějaké drogy. Kdysi dávno. „Řekni šejchovi, že je mi dobře.“

„Núr,“ vyzval ji Hilál, „vyprávěj nám ten příběh, jak byl Abú Zajd zachráněn Bajt Tabítí!“

„Žádný příběh o Abú Zajdovi a Bajt Tabítí neexistuje,“ ozval se jeden z mužů.

„Dejte Núr minutu nebo dvě a bude existovat,“ ujistil je Bin Turki.

Bin Musá'id znechuceně zavrčel, zvedl se a našťavaně zmizel v temnotě.

„Měli by ho vysušit jak velbloudího býka,“ řekl Hilál, „protože jinak z něho jeho žena nic dobrého mít nebude.“ Chvilí bylo rozpačité ticho a všichni jsme se snažili nepohlédnout na Núr.

„Tak co, chce někdo slyšet o Abú Zajdovi?“ zeptala se.

„Ano,“ ozvalo se několik hlasů. Abú Zajd je oblíbený hrdina arabského folklóru. Jeho mytickému kmeni je připisováno všechno, počínaje římskými zříceninami v severní Africe a konče záhadnými skalními rytinami v Rub al-Chálí.

„Vy všichni, kteří milujete Proroka,“ začala Núr, „řekněte ‚Necht' je jím Alláh potěšen a dá mu spasení.‘ Tak tedy, jednoho dne Abú Zajd zabloudil v části Písků, ve které cestoval poprvé. Nebylo tam nic, co znal a co by mu pomohlo se orientovat, a on nevěděl, že je na okraji hrozných sádrovcových planin, již nazývali Abú Khavf, to je Otec strachu. Vedl svého věrného velblouda Wafaa plání, která se před ním táhla na osm dní cesty. Po třech dnech dopil Abú Zajd všechnu vodu. Čtvrtého dne, když dorazil do středu Abú Khavf, trpěl žízni a i jeho velbloud už začal klopýtat.“

Uplynul další den a Abú Zajd se obával o svůj život. Modlil se k Bohu a prosil ho, je-li to jeho vůle, aby mu pomohl dostat se z pouště. V té chvíli uslyšel silný hlas. Přicházel k němu muž z kmene Bajt Tabítí, vedl dva velbloudy naložené plnými vaky z kozí kůže. „Sallám allajkum, můj bratře!“ volal ten cizinec. Jsem Abduh bin Abduh a dám ti vodu!“

„Allajkum as-sallám,“ odpověděl Abú Zajd s úlevou. Díval se, jak Bajt Tabítí odvažuje několik vaků a nakládá je na Wafaa. Pak mu Abduh bin Abduh podal vak s velbloudím mlékem a Abú Zajd z něho žádostivě pil, „Prokázal jsi mi velikou službu. Zachránil jsi mne před smrtí v této nehostinné pustině. Žádný člověk mi nikdy neprokázal větší pohostinnost a štědrost. Musíš obrátit své velbloudy a vrátit se se mnou do nejbližší oázy. Tam se ti náležitě odměním.“

„Samozřejmě jsem na odměnu vůbec nemyslel,“ řekl Abduh bin Abduh. „Ale půjdu s tebou, když chceš.“ A obrátil své velbloudy a společně putovali pouští Abú Khavf, Otec strachu. Za dva dny dorazili do Bír Šaghiru, osady kolem studny s nejsladší vodou v celých Píscích. Abú Zajd dodržel svůj slib, nakoupil velký náklad mouky, másla, datlí, kávy, rýže a sušeného masa a vše to dal Abduh bin Abduhovi. Potom si oba muži z celého srdce poděkovali, popřáli si štěstí a šli každý svou cestou.

Za rok nato, právě v týž den, se Abú Zajd opět ztratil v poušti. Tentokrát vešel do Abú Khavf z jiné strany. Po třech dnech si uvědomil, že ho osud zavedl do stejné situace, jakou zažil před rokem. Modlil se k Bohu se slovy: „Já Alláh, Tvá vůle je jak hedvábná pavučina. Sláva Bohu!“

A pátého dne, když už Abú Zajd a Waffa slábli nedostatkem vody, kdo to nekráčel proti nim sádrovcovou planinou jako tentýž Bajt Tabítí! „Bůh ti zehnej!“ volal Abduh bin Abduh. „Celý rok jsem vyprávěl svým druhům o tvé štědrosti. Doufal jsem, že tě zase potkám, abych ti mohl říct, že tvé jméno s vděčností vyslovují všichni lidé mého kmene.“

Abú Zajd se velice divil, ale znovu prosil Abduha, aby obrátil své velbloudy a vrátil se s ním do Bír Šaghiru. Tentokrát koupil pro Bajt Tabítu tolik mouky, másla, datlí, kávy, rýže a sušeného masa, že musel tomu muži přikoupit i velblouda, aby to všechno odnesl. Pak si přísahali nehynoucí přátelství a každý šel svou cestou.

Než mu však Abduh bin Abduh zmizel z dohledu, obrátil se Abú Zajd a volal na něho. Jdi v bezpečí, můj bratře, a užij si mých darů, protože jsi mi podruhé zachránil život. Nikdy nezapomenu, co jsi pro mne udělal, a dokud mi synové a synové mých synů budou dýchat, budou pět tvou chválou. Ale slyš, ó šťastný: nejsem bohatý muž. Jestli mě příští rok uvidíš bloudit v Abú Khavf, obejdi mne a nechej mě zemřít žizní! Nemohu si víckrát dovolit ti poděkovat!"

Všichni kolem ohně se hlasitě rozesmáli a Núr se s úsměvem zvedla. Bylo vidět, že ji chvála těší. „Dobrou noc, mí bratři. Nechť ráno vstanete ve zdraví."

„A ty jsi dcera spokojeného žití," loučil se Bin Šaríf. To je beduínské úsloví, dost možná jenom idiom Baní Sálím. Núr nám pokynula a odešla na druhou stranu tábora do otcova stanu.

Do rána nebylo daleko a svobodní muži se rychle ukládali k spánku. Zabalil jsem se do pláště a snažil jsem se spát, protože mě čekal další dlouhý den putování. Než jsem usnul, bavil jsem se představami o tom, co bude, až se vrátím do města. Představoval jsem si, jak se Indihar, Chiri a Jasmína ke mně rozběhnou, po tvářích jim potečou slzy radosti a všechny budou děkovat Alláhovi, že jsem živ a zdrav. Snil jsem o tom, jak Ridá Abú Ádil sedí osamocen ve svém paláci a drkotá zuby strachem z blížící se odplaty. Představoval jsem si, jak mé Friedlander bej zavaluje horou peněz a říká mi, že najal někoho zvenku, aby vyřešil problém doktora Sádika Abd ar-Razzáka a že si s tím nemám dělat starosti. Ráno jsme posnídali rýžovou kaši, datle a kávu. Nebylo to zvlášť chutné a bylo toho dost málo. Pořád ještě jsme měli dost vody z Bír Balaghu, ale byla to brakická voda a po dni v kozích vacích začínala chutnat jako... no jako kozí vaky. Už jsem se těšil, až se dostaneme ke studni v Khadu, o níž Baní Sálím mluvili jako o poslední studni se sladkou vodou před dlouhou cestou do Mughsinu.

Friedlander bej jel vedle mne i druhý den. „Přemýšlel jsem o budoucnosti, synu mého bratra," řekl se zívnutím. Určitě už léta nespál na holé zemi a nedělil se o ubohé jídlo, ale ani slovem si nepostěžoval.

„Budoucnost," ožil jsem. „Nejdřív mám ar-Razzák a pak Ridá Abú Ádil? Nebo naopak?"

Papá chvíli neřikal nic. „Neřekl jsem ti jasně, že za žádných okolností nesmíš ublížit Ridovi Abú Ádilovi? Ani jeho synům. Má-li syny."

Kývl jsem. „Ano. To všechno vím. Jak to myslíš, ublížit? Myslíš fyzicky? Pak tedy na něho ruku nevztáhneme. Ale přece ti nebude vadit, když zničím jeho podnikání a vliv ve městě. Přinejmenším to si zasluhuje"

„To určitě zasluhuje, Alláh to ví. Jeho vliv ale nemůžeme zničit. Nemáme na to prostředky."

Nevesele jsem se zasmál. „Mám tvé svolení, abych se o to pokusil?"

Papá mávl rukou a ukončil debatu na toto téma. „Když jsem mluvil o budoucnosti, měl jsem na mysli naši pouť."

Nebylo to poprvé, kdy začal mluvit o cestě do Mekky. Předstíral jsem, že nevím, co tím myslí. „Pout', ó šejchu?"

„Jsi mladý a máš celá desetiletí, abys splnil svou povinnost. Já ne. Posel Boží, nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír, nám všem uložil za povinnost putovat aspoň jednou za život do Mekky. Odkládal jsem tu svatou cestu rok za rokem, a nyní vím, že už mi zbývá jen velice málo let. Chystal jsem se jít letos, ale když přišel poutní měsíc, byl jsem příliš nemocen. Velice toužím udělat si pevné plány na příští rok."

„Ano, ó šejchu, jistě." Moji nejdůležitější starostí bylo vrátit se do města a získat zpět pozici. Friedlander bej uvažoval mnohem dál a dělal plány na dobu, kdy bude život zase normální. Kéž bych se od něho dokázal tomuto přístupu naučit.

Druhý den pochodu byl stejný jako první. Překonávali jsme vysoké vlny dun a zastavovali se jen v časech určených k modlitbám. Baní Sálím se nezdržovali obědem. Kolébavý krok Fatmy, mé velbloudice, měl uspávací účinky. Chvillemi mě přepadaly neklidné dřímoty. Čas od času, naprosto nečekaně, některý z beduínů hlasitě vykřikl „Není boha kromě Boha!" Ostatní se k němu přidali a pak zase všichni zmlkli, ponořeni do vlastních myšlenek.

Údolí, kde kmen zastavil ke druhému noclehu, vypadalo navlas stejně jako naše minulé tábořiště. Lámal jsem si hlavu, jak tihle lidé vlastně v nekonečné poušti nacházejí cestu od jednoho místa ke druhému. Pocítil jsem náhlý závan strachu: co když to skutečně nedovedou? Co když jenom předstírají, že vědí, kam jdeme? Co se stane, až nám dojde voda v kozích kůžích?

Než jsem se dočkal Sulajmána bin Šarífa, který mi přišel pomoci sesednout z Fatmy, hloupé myšlenky mě přešly. Sklouzul jsem dolů a protáhl jsem si unavené svaly. Celý den jsem jel bez dodáku a byl jsem na sebe hrdý. Šel jsem za Papá a pomohl mu sesednout. Pak jsme pomáhali Baní Sálím stavět tábor.

Nastala další tichá noc v poušti. Mír narušil Ibrihim bin Musá'id. Přišel ke mně a vrazil mi nos téměř do obličeje. „Já tě sleduju, měšťáku!" křičel. „Vidím, jak se díváš na Núr. Vidím, jak se ona nestydatě dívá na tebe. Přísahám na svou čest a na Všemohoucího Boha, že ji spíš zabiju, než bych tě nechal zesměšnit Baní Sálím!"

Už jsem toho měl tak akorát dost. Měl jsem chuť praštit toho svináka, až by spadl do písku, ale věděl jsem, že beduíni berou fyzické násilí velice vážně. Rána do nosu by mohla Bin Musá'ida vyprovokovat, aby mě zabil, a měl by sympatie všech členů kmene. Uchopil jsem se za vousy, neboť tak beduíni přísahají, a řekl jsem: „Nezneuctil jsem Núr a nezneuctil jsem Baní Sálím. Pochybují, že někdo by mohl zneuctit tebe, protože ty žádnou čest nemáš."

Ze všech stran se ozývalo mručení a mne napadlo, že jsem to možná přehnal. Někdy k tomu mívám sklony. Tvář Bin Musá'ida zbrunátněla, ale neřekl ani slovo. Když vztekle odcházel, bylo mi jasné, že v něm mám nadosmrtní nepřitele. Zarazil se, znovu se ke mně otočil, zvedl hubenou ruku a namířil na mě prstem. Lomcovala jím zuřivost. „Zabiju ji!" křičel.

Podíval jsem se na Hilála a Bin Turkiho, ale ti jen pokrčili rameny. Bin Musá'id byl můj problém, ne jejich.

Netrvalo dlouho a rozlehl se další křik. Pohlédl jsem přes oheň na druhý konec tábora. Skupinka pěti lidí tam na sebe křičela. Spor byl s každým okanzíkem hlasitější a divočejší. Viděl jsem, jak Bin Musá'id a Núr divoce gestikulují. Pak Núr přišel na pomoc Bin Šaríf, ten mladík, za kterého se Núr chtěla provdat. Čekal jsem, že se ti dva začnou na místě

škrtit. Nakonec se do toho vložila nějaká starší žena a začala zavalovat Núr výčitkami.

„To je Umm Rašíd," řekl Hilál. „Je vzteká jako berberský fenek."

„Nerozumím, co říká."

Bin Turki se zasmál. „Obviňuje Núr, že spí s jejím mužem. Její manžel je tak starý, že nedokáže spát s nikým, a všichni to vědí, ale Umm Rašíd svádí mužův nezáměr na Núr."

„Nechápu to. Núr je hodné, milé dítě. Neudělala nic, aby si tohle zasloužila."

„Být hodný a milý v tomto životě přitahuje zlo," poznamenal zamračeně Hilál. „Hledám útočiště u Pána Světů."

Umm Rašíd ječela na Núr a mávala rukama jako bláznivá slepice. Bin Musá'id tomu dal korunu, když začal prakticky obviňovat Núr, že svádí stařena muže. Bin Šaríf se ji pokoušel bránit, ale nikdo ho neposlouchal.

Pak se konečně vynořil dívčin otec. Vylezl ze stanu, zíval a škrábal se na břicho. „Co se to tu děje?"

Než se nadál, ječela mu Umm Rašíd do jednoho ucha a Musá'id do druhého. Núrův otec se líně usmál a mávl rukou.

„Ale kde, moje Núr je hodné děvče."

„Tvoje Núr je coura a děvka!" křičela Umm Rašíd. Dál už to Núr nevydržela. Rozběhla se - ne do otcova stanu, nýbrž ke strýci Hasanajnovi.

„Nedovolím vám takhle ji nadávat," zlobil se Bin Šaríf.

„Á, tady je její pasák!" založila si stařena ruce v bok a naklonila hlavu. „Varuju tě, jestli nebudeš držet tu čubku daleko od mého muže, budeš litovat. Korán mi to dovoluje. Přímá stezka mi dovoluje ji zabít, když ohrozí moji domácnost."

„To není pravda. Nic takového tam nestojí," přel se Bin Šaríf.

Umm Rašíd si ho nevšímala. „Jestli víš, co je pro ni dobré," štekala po Našibovi, „budeš ji držet od mého manžela."

Núrův otec se jen usmál. „Je to pořádné děvče. Je čistá, je panna."

„Vy jste za ni zodpovědný, můj strýče," řekl Bin Musá'id. „Radši bych ji viděl mrtvou než zkaženou nějakým nevěřícím psem z města."

„Jaký pohan z města?" ptal se zmateně Našib.

„Víte," ozval se za mnou zamyšleně Hilál, „když je někdo tak hodný jako Núr, vždycky se najde spousta lidí ochotných mu ublížit."

Souhlasil jsem. Vzpomněl jsem si na jeho slova další den ráno, když jsem objevil Núrino mrtvé tělo.

7

Do podkovy ohnutá duna a v ní hlouček Baní Sálím nad Núríným tělem. Ležela na zádech s rukou položenou na kopci písku, jako by ji natahovala k nebi. Široce otevřené oči hleděly do bezoblačné modři. Hrdlo měla přefříznuté od ucha k uchu a zlatý písek kolem zčernal krví. „Jako zvíře," šeptal Bin Turki. „Podřízli ji jako kozu nebo velblouda."

V hloučku beduinů se vytvořilo několik skupinek. My s Friedlander bejeme jsme stáli s Hilálem a Bin Turkim. Na jedné straně byli Našib a jeho žena. Klečeli na kolenou a kvíleli žalem. Našib vypadal omráčeně a bez ustání opakoval: „Není boha kromě Boha. Není boha kromě Boha." Kousek od něho stáli Ibrihim bin Musá'id a Sulajmán bin Šaríf. Zuřivě se hádali. Bin Šaríf právě ukázal na Núrino tělo a Bin Musá'id zvedl obě ruce, jako by se chránil před úderem. Šejch Hasanajn stál opodál a zachmuřeně pokyvoval hlavou, když mu jeho bratr Abú Ibrihim cosi říkal. Všichni kolem přispívali k zmatku a hluku: hlasitě spekulovali, debatovali a modlili se.

Mnozí to komentovali citáty. „On, který byl zabit nespravedlivě," citoval Hilál, „dáme právo jeho dědici, nechť však jeho pomsta není přehnaná. Hle! Bude mu pomoheno."

„Pochválen budiž Alláh," opáčil Bin Turki, „ale kdo vyrovná krvavý dluh za Núr?"

Hilál potřásl hlavou. „Jen Našib, ale nevěřím, že to dokáže. Nemá na pomstu povahu."

„Snad její strýcové," ozval jsem se.

„Pokud ne oni, pak se toho ujmeme my," řekl Friedlander bej. „Takové zbytečné krveprolití. Měl jsem tu mladou ženu velice rád. Byla tak laskavá, to ona mi pomohla se zotavit."

Souhlasil jsem. Lomcovala mnou bezmezná zuřivost, žhavý, děsivý pocit, jaký jsem cítil pokaždé, když jsem byl svědkem vraždy. Jenže ty druhé vraždy, ty se staly doma, v Budajínu, kde zločin a násilná smrt jsou na denním pořádku. Moji otrlí přátelé už jen povytáhnou obočí.

Tohle bylo jiné. Tady zabili člena uzavřeného společenství, v němž jeden závisel na druhém. Věděl jsem, že spravedlnost v pojetí lidí z pouště je mnohem jistější a rychlejší než ve městě, a byl jsem rád. Pomsta Núr život nevrátí, ale přece jen trochu pomohlo vědět, že hodiny jejího vraha jsou sečteny.

Zatím však nebylo jasné, kdo ten vrah je. Nejpravděpodobnějšími kandidáty byli po včerejších veřejných výhrůžkách pochopitelně Bin Musá'id a Umm Rašíd.

Šejch Hasanajn zvedl ruce a požádal o pozornost. „Tu dívku musíme pochovat do slunce západu. A její vrah musí být nalezen a potrestán."

„A cena krve zaplacená!" křičel zoufalý Našib.

„Budeme se řídit Knihou," ujistil ho Hasanajn. „Abú Ibrihime, pomoz mi odnést naši neteř do tábora. Hilále, ty a Bin Turki musíte začít kopat hrob."

„Nechť se nad ní Alláh slituje!" řekl kdosi, když Hasanajn a jeho bratr zabalili Núr do pláště a zvedli ji. Vydali jsme se pomalým procesím zpět do tábora. Šejch vybral místo Núrinoho posledního odpočinku a Hilál a Bin Turki si přinesli dvě skládací lopaty a začali se prokopávat tvrdým břichem pouště.

Hasanajn na několik minut zmizel do svého stanu. Když se vrátil, měl pečlivě ovázanou káfiyu. Napadlo mě, že si určitě zapojil jeden ze svých dvou modáků, nejspíš ten, který mu dával moudrost muslimského náboženského vůdce.

Baní Sálím byli rozzlobení a nešťastní. Všude se zuřivě debatovalo, všichni se snažili najít důvod vraždy. Jediný, kdo

se nezúčastnil, byl Bin Musá'id. Zdálo se, že se drží stranou. Podíval jsem se na něho. Upřeně na mne hleděl, pak se pomalu a urážlivě otočil zády.

„Šejchu Maride," promluvil za mnou Hasanajn, „rád bych s vámi mluvil."

„Cože? Jistě, samozřejmě." Odvedl mne do stanu a tam mne vyzval, abych se posadil.

„Odpusťte mi prosím, ale musím vám položit několik otázek. Jestli dovolíte, vynecháme kávu a společenskou konverzaci. Teď mám jediný zájem, zjistit, jak Núr zemřela. Povězte mi všechno o tom, jak jste ji ráno našel."

Byl jsem nervózní, i když mě Hasanajn nejspíš nepodezíral. Jsem už takový. Když ve škole přišel učitel a zeptal se, kdo napsal na tabuli to sprosté slovo, vždycky jsem zrudl a vypadal provinile, i když jsem to neudělal. Přesvědčoval jsem sám sebe, že se prostě jen musím zhluboka nadechnout a říct šejchovi přesně, co se stalo.

Zhluboka jsem se nadechl. „Vstal jsem určitě někdy před svítáním. Musel jsem jít na záchod. Vzpomínám si, že jsem uvažoval, za jak dlouho nás Hamad bin Mubarak vzbudí svým voláním k modlitbě. Měsíc byl nízko nad obzorem, ale obloha byla tak jasná, že jsem se snadno orientoval v úzkých uličkách mezi dunami na východ od tábora. Když jsem byl hotov, vracel jsem se k ohni. Nejspíš jsem šel jinudy, protože cestou tam jsem Núrino tělo nezahlédl. Ležela tam přede mnou přesně tak, jak jste ji sám viděl. V bledém měsíčním světle vypadal její obličej děsivě. Okamžitě jsem věděl, že je mrtvá. Proto jsem se rozhodl jít rovnou do vašeho stanu. Nechtěl jsem vzbudit ostatní, dokud to neřeknu vám." Hasanajn mě několik okamžiků pozoroval. S mod'ákem imáma se choval a mluvil ještě rozvážněji. „Zahlédl jste někoho? Byly tam stopy? Nebo zbraň?"

„Ano. Byly tam stopy. Neumím číst stopy v písku tak dobře jako v blátě, ó šejchu. Myslím, že to byly stopy Núr a jejího vraha."

„Viděl jste dlouhé čáry? Jako by ji někdo na to místo táhl?"

Snažil jsem se upamatovat na měsíční scénu. „Ne, žádné čáry jsem rozhodně neviděl. Musela tam přijít a setkat se tam s tou osobou. Nebo ji tam někdo přinesl. Ale dostala se tam živá, protože zpět k táboru nevedla žádná krvavá stopa."

„Řekl jste o tom ještě někomu jinému než mně?"

„Odpusťte, šejchu, ale když jsem se vrátil k ohni, Bin Turki byl vzhůru a zeptal se mě, jestli jsem v pořádku. Řekl jsem mu o Núr. Velice ho to rozrušilo. Náš rozhovor probudil Hilála a během chvíle už o tom věděli všichni."

„Všechno je podle vůle Alláhovy," řekl Hasanajn a vztáhl ruce dlaněmi dopředu. „Děkuji vám za upřímnost. Byl byste tak laskav a pomohl mi? Musíme zjistit, co vědí ostatní."

„Pochopitelně. Udělám, co bude v mých silách." Jeho žádost mě překvapila. Možná si myslel, že Arabové z města jsou na takové situace zvyklí. V mém případě se tedy střelil.

„Pak tedy přiveďte mého bratra Našíba."

Vyšel jsem ven. Hilál a Bin Turki pořád ještě kopali hrob. Šlo to pomalu. Šel jsem za Našibem a jeho ženou. Klečeli v písku vedle těla své dcery. Sehnul jsem se a dotkl jsem se starého muže. Zvedl hlavu a podíval se na mne prázdnými očima. Báł jsem se, že je v šoku. „Pojďte," řekl jsem, „šejch s vámi chce mluvit."

Núrín otec kývl a pomalu se zvedl. Pomohl vstát i své ženě. Kvílela a bila se pěstmi do prsou. Nerozuměl jsem, co křičí. Zavedl jsem je za Hasanajnem.

„Necht' vám Alláh dá mír," řekl šejch. „Našíbe, můj bratře, sdílím tvůj žal."

„Není boha kromě Boha," zamumlal Našíb.

„Kdo to udělal?" sténala jeho žena. „Kdo mi vzal mé děťátko?"

Připadal jsme si jako vetřelec. Cítil jsem s jejich žalem a trápením, že jim nijak nemůžu pomoci. Asi deset minut jsem jen tiše seděl a poslouchal, jak se Hasanajn tichými slovy snaží uklidnit, aby jim mohl položit své otázky.

„Přijde den Vzkříšení," říkal, „a v ten den bude Núr stát s tváří zářící před zraky Božími. A obličej jejího vraha bude stažen strachem."

„Pochválen budiž Alláh, Pán světů," modlila se Umm Núr. „Milosrdný a Slitovný, Držitel Soudného dne."

„Našíbe—" začal Hasanajn.

„Není boha kromě Boha," opakoval šejchův bratr. Zdálo se, že ani neví, kde je.

„Našíbe, kdo myslíš, že zabil tvou dceru?"

Našíb několikrát zamžikal a pak se zpřímá posadil. Dlouhými prsty si probíral šedivou bradu. „Mou dceru?" zašeptal.

„Umm Rašíd ji zabila. Ta bláznivá ženská řekla, že ji zabije, a udělala to. Musíš ji ztrestat." Hleděl bratrovi do očí. „Musíš mou dceru pomstít, Hasanajne, přísahej při hrobu našeho otce, že to uděláš."

„Ne!" vykřikla jeho žena. „Ona to nebyla! Byl to Bin Musá'id, ten žárlivý, zuřivý vrah. On to byl!"

Hasanajn na mne zoufale pohlédl. Ani trochu jsem mu jeho zodpovědnost nezáviděl. Dalších několik minut se snažil Núriny rodiče uklidnit a pak mi pokynul, abych je odvedl.

Potom chtěl šejch mluvit se Sulajmánem bin Šarífem. Mladík vešel do stanu a sedl si na pískovou podlahu. Bylo vidět, že se vši silou snaží zachovat klid. Očima přebíhal z místa na místo a ruce v klíně se mu křečovitě svíraly v pěstí a zase otevíraly.

„Sallám allajkum, ó dobrý," pozdravil ho Hasanajn. Všiml jsem si, že ho pozoruje přivřenými očima.

„Allajkum as-sallám, ó šejchu," odpověděl chlapec.

Hasanajn dlouho mlčel, než se konečně zeptal: „Co o tom víš?"

Bin Šaríf se narovnal, jako by ho někdo píchl. „Co já o tom vím?" zvolal. „Jak bych já mohl o té hrůze něco vědět?"

„To právě musím zjistit. Jaký byl tvůj vztah k Núr bint Našíb?"

Bin Šaríf těkal pohledem z Hasanajna ke mně a zpět. „Miloval jsem ji," řekl hluše. „Všichni tady o tom věděli."

„Ano, myslím, že to bylo všem jasné. A ona? Cítila totéž co ty?"

Nezaváhal. „Ano. Vím to."

„Ale nemohli jste se vzít. Ibrihim bin Musá'id by to nikdy nepřipustil."

„Necht' bůh nechá tvář toho psa zčernat!“ křičel Bin Šaríf. „Necht' zničí jeho dům!“

Hasanajn zvedl ruku a počkal, dokud se mladík neuklidnil. „Zabil jsi ji? Zabil jsi Núr bint Našíb, radši, než abys ji viděl vdanou za Bin Musá'ida?“

Bin Šaríf se pokusil odpovědět, ale žádný zvuk se neozval. Zhluboka se nadechl a zkusil to znovu. „Ne, ó šejchu,

nezabil jsem ji. Přisahám při životě Proroka, necht' požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír.“

Hasanajn vstal a položil mu ruku na rameno. „Věřím ti. Kéž bych mohl nějak zmírnit tvůj bol.“

Bin Šaríf k němu zvedl ztrápené oči. „Až najdete vraha,“ řekl tiše, „musíte mi dovolit, abych byl nástrojem jeho zkázy.“

„Lituji, můj synu. Ta těžká povinnost patří jen mně.“ Bylo vidět, že ho to vůbec netěší.

Vyšli jsme s Bin Šarífem před stan. Teď byla na řadě Umm Rašíd. Šel jsem pro ni. Když jsem se přiblížil, bázně se krčila.

„Mír s vámi, paní,“ řekl jsem. „Šejch si s vámi přeje mluvit.“

Hleděla na mne zděšeně, jako bych byl ifrít. Ustupovala prostranstvím mezi stany. „Nepřibližuj se ke mně!“ ječela.

„Nemluv na mne! Nepatříš k Baní Sálím, nebudu tě poslouchat!“

„Prosím, paní. Šejch Hasanajn si přeje—“

Padla na kolena a začala se modlit. „Ó můj Pane! Mé soužení a trápení jsou veliké, mé trápení a lítosti hluboké, mých dobrých skutků je mnoho a mé chyby mne tíží. A proto, můj Pane, prosím Tě ve jménu Tvé velikosti—“

Pokusil jsem se ji zvednout ze země, ale znovu na mě začala ječet a tloukla mne pěstmi. Bezmocně jsem se obrátil k Hasanajnovi, který viděl, že mám potíže, a vyšel ze stanu. Ustoupil jsem a Umm Rašíd znovu klesla na kolena.

Šejch se k ní sklonil a něco jí tiše říkal. Viděl jsem, jak Umm horlivě vrtí hlavou. Znovu mluvil a jednou rukou při tom gestikuloval. Měl mírný výraz a hovořil tak tiše, že jsem neslyšel, co říká. Žena znovu zakroutila hlavou. Konečně ji Hasanajn vzal za loket a pomohl jí vstát. Začala plakat a nechala se odvést do manželova stanu.

Šejch se vrátil do svého stanu a začal připravovat věci na kávu. „S kým chcete mluvit dál?“ zeptal jsem se.

„Posaďte se, šejchu Maríde,“ pokynul mi. „Připravím kávu.“

„Jediným skutečným podezřelým je Ibrihim bin Musá'id.“

Hasanajn dělal, jako by mne neslyšel. Nasypal hrst kávových zrn do nízké železné pánve s dlouhou rukojetí. Položil ji na žhavé uhlí v ohništi, které jeho žena ráno připravila. „Pokud se nám podaří ráno brzy vyjet,“ poznamenal, „měli bychom být do zítřejších večerních modliteb v Kábě, inšalláh.“

Výhlédl jsem ven na tábor, ale nikde jsem neviděl Friedlander beje. Oba mladíci dosud kopali hrob pro mrtvou dívku.

Někteří Baní Sálím stáli opodál a probírali situaci ze všech stran, ale ostatní se už vrátili do stanů nebo se starali o zvířata. Bin Musá'id stál osamoceně stranou, zády k nám, jako by se ho to vůbec netýkalo.

Když byla káva opražená k Hasanajnově spokojenosti, nechal ji vychladnout. Vstal, vzal ze stanu malý váček z kozí kůže a přinesl ho k ohništi. „Vezměte si,“ nabídl mi. „Má žena mi každé ráno připravuje čerstvý laban, ať se děje, co chce.“ Bylo to sražené velbloudí mléko, něco jako jogurt.

Vzal jsem váček a poděkoval „Bismilláhi.“ Pak jsem se trochu napil. Napadlo mi, jak je to zvláštní, že mi všichni, mou matkou počínaje a šejchem Hasanajnem konče, nutí sražené velbloudí mléko. Neměl jsem ho rád, ale předstíral jsem, že mi chutná, abych šejcha neurazil.

Vrátil jsem mu váček a on také upil. Mezitím kávová zrna zchladla. Šejch je vložil do mosazného moždíře a roztloukl je kamennou paličkou. Měl dvě konvice na kávu: jednu ze zářivé mosazi, vyleštěnou a blýskavou, druhou černou od sazí. Otevřel tu začazenou, se zbytky ranní kávy, a vhodil do ní čerstvě utlučenou kávu. Z koženého vaku přidal trochu vody a přisypal špetku kardamomu. Pak postavil kotlík na oheň a míchal kávu, dokud nezačala vařit.

„Poděkujme Alláhovi za kávu!“ řekl. Přelil ji z černé konvice do té lesklé, pak zpět do černé a nakonec zase do lesklé.

Tím se zbavil většiny kávové drti. Pak ještě vsunul do hubičky konvice kousek konopí jako filtr.

„Al-hamdu lilláh,“ řekl. Chvála budiž Bohu. Připravil tři malé šálky.

Vzal jsem si jeden z nich. „Necht' váš stůl trvá věčně, ó šejchu.“

Naplnil mi ho, pak vzhlédl. „Ibrihime bin Musá'ide,“ zavolal. „Pojď! Káva už je hotová.“

Bin Musá'id se otočil a díval se na nás. Podle výrazu se zdálo, že nechápe, co šejch dělá. Pomalu přišel k nám. „Ó šejchu,“ řekl podezíravě, „nemáš důležitější povinnosti?“

Hasanajn pokrčil rameny. „Všechno má svůj čas. Baní Sálím mají spoustu času. Teď je čas na kávu. Osvěž se.“ Podal jeden ze šálků mladíkovi.

Vypili jsme kávu a šejch nám znovu nalil. Povídal přitom o svém oblíbeném velbloudovi, jemuž se zanítily nohy, nespíš ho nebude moci odvézt přes kamenitou pláň na jih.

Je zvykem vypít tři malé šálky kávy a pak zakývat hrníčkem na znamení, že už máte dost. Po třetím šálku se Hasanajn pohodlně usadil a zahleděl se na Bin Musá'ida. Nastalo těžké a výhružné ticho. Konečně to Bin Musá'id nevydržel a nahlas se zasmál. „Tohle je nějaký trik, ó šejchu. Doufáš, že mě zahanbíš svou kávou a pohostinností. Myslíš si, že ti obejmu kolena a budu prosit Alláha o odpuštění. Myslíš si, že jsem zabil Núr.“

Prudce vstal a mrštil porcelánovým šálkem do písku, až se rozletěl na tisíc kousků. Hasanajn sebou škubl. „O ničem takovém jsem se ti nezmínil,“ řekl.

„Hledej svého vraha jinde, ó šejchu,“ řekl Bin Musá'id divoce. „Zeptej se svého hosta, tohoto pohana z města. Možná jen on a Alláh znají pravdu.“ otočil se a dlouhými kroky přešel přes tábor a zmizel ve svém černém stanu.

Čekal jsem, až Hasanajn promluví. Uplynulo několik minut a on jen seděl před stanem s kyselým výrazem ve tváři, jako by byl snědl něco odporného. Pak, když už mi začínala docházet trpělivost, zhluboka vzdychl. „Nedověděli jsme se nic, vůbec nic. Musíme začít znovu.“

Pomalu se zvedl a já jsem ho následoval. Přešli jsme k místu, kde kopali Hilál a Bin Turki. „Ještě trochu hlouběji, ó vynikající,“ řekl jim Hasanajn. „Až budete hotovi, nedávejte ale dívku do hrobu.“

„Měli bychom ji pohřbít co nejdřív, řekl Bin Turki. Díval se z jámy a stínil si rukou oči. „Šlechtný Korán—“

Hasanajn přikývl. „Uložíme ji před západem slunce, jak předepisuje Moudrá zmínka Boží. Ale nespouštějte ji do země, dokud vám neřeknu.“

„Ano, ó šejchu,“ řekl Hilál. Pohlédl na Bin Turkiho, který jen pokrčil rameny. Žádný z nás nechápal, co má Hasanajn za lubem.

„V Hadhramautu, což je šejchát v nejzazším konci Arábie,“ řekl Hasanajn, „musí vrah někdy podstoupit zkoušku ohněm. Pochopitelně je to jen pověra a hodnota takové zkoušky je jen tak velká jako víra v její moc.“

Viděl jsem, že mě vede ven z tábora, směrem ke stádu velbloudů. Zvířata se spokojeně krmila vršky stromků, které kluci z kmene pro ně ořežali v údolí mezi dunami.

Hasanajn pokračoval ve svém povídání o spravedlnosti v Hadhramautu. „Ceremoniál se koná vždycky ráno, po ranní modlitbě. Soudní hodnostář, který předsedá zkoušce, shromáždí obžalovaného, svědky, rodinu oběti a ostatní, kteří jsou do věci zainteresováni. Hodnostář používá nůž, který rozpálí v ohni. Když usoudí, že je nůž dostatečně horký, přiměje obžalovaného, aby otevřel ústa a vyplázl jazyk. Pak si obalí ruku do káfije a uchopí jazyk obžalovaného. Do druhé ruky vezme ten žhavý nůž a uhodí jím do mužova jazyka, nejdřív jednou plochou, pak druhou.“

„K čemu je to dobré?“

Hasanajn přistoupil ke své nejmilejší velbloudici a poplácal ji po krku. „Pokud je ten člověk nevinný, bude schopen okamžitě plivnout. Hodnostář mu však většinou dopřeje hodinu či dvě. Pak zkontroluje jazyk obžalovaného. Pokud je velice popálený, je prohlášen vinným. Bude okamžitě popraven, tedy pokud rodina oběti nepřijme odpovídající náhradu. Pokud se nenajdou popáleniny nebo se projeví jen mírné zčervenání, je prohlášen nevinným a osvobozen.“ Přemýšlel jsem, co má šejch za lubem. Ten zatím přiměl velbloudici, aby poklekla, a sedlal ji. „Baní Sálím takový zvyk nemají?“ zeptal jsem se.

Hasanajn se zasmál. „My nejsme pověrčiví jako ti divoši v Hadhramautu.“

Pomyslel jsem si, že Baní Sálím jsou pověrčiví až dost, ale moudře jsem mlčel. „Jedete snad někam, šejchu?“

„Ne.“ Hodil dvě podložky z palmových vláken za velbloudí hrb a na ně položil dřevěný rám sedla. Upevnil rám zvířeti kolem kohoutku. Pak dal další palmovou podložku na rám, upevnil ji za hrbem a přivázal provázkem. Podložka se na zadní straně zvedala a vytvářela jakési nepohodlné opěradlo. Nakonec Hasanajn přehodil přes podložku deku a pevněji přivázal vlněnými šňůrami.

„Hotovo,“ ustoupil dozadu a prohlížel své dílo. Vzal velbloudici za ohlávku, přiměl ji, aby se postavila a vedla ji do tábora.

„Vy víte, kdo je vrah?“ zeptal jsem se.

„Ještě ne, ale brzy budu. Kdysi jsem slyšel jednoho muže v Salále vyprávět, jak v jiných zemích chytají a trestají zločince.“ Smutně potřásl hlavou. „Nikdy jsem si nemyslel, že budu některou z těch metod potřebovat.“

„Vy hodláte použít toho velblouda?“

Kývl. „Víte, Arabové nejsou jediní chytří a inteligentní lidé na světě. Někdy si myslím, že nám naše pýcha brání přijímat myšlenky, jež by nám opravdu mohly prospět.“

Dovedl velblouda až na okraj hrobu. Hilál a Bin Turki se právě škrábali nahoru. „Potřebuju, abyste mi všichni tři pomohli,“ řekl šejch, a znovu nutil velblouda kleknout. Ukázal na Núrino přikryté tělo.

„Chcete ji položit do sedla?“ zeptal se Hilál.

„Ano,“ řekl šejch. Hleděli jsme jeden na druhého, pak na šejcha, ale nakonec jsme se sehnuli a pomohli mu vysadit mrtvou dívku na velblouda. Přivázal ji pevně dalšími provazy, aby nespadla, až se zvíře zvedne. Nechápal jsem, o co mu jde, ale připadalo mi to mírně zrudné.

„Vstaň, Ata Alláh,“ přikázal tiše Hasanajn. Jeho velbloudice se jmenovala ‚Dar Boží‘. Znovu ji popohnal, velbloudice se chvíli bránila, ale pak se pomalu začala zvedat. Šejch ji vzal za ohlávku a vedl ji kolem tábora, vzadu za stany.

Hilál, Bin Turki a já jsme užasle sledovali, jak kráčejí. „Je tohle nějaký zvyk Baní Sálím?“ chtěl jsem vědět. „Nějaká zvláštní hlídka u mrtvého, kdy pozůstalí stojí na místě a mrtvý cestuje?“

„Ne,“ bručel Bin Turki. „V životě jsem neviděl šejcha takhle se chovat. Možná se ze smrti své neteře zbláznil.“

„Dochází mezi beduíny často k vraždám?“ vyptával jsem se dál.

Mladíci se na sebe podívali a pokrčili rameny. „Asi stejně jako všude jinde,“ řekl Bin Turki. „Jeden kmen přepadne druhý a lidé umírou. Krev musí být pomstěna a začnou vraždy ze msty. Někdy trvá období krevní msty celá léta, desetiletí, i generace.“

„Ale vraždy uvnitř kmene, jako tahle, jsou velice vzácné,“ řekl Hilál. „Je to nepřírozené.“

Hasanajn na nás volal přes rameno. „Pojďte, šejchu Maríde, pojděte se mnou!“

„Nechápu, co to dělá,“ šeptal Hilál.

„Myslím, že tak chce zjistit, kdo je vrah. Ale nedovedu si představit jak.“ Spěchal jsem za Ata Alláha a jejím morbidním břemenem.

To už mnoho Baní Sálím stálo před stany a ukazovali si na Hasanajna a velblouda. „Mé dítě! Moje děťátko!“ kvílela Núrina matka. Vytrhla se manželovi a klopýtala za velbloudem. Vykřikovala modlitby a obvinění, naříkala, až se nakonec v slzách zhroutila na zem. Našib šel k ní a snažil se jí pomoci vstát, ale ona se nedala utiшит. Núrín otec hleděl němě chvíli na ženu u svých nohou, chvíli na dceru přivázanou do sedla. Zdálo se, že snad ani neví, co se děje.

Sulajmán bin Šaríf se rozběhl přes tábor a zastoupil nám cestu. „Co to děláte? Je to hanebnost!“

„Prosím, ó vynikající,“ řekl Hasanajn, „musíš mi důvěřovat.“

„Řekněte mi, proč to děláte!“ dožadoval se Bin Šaríf.

„Zajišťuji, aby všichni věděli, co se stalo Núr, světlu našich dní.“

„Ale v kmene přece není nikdo, kdo by tu zprávu neslyšel,“ zlobil se Bin Šaríf.

„Slyšet o tom je jedna věc. Vidět pravdu je něco jiného.“

Bin Šaríf znechuceně rozhodil ruce a nechal šejcha dál vést velblouda v kruhu kolem tábora.

Došli jsme ke stanu Umm Rašíd. Stařena jen kroutila hlavou. Její muž, skutečně příliš starý, aby laškoval s kteroukoliv ženou, vystrčil ze stanu hlavu a kňoural, že chce jíst. Umm Rašíd zamumlala nějakou modlitbu směrem k Núr a šla dovnitř.

Když jsme se dostali do tří čtvrtin kruhu, všiml jsem si, že Bin Musá'id nás pozoruje s výrazem absolutní nenávisti. Stál jako socha z pískovce, jen hlavou sledoval, jak se blížíme. Neřekl ani slovo, když jsme ho míjeli a blížili jsme se zpět k hrobu, který Bin Turki a Hilál vyhloubili do pouště.

„Přišel čas ji pohřbit, ó šejchu?“ zeptal jsem se.

„Pozoruj a uč se,“ řekl Hasanajn.

Nezastavil se, vedl Ata Alláh kolem hrobu a na nový okruh kolem tábora. Mezi Baní Sálím, kteří nás sledovali, se ozval hlasitý vzdech. Všichni byli stejně zmatení jako já.

Nůřina matka stále vedle naší pěšiny a vykřikovala po nás kletby. „Pší synu!“ křičela a hrozila pěstmi na Hasanajna.

„Ať je tvůj dům zničen! Proč nenecháš mou dceru odpočívat v pokoji?“

Bylo mi jí líto, ale Hasanajn šel dál, obličej měl naprosto bez výrazu. Nevěděl jsem, proč se tak chová, a připadalo mi, že je zbytečně krutý. Našíb stál tiše vedle manželky. Zdálo se, že si přece jen víc uvědomuje, co se kolem něho děje.

Po několika minutách přemýšlení se znovu ozval Bin Šaríf. Mluvil velice klidně a bez dřívějšího hněvu. „Šejchu, vím, že jsi velice moudrý muž. Dokazuješ nám svou moudrost už mnoho let, vždycky jsi vedl Baní Sálím jistou a spravedlivou rukou. Skláním se před tvými vědomostmi a tvou zkušeností, ale přesto si pořád myslím, že to, co nyní děláš, je urážkou té mrtvé.“

Hasanajn zastavil velblouda a popošel k Bin Šarífovi. „Možná jednou ty budeš šejchem tohoto kmene. Pak pochopíš, jak mučivé je být vůdcem. Ano, máš pravdu. To, co dělám, je k mé milované neteři velice bezcitné, ale musím to učinit. Ham kitab.“ To znamenalo, Tak je psáno. Šejch vlastně nic nevysvětlil, ale Bin Šaríf zmlkl.

Hleděl šejchovi do očí, ale nakonec to byl on, kdo je sklopil. Znovu jsme se vydali na pochod, ale Bin Šaríf se otočil a šel zamyšleně ke svému stanu. Neměl jsem moc příležitosti s ním mluvit, ale měl jsem dojem, že je to inteligentní a vážný mladík. Pokud má Hasanajn pravdu a Bin Šaríf jednou nastoupí na jeho místo, budou Baní Sálím dál ve schopných rukách.

Hleděl jsem upřeně před sebe a bylo mi smutno z toho, že jsem součástí tohoto zvláštního procesu. Pustý kraj prožíval další ze svých typických dní a horký vítr mi hnal do obličeje písek. Začal jsem potichu brblat. Začínal jsem všeho tady mít dost. Ať říká Friedlander bej, co chce, ale život beduinů mi nepřípadal ani za mák romantický. Byl těžký a špinavý, nenacházel jsem v něm nic, co by mě potěšilo, a klidně se bez něho obejdu. Prosil jsem Alláha, aby mi pomohl vrátit se do města, protože mi bylo naprosto jasné, že ze mě nikdy nebude dobrý nomád.

Zatočili jsme do posledního oblouku. Bin Musá'id nás stále sledoval zpod sklopených víček. Stál na stejném místě a ruce měl zkřížené na prsou. Neřekl ani slovo, nepohnul se ani o centimetr. Téměř jsem viděl, jak se chvěje ve snaze ovládnout se. Zdálo se, jako by měl každým okamžikem explodovat. Nechtěl jsem být blízko, až k tomu dojde.

„Stačí, ó šejchu?“ zeptal se Bin Turki, když jsme se vrátili k hrobu. Jeho dno pomalu zanašelo jemný písek.

Hasanajn zavrtil hlavou. „Další kolo.“ Zmocnilo se mě zoufalství.

„Vysvětlíte mi, co to děláte, ó šejchu?“

Hasanajn hleděl mým směrem, ale pohledem mřil kamsi nad mou hlavu, daleko, nekonečně daleko. „Kdesi tam na druhém konci světa žili lidé, chudí jako my. Jejich život byl plný bloudění a těžkostí. Když byl kdosi z jejich kmene zabit, stařešinové obcházel s tělem mrtvého kolem tábora, pětkrát, šestkrát. Když šli poprvé, všichni v kmeni přerušili práci, kterou právě dělali, sledovali jejich průvod a všichni společně truchlili. Když šli podruhé, sledovala je polovina kmene, potřetí už jen několik lidí. A když obcházel popáté nebo pošesté, stál tam jediný člověk a pozorně sledoval putování zemřelého. Byl to ten, kdo ho zabil.“

Rozhlédl jsem po táboře a viděl jsem, že skoro všichni se už vrátili ke své práci. I když toho rána zemřela oblíbená dívka, bylo třeba dál vykonávat každodenní těžkou práci, protože jinak Baní Sálím ani jejich zvířata nebudou mít jídlo a vodu. Vedli jsme Ata Alláh pomalu dalším okruhem. Jen Bin Musá'id a několik málo dalších pozorovalo naši pouť. Nůřin otec se rozhlížel po své ženě, ale ta už byla dávno zpátky ve stanu. Našíb se opřel o napjaté stanové lano a upíral na nás prázdné oči.

Když jsme se přiblížili k Bin Musá'idovi, zastoupil nám cestu. „Necht' Alláh zničí vaše životy za to, co děláte,“ zavrčel a obličej mu ztemněl zuřivostí. Pak odešel do svého stanu.

Když jsme dorazili k našim dvěma pomocníkům, dal jim Hasanajn instrukce. „Musíte hledat vražednou zbraň. Nůž. Ty, Hilále, jdi hledat tam, kde šejch Maríd našel Nůřino tělo. Bin Turki, ty musíš pátrat kolem stanu jejich rodičů.“ Obešli jsme hrob a začali poslední okruh. Jak Hasanajn předpokládal, sledoval nás jen jeden člověk: Našíb, jeho bratr, Nůřin otec.

Než jsme došli k němu, doběhl nás Hilál. „Našel jsem ho!“ volal. „Našel jsem ten nůž!“

Hasanajn nůž vzal a krátce si ho prohlédl. Ukázal mi ho. „Vidíte? To je Našíbova značka.“

Její vlastní otec? Tomu jsem nevěřil. Byl bych se vsadil, že vrahem je Bin Musá'id.

Hasanajn přikývl. „Myslím, že si začal dělat starost, že snad všechny ty řeči a pomluvy v sobě mají něco pravdy.“

Kdyby byla Núr zneuctěna, nikdy by za ni nedostal výkupné. Nejspíš ji zabil a doufal, že vina padne na někoho jiného - na mého synovce Ibrihima nebo starou Umm Rašíd - a on dostane aspoň peníze jako náhradu.“

Podíval jsem na Našíba, který dosud stál vedle stanu s prázdným výrazem ve tváři. Byl jsem zděšen, že mohl svou dceru zabít kvůli něčemu tak malichernému.

Beduínský soudní systém je velice jednoduchý a přímočarý. Šejch Hasanajn měl všechno, co potřeboval, aby si byl jist, že zná vraha, ale přesto dal Našíbovi šanci popřít důkazy. Když jsme zastavili před ním, ostatní Baní Sálím si

uvědomili, že jsme našli vraha. Vyšli ze stanů a obstoupili nás, aby na vlastní oči viděli, co se bude dít.

„Našibe, synu mého otce," řekl Hasanajn, „zavraždil jsi svou vlastní dceru, krev své krve a duši své duše. ‚Nezabíjejte děti své z obavy před zchudnutím,‘ praví se ve šlechtném Koránu, ‚vždyť My jim i vám obživu poskytneme. A jejich zabíjení je hříchem velkým.‘“

Našib ho poslouchal se skloněnou hlavou. Zdálo se, že si stěžuje uvědomuje, co se děje. Jeho žena klesla na zem, nařikala a volala Alláha a některé z žen kmene se o ni staraly. Bin Musá'id se odvrátil a ramena se mu třásla. Bin Šaríf vytřeštěně zíral na Našiba.

„Popíráš toto obvinění?" zeptal se Hasanajn. „Pokud si přeješ, můžeš odpřisáhnout svou nevinu při velké svatyni šejcha Ismaila bin Nasr. Vzpomeň, že je to jen rok a ještě jeden, co Bin Sahib křivě přísahal na tuto svatyni, a do týdne zemřel na uštknutí hadem." A toto byl tentýž šejch Hasanajn, který mě nedávno ujišťoval, že Baní Sálím nejsou pověřiví. Zajímalo by mě, nakolik sám věřil přísahám na všelijaké svatyně a nakolik to bylo čistě kvůli Našibovi. Vrah, Núrín otec, promluvil tak tiše, že jsme to slyšeli jen my s Hasanajnem. „Nebudu přísahat." To bylo přiznání. Hasanajn kývl. „Pak tedy připravme Núr k odpočinku do Soudného dne," řekl. „Zítra za úsvitu, Našibe, se budeš smět pomodlit za svou duši. Pak učiním, co učinit musím, inšalláh."

Našib jen zavřel oči. Nikdy předtím jsem neviděl v něčí tváři tak žalostnou úzkost. Myslel jsem, že snad omdlí.

Dovezli jsme Núr k hrobu. Dvě z žen přinesly bílou plachtu na rubáš, zavinuly do ní dívčino tělo a plakaly a modlily se nad ní. Hasanajn a Abú Ibríhim, Núríní strýcové, ji uložili do hrobu a šejch se za ni pomodlil. Pak Hilál a Bin Turki hrob zahrnuli a přikryli několika kameny.

Dívali jsme se s Hasanajnem, jak dokončují práci. Oba jsme mlčeli. Nevím, o čem přemýšlel šejch, ale já jsem se sám sebe ptal, proč si tolik lidí myslí, že vražda může vyřešit jejich problémy. Je možné, že v městě plném lidí i tady v prázdné poušti se může život stát tak nesnesitelným, že jej může zlepšit něčí smrt? Neboje to tím, že kdesi, hluboko uvnitř, někdy skutečně věříme, že život někoho jiného má stejnou cenu jako náš život?

Když mladíci dokončili svůj smutný úkol, připojil se k nám Friedlander bej. „Nechť požehnání Alláhovo na vás spočívá a mír," řekl. „Šejchu Hasanajne, váš bratr uprchl."

Hasanajn pokrčil rameny, jako by věděl, že se to stane. „Dává přednost smrti v poušti před smrtí mým mečem."

Narovnal se a povzdech. „Ale přesto ho musíme najít a přivést zpět, je-li to vůle Boží. Tragédie ještě neskončila."

8

Nebyl jsem tím nadšen, ale musel jsem přiznat, že pobyt mezi Baní Sálím změnil můj život. Tím jsem si byl naprosto jistý. Když jsem zase seděl na hřbetě Fatmy a poklínával, snil jsem o tom, jaké to bude, až se vrátím do města. Nejraději jsem měl tu část, jak vrazím k Abú Ádilovi a políbím ho. Bude to polibek, kterému sicilští šéfové zločinu říkají polibek smrti. Pak jsem si uvědomil, že Abú Ádil je tabu, a obrátil jsem snění jinam.

Či krk bych zakroutil s největší radostí? Hadždžárův? O tom nebylo pochyb, ale odrovnat Hadždžára by mi nedalo satisfakci, kterou jsem hledal. Friedlander bej by určitě chtěl, abych hleděl výš.

Na tvář mi sedla moucha. Rozmrzele jsem ji odehnal. Otevřel jsem oči v naději, že se něco změnilo, ale zase jsem byl zklamán. Pořád ještě jsme se kolébali a kodrcali písečným pohořím Urúk aš-Šá'iba.

Tohle by opravdu hory, nejen kopce. Neměl jsem tušení, že duny mohou být tak vysoké. Písečné vrcholy Urúk aš-Šá'iba se tyčily do výšky šesti set stop a táhly se dál a dál k východnímu obzoru jako vlny zmrzlého slunce.

Někdy nám to dalo opravdu práci dostat velbloudy vzhůru po zadní stěně duny. Často jsme museli sesednout a vést zvířata za ohlávku. Velbloudi si neustále stěžovali, a někdy jsme dokonce museli sundat část jejich nákladu a vynést ho nahoru. Ve srovnání s tvrdým povrchem na rovině byl písek na svazích dun měkký a i jindy jistým velbloudům dělalo potíže vyšplhat se na hřebeny vysokých dun. A pak, na závětrné straně, která byla pochopitelně mnohem strmější, hrozilo nebezpečí, že se zvířata převrátí a vážně zraní. Kdyby k tomu došlo, mohlo nás to stát život.

Naše stíhací skupina měla šest členů. Jel jsem vedle Hasanajna, který byl zcela přirozeně vůdcem. Jeho bratr, Abú Ibríhim, jel s Bin Musá'idem a Sulajmán bin Šaríf s Hilálem. Když jsme se opět zastavili k odpočinku, dřepl si šejch a nakreslil do písku hrubou mapku.

„Tady je cesta z Bír Balaghu ke studni Kába a dál do Mughsinu," vysvětloval a kreslil přitom křivolakou čáru od severu k jihu. Pak nakreslil čáru s ní rovnoběžnou, asi třicet centimetrů doprava. „Tady je Omán. Našib si možná myslí, že by si mohl vyprosít od tamního krále bezpečnost, ale v tom se mylí. Ománský král je slabý a je ovládán emírem Muscatem, který je velkým zastáncem islámské spravedlnosti. Našib by tam nežil o nic déle, než kdyby se vrátil k Baní Sálím."

Ukázal jsem do prostoru mezi pouštní cestou a hranicemi Omanu. „A co je tohle?"

„Do této oblasti jsme právě vstoupili," odpověděl Hasanajn. Plácl rukou do medově žlutého písku. „Tohle je Urúk aš-Šá'iba, ty vysoké duny. Tam dál je ale něco mnohem horšího." Přejel nehtem u palce v písku kolem ománských hranic. „Umm as-Samím."

To znamenalo ‚Matka jedu‘. „Co je to za místo?" chtěl jsem vědět.

Hasanajn vzhledl z podřepu ke mně a zamrkal.

„Umm as-Samím," opakoval, jako by už samo to jméno všechno vysvětlovalo. „Našib je můj bratr a myslím, že vidím jeho plán. Řekl bych, že míří právě tam, protože by si raději sám vybral, jak zemře."

„Takže vlastně ani zvlášť nechcete, abychom ho dohonili?"

„Pokud hodlá sám zemřít v pustině, dovolím mu to. Ale stejně, musíme být připraveni mu zastoupit cestu, kdyby se pokusil uprchnout." Obrátil se na svého bratra. „Musá'ide, vezmi svého syna a jedte k severnímu okraji Umm as-Samím. Bin Šaríf a Hilál pojedou na jih. Tento šlechtný muž z města a já pojedeme za Našibem k okraji tekutých

písků."

Dohodli jsme se, že se sejdem se zbytkem Baní Sálím v Mughsinu, a rozešli jsme se. Neměli jsme času nazbyt, protože v Urúk aš-Šá'íba nebyly žádné studny. Měli jsme jen vodu v ovčích vacích, museli jsme s ní vystačit, než dostihneme Našiba.

Během dne jsem byl zase sám se svými myšlenkami. Hasanajn nebyl nikdy zvlášť hovorný a navíc nebylo ani o čem debatovat. Hodně jsem se od něho naučil. Zdálo se mi, že ve městě jsem sám sebe jaksi potlačoval, pořád jsem se staral, co je správné a co je nesprávné, a o všechny šedé odstíny mezi tím. Byla to do jisté míry slabost.

Tady v Píscích bylo veškeré rozhodování jasnější. Otálet s rozhodnutím a zvažovat všechna pro a proti mohlo být osudné. Slíbil jsem si, že až se dostanu zpět do města, pokusím se uchovat si beduínský způsob myšlení. Budu odměňovat dobro a trestat zlo. Život je příliš krátký pro polehčující okolnosti.

Právě v tom okamžiku Fatma klopýtla. Hned se vzchopila, ale přerušení kolébavého rytmu jízdy mě probralo ze sebezkoumání a připomnělo mi, že mám přemýšlet o věcech, jež jsou momentálně naléhavější. Ale přesto mi připadalo, že to jistě byla vůle Alláhova, abych prožil to, co právě prožívám. Jako by Núrína smrt byla zorganizována, abych se naučil něco velice důležitého.

Nedokázal jsem pochopit, proč kvůli tomu musela Núr zemřít. Kdybych se na to byl zeptal hluboce věřícího Friedlander beje, byl by jen pokrčil rameny a řekl by: „Je to podle vůle Alláhovy." Tahle odpověď mě neuspokojovala, ale byla jediná, kterou bych od kohokoliv dostal. Diskuse na takové téma vždycky vede k pozdně adolescentnímu filozofování o tom, proč Alláh dovolí, aby bylo na světě zlo.

Pochválen budiž Alláh Nepoznatelný!

Jeli jsme až do západu slunce, pak jsme sesedli a utábořili jsme se v malém dolíku mezi dvěma obrovskými dunami. Vždycky jsme slyšeli, že je lepší cestovat v noci a za horkých odpolední spát, ale Baní Sálím považovali za bezpečnější cestovat ve dne. Fatma měla koneckonců dost problémů udržet rovnováhu za světla, když viděla, kam šlape. Potmě bychom si přímo koledovali o průšvih.

Odsedlal jsem Fatmu a přivázal ji dlouhým řetězem ke kálu, aby si sama obstarala chudou večeři. Museli jsme cestovat nalehko, ani naše hodování nebylo moc bohaté. Každý jsme sežvýkali dva tři kousky sušeného kozího masa a Hasanajn připravil na malém ohni horký mátový čaj.

„Jak je to ještě daleko?" zeptal jsem se, když jsme pak hleděli do blikajících plamenů.

Potřásl hlavou. „Těžko říct, když nevíme, co Našib plánuje. Jestli se opravdu chce pokusit přejít Umm as-Samím, pak náš úkol skončí zítra kolem poledne. Pokud se nám pokusí uniknout - což se mu nemůže podařit, protože jeho život závisí na tom, jestli včas najde vodu - budeme ho muset ze tří stran obklíčit a mohlo by dojít k násilné konfrontaci.

Doufám, že se můj bratr nakonec zachová čestně."

Něčemu jsem nerozuměl. „O šejchu, mluvil jste o Umm as-Samím jako o pohyblivých píscích. Myslel jsem, že ty existují jen v holofilmech, navíc jen někde na stezkách v džungli."

Hasanajn se krátce zasmál. „V životě jsem neviděl holofilm."

„No, pohyblivý písek obvykle vypadá jako husté bláto. Vždycky mi připadá, že když člověk dokáže šlapat vodu, měl by být schopen udržet se na povrchu materiálu, který je ještě hustší než voda. Přece vás to hned nevsákne."

„Vsákne?" zeptal se Hasanajn. „V Umm as-Samím zemřelo hodně lidí, ale žádného z nich to nevsáklo. Propadnout se' to je asi přesnější výraz. Tekuté písky, to je bažinaté jezero nepitné vody, pokryté tvrdou vrstvou alkalických krystalů omývaných potoky z kopců podél ománských hranic. V některých místech je skořápka tak silná, že unese dospělého člověka. Jenže je pokrytá jemným navátým pískem. Zdálo by se, že Umm as-Samím jako klidné, bezpečné místo na okraji pouště."

„Ale jestli se Našib pokusí tudy přejít—"

Hasanajn pokýval hlavou. „Necht' je Alláh milostiv jeho duši."

To nám připomnělo, že jsme se opozdili s naší modlitbou při západu slunce, i když jen o několik minut. Oba jsme si urovnali kousek písku a provedli jsme rituální očistu pískem. Pomodlili jsme se a já jsem přidal ještě modlitbu žádající požehnání pro Núrínu duši a vedení pro nás ostatní. Pak už byl čas spát. Byl jsem opravdu vyčerpaný.

Celou noc jsem měl divné a nepokojné sny. Dodnes si jeden pamatuji - něco o přísném otci, který mě poučoval o páteční návštěvě mešity. Vlastně mi ten otec nechtěl dovolit, abych si vybral, do které půjdu, musela to být ta, do níž chodil on, ale odmítal mi říct, která to je. Až když jsem se probudil, uvědomil jsem si, že to ani nebyl můj otec, že to byl Džirdži Šaknahí, můj partner v té krátké době, kdy jsem sloužil u městské policie.

Byl jsem z toho snu nešťastný. Jednak proto, že jsem se pořád vinil z Šaknahiovy smrti, a jednak proto, že jsem nechápal, proč právě on se tak přísně a tvrdě ve snu choval. Přece takový nikdy nebyl. Proč mě ve snu trápil on a ne třeba Friedlander bej?

Zase jsme pojedli trochu kozího masa a zapili je čajem, naložili jsme velbloudy a vydali se za Našibem. Normálně bývala k snídani jen rýžová kaše a datle. „Pořádně se najezte," radil mi Hasanajn, „dnešní den bude plný událostí, jež nebudou příjemné. Dokud můj bratr nebude mrtev, nebudeme mít čas na odpočinek."

Proboha, jak může tak klidně mluvit o takové věci? Myslel jsem si o sobě, že jsem tvrdý, ale tenhle pouštní náčelník mi ukazoval, co je opravdová síla a tvrdost.

Přivázal jsem na Fatmu sedlo a ona jako obvykle vyjádřila své obvyklé mírné námitky. Zavěsil jsem si polovinu zásob k sedlu a zvedl jsem ji. Věřte, nebylo to nijak jednoduché. Víc než často jsem litoval, že Baní Sálím nejsou jeden z těch pouštních kmenů, které se prohánějí krajinou na krásných koních. Místo toho jsem dostal tohle neforemné páchnoucí stvoření. Nu co, byla to vůle Alláhova.

Poháněli jsme velbloudy k východu, k Umm as-Samím. Hasanajn měl pravdu: čeká nás velice nepříjemný den. Avšak na jeho konci se všechno vyřeší a šejchovi se uleví, inšalláh.

Žádný z nás nemluvil. Oba jsme byli ponořeni do temných myšlenek. Velbloudi se pomalu kolébali a nesli nás na schůzku s Našibem. Uplynulo několik hodin, než šejch vykřikl: „Alláhu akbar! Tamhle je!"

Zvedl jsem hlavu. Nejspíš jsem podřimoval, protože jsem si nevšiml široké třípytí se planiny před námi. Na jejím západním konci stál muž a odsedlával svého velblouda, jako by se tam chtěl utábořit.

„Nu, aspoň že s sebou nechce vzít to ubohé zvíře," řekl jsem.

Hasanajn se na mne zlostně podíval. Všechna jeho obvyklá dobrá nálada zmizela. Měl tvrdý a možná trochu pomstychtivý výraz.

Poháněli jsme velbloudy, aby jeli co nejrychleji, a vyrazili jsme z vysokých dun jako banda beduínských nájezdníků.

Když jsme byli snad padesát metrů od Našiba, otočil se k nám. V obličejí neměl ani strach ani hněv, jen jakýsi bezmezný smutek. Zvedl ruku a mávl směrem k nám. Nevěděl jsem, co to znamená. Pak se otočil a běžel k třípytivě krustě Umm as-Samím.

„Našibe!" volal Hasanajn zoufale. „Počkej! Vrať se s námi k Baní Sálím, ať je ti odpuštěno, než tě popravíme! Není lepší zemřít v srdci svého kmene než tady, v tomto opuštěném místě, úplně sám?"

Jako by bratrova slova neslyšel. Už jsme byli téměř u něho, když udělal první nesmělý krok na pískem zaváté skořápce.

„Našibe!" vykřikl Hasanajn. Tentokrát se vrah obrátil. Dotkl se rukou hrudi nad srdcem. Zvedl prsty ke rtům, políbil je a pak se dotkl čela.

Nakonec, po tom, co mi připadalo jako nejdelší chvíle v dějinách světa, se odvrátil a udělal několik dalších kroků po solném povrchu.

„Možná—" má slova přerušil Našibův výkřik naprosté beznaděje, neboť jeho poslední krok prolomil krustu a on bezmocně padal do bažinatého jezera pod ní. Znalost plavání nepatří k povinné výbavě Baní Sálím.

„Ve jménu Boha Milosrdného a Slitovného," úpěl Hasanajn. „Nechť mu Bůh požehná a dá mu mír."

„Dosvědčuji, že není boha kromě Boha," hlesl jsem, oťřesen téměř stejně jako můj společník. Zavřel jsem oči, třebaže bylo vidět jen malou díru, kterou Našib prolomil. To jediné po něm zůstalo. Zemřel opravdu rychle.

Naše poslání tady skončilo a nehostinné prostředí nás nutilo, abychom se co nejdříve připojili ke zbytku kmene v Mughsinu. Hasanajn si to uvědomoval mnohem víc než já, a proto beze slova sesedl a šel pro bratrovo zvíře. Přivedl je za ohlávkou a přivázal k postroji svého velblouda. Pokud bylo na místě truchlit, bude to dělat tiše. Zamířili jsme na jihozápad.

Nevzpomínám si, že bychom si do soumraku vyměnili jediné slovo. Hasanajn hnal obě zvířata do úpadku, dokonce ještě další dvě hodiny po západu slunce. Zastavili jsme jen krátce, k večerní modlitbě. Šejch své počínání vysvětlil velice stručně: „Jižní část Pískuje nyní hladová. Není tu voda, není tu pastva pro velbloudy. Je právě období sucha."

Měl jsem sto chutí se ho zeptat, jak může místo tak vyprahlé jako je Prázdná čtvrt' procházet obdobím sucha. Copak by to bylo možné vůbec poznat? Celoroční úhrn srážek by se tu nejspíš vešel do čtvrtlitráku. Ale viděl jsem, že Hasanajn ještě nemá náladu na povídání, proto jsem mlčel.

Utábořili jsme se, snědli skromnou večeři a rozložili příkrývky u ohně. Dvě hodiny nato nás dojeli Hilál a Bin Šaríf. Měl jsem radost, že je zase vidím, i když poslední události ležely na táboře jako dusivý mrak.

Oba nově příchozí se ukládali k spánku poblíž ohně. „Viděli jsme vás i Našiba zdálky," řekl Hilál. „Jakmile jsme uviděli, že odjíždíte od kraje Umm as-Samím, uvědomili jsme si, že se Našib zabil. Pak jsme vydali přes Písky k vám. Byli bychom se s vámi setkali dřív, ale jeli jste příliš rychle."

„Chci se odtud dostat co nejrychleji," řekl Hasanajn chmurně. „Jídlo a voda—"

„Máme dost," usoudil Bin Šaríf, „ale chápu, že chcete pryč od toho, co se tu stalo."

Šejch na něho chvíli mlčky hleděl. „Soudíš mě, Sulajmán bin Šarífe?" zeptal se prudce.

„Já sallám, to bych se neodvážil."

„Pak si rozlož příkrývku a spi. Zítra nás čeká dlouhá cesta."

„Máte pravdu, ó šejchu," řekl Hilál. Za několik minut jsme všichni snili pod chladným, černým nebem Rub al-Chálí.

Nazítí ráno jsme složili tábor a vyrazili jsme napříč pouští. Nikde nebyla jediná stezka, které bychom se mohli držet.

Spoléhal jsem jen na Hasanajnovu paměť. Putovali jsme celé dny. Nikdo nemluvil, až na Hasanajna, a ten se omezoval na stručné: „Je čas modlitby!" nebo „Tady zastavte!" či „Pro dnešek to stačí!" Jinak jsem měl spousty času na přemýšlení a věřte, využil jsem ho beze zbytku. Došel jsem k závěru, že mé pobyty u Baní Sálím změnily. Nejen to, až se vrátím do města - ne jestli se vrátím - bude se muset zásadně změnit i mé chování. Vždycky jsem byl zuřivě nezávislý, ale teď jsem začal toužit po uznání tohoto tvrdohlavého náčelníka a jeho drsného kmene.

A ještě později, už jsme jeli tolik dní a tak daleko, že jsem přestal uvažovat o návratu do města. Myslel jsem jen na to, abych se bezpečně a ve zdraví dostal do dalšího městečka, do další beduínské vesnice na jižním okraji Písku. Proto jsem byl bezmezně šťastný, když nás Hasanajn zastavil a ukázal k horizontu trochu na jih od jihozápadu. „Hory," oznámil.

Podíval jsem se, ale žádné hory jsem neviděl.

„Tohle jsou poslední kilometry Písku. Už jsme v Ghamínu."

„Jistě, ó šejchu, když říkáš," myslil jsem si. Neviděl jsem žádnou změnu. Ale zahrnuli jsme víc k jihu a brzy jsme narazili na staletí prošlapávanou cestu Od kábské studny do Mughsinu na druhé straně pohoří Karra.

Naším cílem byl Mughsin, kde jsme se měli setkat s ostatními. Baní Sálím mluvili o Mughsinu, jako by to byla pokladnice zázraků, jako by nás čekal Singapur či New York. Rozhodl jsem se nesoudit, dokud se sám neprojdou jeho uličkami.

Za další dva tři dny se terén začal pomalu zvedat. Už jsem nepochyboval, že šejch ví, co dělá. U paty pohoří, jež nás dělilo od moře, stál Mughsin. Z vyprávění svých společníků jsem si udělal jasnou představu o tom, jak vypadá, takže jsem naprosto nebyl připraven na pravdu. Mughsin, to bylo nějakých padesát či šedesát stanů - průmyslových,

evropských stanů - roztroušených po široké pláni, aby měl každý obyvatel dost soukromí. Nad vesnicí se honil ostrý vítr plný písku a nebylo vidět živou duši.

Bin Šaríf a Hilál byli nadšením bez sebe, když se vesnice objevila na dohled. Stáli na hřebtech svých velbloudů, mávali puškami a vykřikovali obvyklé posvátné průpovědi. „Jed'te,“ přikázal jim Hasanajn, „a zjistěte, jestli je tam náš kmen. Naše obvyklé tábořiště se zdá prázdné.“

„Je docela možné, že jsme byli rychlejší,“ soudil Bin Šaríf. „Můžeme cestovat rychleji než velká karavana Baní Sálím.“ Šejch přikývl. „Pak tady počkáme, než dorazí.“

Hilál si klekl do sedla a něco křičel. Nerozuměl jsem. Pak pobídl velblouda a rozběhl se k vesnici. Bin Šaríf v patách za ním.

Hasanajn ukázal na Mughsin. „Je vaše město ještě větší než toto?“

Vyvedlo mě to z míry. Hleděl jsem na hrstku zelených a šedých stanů. „V něčem ano,“ řekl jsem. „V něčem rozhodně ne.“

Šejch zabručel. Víc už nemluvil. Pobídl velblouda a já jsem ho následoval. Zmocnil se mě obrovský pocit vítězství a pýchy, že jsem přežil v tak tvrdých podmínkách. Moje technologické mozkové vybavení mi od té doby, co mne Baní Sálím zachránili, téměř k ničemu nebylo, dokonce jsem skoro nepoužíval ani dodáky proti bolesti, hladu a žízni, protože jsem si chtěl dokázat, že vydržím to, co vydrží beduíni.

Samozřejmě jsem nebyl tak disciplinovaný jako oni. Kdykoliv překročila bolest, hlad nebo žízeň únosnou mez, vděčně jsem se uchýlil ke svým softwarovým pomocníkům. Nemělo smysl něco přehánět, a už vůbec ne kvůli pýše. V Píscích byla pýcha přepych.

Baní Sálím tam skutečně ještě nebyli. Šejch nás zavedl na obvyklé tábořiště kmene a společně jsme rozložili dočasný tábor. Jak toužebně jsem pokukoval po stálých stanech! Byl bych dal poklad, kdybych si jeden mohl pronajmout, protože vítr byl opravdu studený a plný písku. Ten starý Maríd Audran by byl řekl „K čertu se vším!“ a šel si odpočinout v jednom z velkých stanů. Teď mě pýcha, draze zaplacená pýcha, nedovolila opustit Hasanajna a oba mladíky. Víc mi záleželo na tom, co si o mně myslí, než na vlastním pohodlí. To bylo cosi nového.

Na druhý den jsem se nudil. Než Baní Sálím přijedou, neměli jsme co dělat. Prozkoumal jsem vesnici, což moc času nezabralo. Objevil jsem malý souk, kde ctižádostivější z mughshinských obchodníků rozprostřeli na zemi deky s různým zbožím. Bylo tam čerstvé maso a odleželé maso, zelenina, datle a jiné ovoce i základní potraviny beduínů: rýže, káva, sušené maso, zelí, mrkev a další zelenina.

Překvapilo mě, když jsem uviděl nějakého staříka, který měl před sebou na dece sedm čtverečků umělé hmoty: dodáky přinesené přes hory ze Salály, kam se dostaly bůhvíodkud. S velkou zvědavostí jsem si je prohlédl, zajímalo mě, které náměty může tenhle rozšafný mužik považovat za prodejné. Co si asi kupuje těch pár zadrátovaných, kteří zabloudí do Rub al-Chálí?

Našel jsem dva dodáky Svatého imáma, nejspíš stejné jako byl ten Hasanajnův, dva lékařské, dodák s různými dialekty užívanými v jižní části Arábie, ilegální příručku sexu a kompendium šari'a, náboženských předpisů. Napadlo mě, že ten poslední dodák by mohl být dobrým dárkem pro Hasanajna. Zeptal jsem se staříka, kolik by stál.

„Dvě stě padesát riyalů,“ sdělil mi slabým a třaslavým hlasem.

„Nemám riyaly, jen kiamy.“ Měl jsem téměř čtyři sta kiamů, které se mi podařilo ukrýt před seržantem al-Bišou v Nardžánu.

Muž na mne dlouze a pronikavě hleděl. „Kiamy, říkáte? Tak dobře, sto kiamů.“

Teď jsem zase zíral já. „To je desetkrát víc, než jakou to má cenu!“ vyhrkl jsem.

Pokrčil rameny. „Jednoho dne přijde někdo, pro koho to bude mít cenu sta kiamů, a já mu to za ně prodám. Ale ne, ne. Jste v naší vesnici hostem, prodám vám to za devadesát.“

„Dám vám patnáct,“ smlouval jsem.

„Vraťte se ke svým společníkům. Nepotřebuju vaše peníze. Všemocný Bůh se o mě postará, když budu potřebovat, inšalláh. Osmdesát kiamů.“

Rozpřáhl jsem ruce. „Nemůžu si dovolit takový výdaj. Dám vám dvacet pět, ale výš opravdu jít nemůžu. Jsem cizinec, ale to neznamená, že jsem boháč, chápejte.“

„Sedmdesát pět,“ řekl bez mrknutí oka. Jeho smlouvací systém byl spíš společenský zvyk než opravdová snaha vyrazit ze mne co nejvíc.

Tak to šlo ještě nějakou tu minutu, až nakonec jsem koupil dodák s právním poradenstvím za čtyřicet kiamů. Stařík se mi ukláněl, jako bych byl nějaký velký šejch. Z jeho pohledu jsem tak nejspíš vypadal.

Vzal jsem dodák a zamířil zpět k tábořišti. Než jsem ušel dvacet metrů, zastavil mi cestu jeden z vesničanů. „Sallám,“ pozdravil.

„Alajkum as-sallám“ odpověděl jsem.

„Měl byste zájem, ó vynikající, vyzkoušet několik obzvlášť dobrých a vzácných osobnostních modulů?“

„No,“ popadla mě zvědavost, „možná ano.“

„Máme některé skutečně... neobvyklé. Takové byste nikde nenašel, ani v Nardžánu, ani na druhé straně hor v Salále.“ Shovívavě jsem se na něho usmál. Nepřišel jsem přece z nějakého napůl barbarského města jako Nardžán či Salála.

Myslím, že jsem vyzkoušel ty nejpodivnější a nejzvrácenější dodáky na světě. Ale stejně mě zajímalo, co mi ten velbloudí žokej může nabídnout. „Dobrá,“ pobídl jsem ho, „Ukažte mi, co máte.“

Byl velice nervózní, jako by se bál, že nás někdo uslyší. „Kdyby vyšlo najevo, jaké modáky vám nabízím, mohli by mi i useknout ruku. Kdybyste však vešel dovnitř bez peněz, byli bychom oba krytí.“

Nerozuměl jsem. „A co mám udělat s penězi?“

„Ten obchodník, co vám prodal dodák, má několik kovových pokladen, ó šejchu. Dejte mu ty peníze a on vám je

bezpečně uschová, dá vám stvrzenku a klíč k pokladnici. Pak půjdete do mého stanu a můžete si mé zboží v klidu prohlédnout a vyzkoušet. Až se rozhodnete, jestli něco koupíte nebo ne, půjdeme zase za ním a vyzvedneme peníze. I kdyby nás snad nějaký kontrolor vyrušil, můžeme prokázat, že jste neměl v úmyslu něco koupit a já jsem neměl v úmyslu prodat, protože nebudete mít u sebe žádné peníze."

„Jak často vás ‚kontrolori‘ vyrušují?"

Beduinský podnikavec na mne hleděl a významně při tom mrkal. „Občas se to stává, občas ano, ó šejchu. Tohle je rizikové povolání."

„Ano, chápu. Vím o tom své."

„Pak tedy, ó vynikající, pojdte se mnou a odevzdejte peníze Ali Muhammadovi, tomu starému obchodníkovi."

Příliš jsem mu nedůvěřoval, ale ten starý mi připadal jako čestný člověk.

Vrátili jsme se k dece. Ten mladší řekl: „Ali Muhammad, tento pán zatoužil prohlédnout si naši sbírku prvotřídních doďáků. Je připraven si u tebe odložit své peníze."

Ali Muhammad po mně hodil pohledem. „Není třeba od policie nebo něco takového?"

„Už z krátké řeči, kterou jsme spolu vedli, soudím, že mu můžeme naprosto důvěřovat. Slibuji ti na hroby všech imámů, že s ním nebudou žádné potíže."

„Tak dobře, uvidíme," bručel Ali Muhammad. „Kolik má u sebe peněz?"

„To nevím, ó moudrý," řekl můj nový přítel.

Na okamžik jsem zaváhal, ale pak jsem vytáhl většinu svých financí. Nehodlal jsem jim dát všechno, ale zdálo se, že to oba čekají.

„Nesmíte si nic nechat v kapse," řekl Ali Muhammad. „Pouhých deset riyalů by nám všem mohlo přinést tvrdý trest." Kývl jsem. „Tak dobře," dal jsem jim i zbytek peněz. Člověk nesní být malicherný. Potíž byla v tom, že čtyři sta kiamů není žádná malichernost.

Starý obchodník zmizel v sousedním stanu. Byl pryč asi tři minuty. Když se vrátil, podal mi klíč a napsanou stvrzenku. Poděkovali jsme si, jak se patřilo, a ten nervózní chlapík mě vedl k jinému stanu.

Byli jsme asi v polovině cesty, když se mě najednou zeptal: „Zaplatil jste pět kiamů zálohy na klíč, ó šejchu?"

„To nevím," řekl jsem. „Jakou zálohu? O žádné se nemluvilo."

„Velice se omlouvám, můj pane, ale opravdu vám nemůžeme modřáky ukázat, pokud jste nezaplatil zálohu. Jen pět kiamů."

Pocítil jsem varovné mrazení u žaludku. Podal jsem tomu hubeňourovi stvrzenku. „Podívejte se sám."

„Bojím se, že tu nic o záloze není, ó šejchu. Ale vždyť je to jen pět kiamů. A pak si budete moci celý den hrát s modřáky, které si vyberete."

Příliš snadno jsem se nechal zlákat vidinou mládeži nepřístupných modřáků. „Podívejte," ohradil jsem se rozzlobeně, „sám jste svědkem, že jsem tomu starci dal všechny peníze. Nemám u sebe ani kiam."

„Běda, běda, ó moudrý. V takovém případě vám nemůžu své zboží ukázat."

V tom okamžiku mi došlo, že jsem naletěl, že nejspíš žádné modřáky nemá. „Fajn," odsekl jsem. „Jdeme zpátky pro peníze."

„Ano, šejchu, pokud si přejete."

Otočil jsem se a zamířil zpátky k dece. Ali Muhammad zmizel. Nebylo po něm ani stopy. Vchod do stanu, v němž byly pokladny, hlídal obrovský chlap s černým zarputilým obličejem. Šel jsem k němu a ukázal mu svou stvrzenku. Chtěl jsem, aby mne pustil dovnitř.

„Nemůžu vás pustit dovnitř, pokud nezaplatíte těch pět kiamů zálohy." Znělo to spíš jako hřmění hromu než lidská řeč. Zkoušel jsem vyhrožovat, prosit a slibovat velkou odměnu, až přijede Friedlander bej se zbytkem Baní Sálím. Nic nezabralo. Konečně jsem pochopil, že jsem se dal napálit, a obrátil jsem se ke svému nervóznímu průvodci. Byl ten tam. Stál jsem tam, svíral bezcennou stvrzenku a klíč - nejspíš byl dostal světovou cenu za nejdražší bezcenný klíč - a bylo mi jasné, že má pýcha právě dostala lekci. Byla to velice nákladná lekce, ale vyplatila se. Věděl jsem, že Ali Muhammad a jeho mladší komplic už jsou nejspíš na půl cestě přes hory Karra, a že sotva se obrátím zády k tomu beduinskému svalovci, zmizí také. Rozesmál jsem se. Tuhle anekdotu rozhodně nebudu vyprávět Friedlander beji. Mohl bych tvrdit, že mě někdo okradl, když jsem spal. Vlastně to byla pravda.

Odešel jsem a v duchu jsem se posmíval sám sobě a své ztracené nadřazenosti. Doktor Sádik Abd ar-Razzák, který nás odsoudil do tohoto příšerného místa, mi ve skutečnosti prokázal velkou službu. Nejen jednu, protože jsem se o sobě zbavil všech iluzí. Z pouště jsem vyšel jako úplně jiný člověk.

Za čtyři dny dorazili Baní Sálím a začalo veliké vítání a oslavování. Ujistil jsem se, že Friedlander bej přestál cestu bez úhony a vypadá veselejší a zdravější než kdy dřív. Při jedné z oslav mě šejch Hasanajn objal, jako člena své rodiny a oficiálně přijal Friedlander beje i mne za příslušníky svého kmene. Byli jsme nyní plnoprávní Baní Sálím. Uvažoval jsem, jestli nám to někdy bude k nějakému užitku. Věnoval jsem Hasanajnovi doďák šáří 'a. Velice ho to potěšilo.

Další den jsme se připravovali k odjezdu. Bin Turki měl jet s námi a dovést nás přes hory do pobřežního města Salály. Odtud jsme se hodlali dostat první lodí jedoucí do Kiše, asi dvě stě mil na západ. Bylo to nejbližší město s letištěm pro suborbitální letouny.

Vraceli jsme se domů.

Komfort na palubě suborbitálního letounu Imám Muhammad al-Bakir nebyl o nic vyšší než v letadle, které nás tenkrát vezlo do Nardžánu, do vyhnanství. Tentokrát jsme neletěli jako vězni, ale cena letenek nezahrnovala jídlo ani pítí. „To

máme z toho, že jsme se nechali vyhnat kamsi na konec světa," poznamenal jsem. „Příště je budeme muset přesvědčit, aby nás vyhodili na nějakém civilizovanějším místě."

Friedlander bej jen příkývl. Nejspíš mu má poznámka nepřipadala jako vtip, protože předvídal, že nás ještě čeká mnoho takových únosů a ztroskotání. Nikdy neměl smysl pro humor. Možná právě tato vlastnost udělala z imigranta bez haléře jednoho ze dvou nejvlivnějších lidí města. Ona a jeho až přehnaná obezřetnost. Nedůvěřoval nikomu, ani lidem, kteří během let obstáli v mnoha a mnoha zkouškách. Ani mně ještě stoprocentně nedůvěřoval.

Bin Turki sotva promluvil. Seděl s tváří přitisknutou k okénku, občas vzrušeně něco poznamenal nebo vykřikl. Bylo dobře, že tu byl s námi, protože mi připomínal, jaké to bylo, než mě otupil moderní život. Pro Bin Turkiho to všechno bylo nové a velkolepé, vždyť už v Salále, ubohé osadě na křižovatce pouštních cest, vypadal jako venkovský balík. Obcházela mě hrůza z toho, co se stane, až se dostaneme domů. Nevěděl jsem, jestli ho mám zkazit hned, aby byl ozbrojený proti těm vlkům v Budajínu, nebo chránit jeho kouzelnou nevinnost.

„Let z Kiše do Damašku potrvá čtyřicet minut," oznámil kapitán suborbitálu. „Všichni byste měli stihnout spoje bez nejmenších potíží."

Dobrá zpráva. I když zase nebudeme mít čas rozhlédnout se po Damašku, nejstarším trvale obývaném městě světa. Byl jsem rád, že návrat do města bude tak rychlý. V Damašku bychom měli mít asi pětaticet minut, než poletí přímý suborbitální spoj do města. A budeme doma. Nebudeme se moci volně pohybovat, ale aspoň budeme doma.

Friedlander bej dlouho po startu upřeně hleděl z okna a přemýšlel. O čem, to jsem se mohl jen dohadovat. Konečně promluvil: „Musíme si rozmyslet, kam půjdeme, až přistaneme ve městě."

„Proč ne prostě domů?"

Chvilí na mne mlčky hleděl. „Protože v očích zákona jsme stále zločinci. Utíkáme před tím, čemu oni říkají spravedlnost." Úplně jsem na to zapomněl. „Ti nemají tušení, co je spravedlnost."

Papá netrpělivě mávl rukou. „V momentě, kdy nás nadporučík Hadždžár zahlédne, zatkne nás a postaví před soud za neobjasněnou vraždu."

„To všichni ve městě blábolí touhle zmrzačenou arabštinou?" zeptal se Bin Turki. „Vůbec nerozumím, co říkáte."

„Budeš se s tím muset smířit," omlouval jsem se. „Ale určitě náš dialekt rychle pochytíš." Obrátil jsem se zase k Papá. Pomalu jsem stržlivěl z nadšení, že se vracíme domů. Naše problémy zdaleka neskončily. „Co navrhuješ, ó strýče?"

„Musíme najít někoho důvěryhodného, kdo by nás byl ochoten tak týden u sebe schovat."

Nechápal jsem. „Týden? Nač ten týden potřebujeme?"

Friedlander bej mě obdařil svým děsivým chladným úsměvem. „Abychom si zařídili schůzku s šejchem Mahálím. Vysvětlíme mu, že nám byl odepřen řádný soud a obrana, že máme nárok na odvolání a že se musí našich práv zastat, jestliže chce odhalit korupci přímo pod svým nosem."

Zamrazilo mě a děkoval jsem Alláhovi, že nebudu předmětem vyšetřování - aspoň ne tak dlouho, abych z toho byl nervózní. Uvažoval jsem, jak asi spí nadporučík Hadždžár a doktor Abd ar Razzák. Jestlipak mají tušení, co se na ně chystá. Představa jejich nastávajícího osudu mě nesmírně těšila.

Nejspíš jsem si zdříml, protože mě o nějakou dobu později probudil jeden ze stevardů. Chtěl se ujistit, že jsme s Bin Turkim náležitě připoutáni. Chystali jsme se na přistání. Bin Turki si svůj pás pečlivě prohlížel a sám přišel na to, jak ho zapnout. Spolupracoval jsem také, když na tom stevardovi tolik záleželo. Přece mu nebudu dělat starosti. Co kdyby pilot zapíchl letoun po křídle do písku před branami města? Takhle budu sice také mrtvý, ale aspoň zůstanu pohromadě.

„Myslím, že je to skvělá příležitost, ó šejchu."

„Jak to myslíš?"

„Předpokládá se, že jsme mrtví," vysvětloval jsem. „To nám dává výhodu. Hadždžárovi, šejchu Ridovi a doktoru Abd ar Razzákovi chvíli potrvá, než zjistí, že ty dvě mrtvolky, co nechali v poušti, se šťourají ve věcech, které měly zůstat skryté. Možná bude dobré postupovat pomalu a opatrně, aby o nás co nejdéle nevěděli. Když vrazíme do města s praporce a polnicemi, všechny naše zdroje okamžitě vyschnou."

„Ano, uvažuješ správně, synu mého bratra. Učíš se moudrosti rozvahy. Bojová akce bez logiky, jež řídí útok, málokdy přináší vítězství."

„Jenže od Baní Sálím jsem se zase naučil, že váhavost je také nebezpečná."

„Baní Sálím by nesesedli ve tmě a nekuli plány," vložil se do řeči Bin Turki. „Baní Sálím by vyrazili na své nepřátele a nechali by mluvit pušky. Pak by nechali své velbloudy, aby zadupali mrtvolky do prachu."

„Jenže my nemáme velbloudy. Ale stejně se mi váš přístup k věci líbí."

„Zkušenosti z pouště tě skutečně proměnily," konstatoval Papá. „Ale neboj se, nebudeme váhat. Budeme postupovat pomalu, ale jistě, a když bude nutno zlikvidovat některého z klíčových hráčů, učiníme tak bez lítosti."

„Pochopitelně pokud nepůjde o šejcha Ridu Abú Ádila," poznamenal jsem.

„Pochopitelně."

„To prostě nechápu. Proč šetříme šejcha Ridu, když lepší lidé než on - třeba jeho oblíbený imám - mohou být pro naši čest obětováni?"

Papá si dlouze povzdechl. „Kdysi byla jedna žena," řekl a hleděl oknem do dálky."

„To stačí," přerušil jsem ho. „Není třeba jít do detailů. Prostě žena, to vysvětluje všechno."

„Žena a přísaha. Zdá se, že šejch Ridá na naši přísahu zapomněl, ale já ne. Tebe má přísaha neváže, takže až umru... ale dřív ne."

Zhluboka jsem si vydechl. „To musela být opravdu výjimečná žena," řekl jsem. To bylo všechno, co jsem se od něho kdy dověděl o záhadných pravidlech celoživotního rivalství mezi oběma muži.

Friedlander bej se nenamáhal odpovédět. Dál hleděl do temnoty nebe a do tmy planety, k níž jsme se spěšně blížili.

Z reproduktoru se ozvalo hlášení, abychom zůstali na svých místech, dokud se suborbitál nezastaví a neprojde čtvrt hodinovým chladicím procesem. Dost mě to štvalo, protože jsem vždycky chtěl vidět Damašek. Jenže takhle budu mít čas prohlédnout si tak akorát letištní halu.

Imám Muhammad al-Bakir mířil na přistání a za několik minut budeme na zemi. Musím přiznat, že se mi ulevilo. Vždycky mám stejný pocit. Ne že bych se bál nechat se vystřelit raketou na nebe, jenže když jsem na palubě, najednou ztratím víru v moderní fyziku a suborbitální letouny. Pokaždé mě zachvátí dětinský strach, že nedokážou dostat nahoru tolik tun oceli, a i kdyby dokázali, nepodaří se jim je udržet nahoře. Start je ze všeho nejhorší. A když se loď nerozletí na třípytky, řeknu si, že jsme to zvládli, a uleví se mi. Ale stejně ještě chvíli čekám, že uslyším pilota říkat něco jako: „Pozemní řídicí středisko rozhodlo přerušit tento let, jakmile budeme dostatečně daleko na letové dráze. Bylo nám potěše—“

Přistáli jsme hladce a bez problémů a pak jsme čtvrt hodiny vyhlíželi okénky ven, zatímco se suborbitál zchlazoval na hodnoty předepsané IAA. Měli jsme s Papá dohromady jen tři malá zavazadla a sami jsme si je odnesli k terminálu.

Podáři se nám rychle zjistit, kam musíme jít, abychom se dostali k suborbitálu, který nás doveze domů.

Zamířil jsem ke stánku se suvenýry. Chtěl jsem koupit nějakou drobnost pro sebe a něco pro Indihar a pro Chiri.

Otrávil mě, když jsem zjistil, že skoro na všech suvenýrech jsou nálepky ‚Vyrobeno v Západní rezervaci‘ nebo ‚Vyrobeno v Okupované Panamě‘. Spokojil jsem se s několika holopohlednicemi.

Jednu jsem začal psát Indihar, ale pak jsem si uvědomil, že telefony v rezidenci Papá jsou určitě odposlouchávány a pošta kontrolována. Pohlednice ohlašující náš triumfální návrat mohla zmařit naše utajení.

Indihar i všichni moji přátelé se určitě už před řadou týdnů smířili s tím, že jsem tragicky zahynul. Co nás asi čeká, až se vrátíme do města? Hádal jsem, že se teď ukáže, co pro koho znamenám. Júsuf a Tarík nepochybně dál pečují o statky Friedlander beje, ale Kmuzu určitě mou smrt pochopil jako konec svého otroctví a bude dávno pryč.

Rozechvěle jsem vstupoval na palubu druhého suborbitálu. Vědomí, že Nashrulláh nás doveze do města, mě vzušovalo. Už jen necelou hodinu. Všichni spiklenci, kteří se nás snažili zabít, budou otřeseni, mnohé čeká právě ta smrt, již nám chystali. Nemohl jsem se dočkat pomsty. To mě naučili Baní Sálím.

Byl to nejkratší dálkový let, jaký jsem kdy zažil. Tiskl jsem nos k okénku a snažil jsem se vůli řídit a zrychlovat Nashrulláh. Připadalo mi, že jsme sotva prolétli Max Q, když přišel stevard a žádal nás, abychom se připoutali na přistávání. Ty jejich pásy! Mají snad představu, že by nám pomohly, kdyby se raketoplán zaryl do země a začal hořet? Rychle jsme prošli terminálem, protože Friedlander bej je příliš známá postava, aby si ho lidé nevšimli. Hned by se to doneslo Abů Adilovi a pak... písečné duny. Nebo možná jedna střela skrz čtyři cerebrální laloky.

„Co nyní, ó šejchu?“

„Pojďme kousek pěšky,“ navrhl. Šel jsem za ním ke stanovišti taxíků. Bin Turki se ze všech sil snažil být užitečný a donutil nás, abychom ho nechali nést zavazadla.

Papá se chystal nasednout do prvního taxíku, který tam čekal. Zarazil jsem ho. „Tihle šoféři mají velice dobrou paměť.“

A určitě jsou podplatitelní. Vím o taxikáři, který je přesně ten, koho potřebujeme.“

„Aha,“ řekl stařec. „Něco na něho víš? Něco, co se snaží utajit?“

„To ne, ó šejchu. Je to něco ještě lepšího. On si totiž fyzicky není schopen cokoliv zapamatovat.“

„Tomu nerozumím. Má snad poraněný mozek?“

„Dá se to tak říct, můj strýce.“ Pověděl jsem mu o Billovi, o tom bláznivém Američanovi. Bill přišel do města dávno přede mnou. O kosmetické tělomódy se absolutně nezajímal - vzhled pro něho nic neznamenal. Ani o drátování mozku. Zato udělal jednu skutečně zruďnou věc: zaplatil jednomu z kšeftářských doktorů na Hlavní, aby mu odstranil jednu plíci a nahradil ji váčkem, ze kterého mu neustále odkapávala do krve RPM.

RPM se dá srovnat s ostatními halucinogeny asi jako lžice rozdrceného sacharínu s jediným zrnkem cukru. Hluboce lituji těch několika málo situací, kdy jsem ho okusil. Odborně se jmenuje l-ribopropylmethionin, ale lidé mu říkají ‚peklo‘. Když jsem ho vzal poprvé, bylo to tak příšerné, že jsem to musel zkusit ještě jednou, protože jsem nemohl uvěřit, že něco může být tak strašné. Byla to opravdová urážka mé představy, že jsem Dobývateľ všech substancí.

Ani za všechny peníze světa bych to nevzal potřeťi.

A tohle svinstvo odkapávalo Billovi do žil ve dne v noci, den za dnem. Je jasné, že měl mozek totálně seškvařený.

Nevypadá ani jako řidič taxíku, spíš vás napadne, že je to nějaký posedlý astrolog, který znásilnil celou královskou rodinu a pak byl zavražděn utopením v ledové řece.

Jízda s Bilem bylo čiré šílenství, protože neustále strhával volant, jak se vyhýbal věcem, jež na cestě viděl jen on. A by 1 si jistý, že na sedadle vedle něho sedí démoni - ifriti - ruší ho, svádějí z cesty a obtěžují tak, že ho stálo nesmírné úsilí, aby nenaboural na prázdné dálnici. Fascinovaly mě jeho tiché komentáře. Byl pro mě odstrašujícím vzorem. ‚Takhle bys mohl skončit, jestli nepřestaneš polykat pilulky.‘

„A přesto ho doporučuješ?“ tvářil se Papá pochybovačně.

„Ano,“ ujistil jsem ho. „Protože Billova schopnost soustředění by se celá vešla za nehet malíčku a ještě by tam zbylo místo na pětipatrovou bleší pyramidu. V podstatě žádný mozek nemá. Zítra si nás už nebude pamatovat. Co zítř! Nejspíš na nás zapomene v okamžiku, kdy vystoupíme. Někdy odřídí dřív, než mu stačí zaplatit.“

Papá si hladil bílou bradu. Už zoufale potřebovala přistříhnout. „Rozumím. Opravdu nepodplatitelný. Ne proto, že je čestný, ale proto, že nic neví.“

Přikývl jsem a rozhlížel jsem se po telefonní budce. Našel jsem ji, vhodil jsem do ní příslušné mince a vytř ukal jsem Billovo číslo. Zvonilo to nejmén patnáctkrát, než se ozval. Seděl na svém obvyklém místě, hned za budajínskou východní bránou, na bulváru al-Džamíl. Chvilí trvalo, než se upamatoval, kdo jsem, i když jsme se znali celá léta. Řekl, že nás vyzvedne před letištěm.

„Teď si musíme pečlivě rozmyslet, kam pojedeme,“ řekl Friedlanderbej.

Přemýšlel jsem a okusoval jsem si přitom nehty. „Bar u Chirigo nepochybně sledují.“

Byl to noční podnik na Hlavní. Papá přinutil Chirigo, aby mu ho prodala, a pak mi ho daroval. Chiri patřila k mým nejlepším přátelům, ale po té transakci se mnou přestala mluvit.

Nakonec se mi jí přece jen podařilo přesvědčit, že to byl nápad Papá, a pak jsem jí ho polovinu přenechal. Zase jsme byli kámoši.

„Nemůžeme riskovat kontakt s žádným z tvých přátel,“ přisvědčil. „Ale možná mám nápad.“ Vešel do telefonní budky i krátce s někým mluvil. Když zavěsil, usmál se. „Myslím, že mám řešení. Ferrari má nad podnikem několik volných pokojů. Vysvětlil jsem mu, že potřebuji pomoc. A připomněl jsem mu, kolikrát jsem mu pomohl já.“

„Ferrari? Modrý papoušek? Tam jsem snad nikdy nebyl. Na mě je to moc nóbl.“ Modrý papoušek byl noblesní noční klub s číšníky ve fracích, šampaňským a španělskými hudebníky. Signor Ferrari procházel mezi stoly, zdvořile promlouval s hosty a pod stropem líně bzučely větráky. Nikde jediný hluboký výstřih, žádné vzrušení. Nahánělo mi to husí kůže.

„Tím lip. Řekneme tvému příteli, aby nás zavezl k zadnímu vchodu. Dveře budou odemčené. Máme si nahoře udělat pohodlí a náš hostitel se k nám připojí, až ve dvě ráno zavře podnik, inšalláh. Pokud jde o mladého Bin Turkiho, myslím, že by bylo rozumnější a bezpečnější poslat ho přímo k tobě domů. Napiš krátkou zprávu na jednu z těch holopohlednic, ale nepodepisuj se jménem. Júsuf a Tarík už budou vědět.“

Chápal jsem, co chce. Rychle jsem napsal na jednu pohlednici Damašku - „Júsufe a Taríku: Tohle je náš přítel Bin Turki. Postarejte se o něho, než se vrátíme. Brzy nashledanou. Maghrebi.“ Podal jsem lístek Bin Turkimí.

„Děkuji vám, ó šejchu,“ řekl. Pořád ještě se třásl rozčilením. „Udělal jste pro mě víc, než vám kdy budu moci splatit.“ Mávl jsem rukou. „S tím si vůbec nedělejte starosti, kamaráde. Však my pro tebe najdeme práci.“ Pak jsem se obrátil k Friedlander bejovi. „Co se týká Ferrariho, důvěřuji vašemu úsudku, ó šejchu. Je to čestný člověk.“

Papá se znovu usmál. „Čestný? Nikdy jsem čestným lidem nevěřil. Každý jednou zradí, sám to dobře víš. Ale signor Ferrari je zbabělý a v tom je naše jistota. Čestný! Jako každý v Budajínu!“

Takže to žádná sláva nebyla. Papá měl pochopitelně pravdu. Uvažoval jsem, čím se budu u Ferrariho bavit, a můj program začínal dostávat jasnější obrysy. Než jsem ho mohl prodiskutovat s Papá, dorazil Bill.

Hleděl na nás z taxíku očima šilence. Žhnuly jako řehavé uhliky. „Tak co?“ zeptal se.

Papá zamumlal: „Ve jménu Boha Milosrdného a Slitovného.“

„Ve jménu Christy Mathewsona, mrtvého a pochovaného,“ odpověděl Bill.

Pohlédl jsem na Papá. „Kdo je Christy Mathewson?“

Friedlander bej jen pokrčil rameny. Zajímalo mě to, ale věděl jsem, že s Billem není radno dávat se do řeči. Byl schopen vztekem vybuchnout a odjet, nebo začít žvanit - a to bychom se k Modrému papouškovi dostali tak za úsvitu.

„Tak co?“ Vyzval nás Bill výhružně.

„Nastupme,“ rozhodl Friedlander bej. Vlezli jsme do taxíku. „K Modrému papouškovi. Jedte k zadnímu vchodu.“

„Jo?“ oponoval Bill. „Hlavní třída je pro motorový vozidla uzavřená. A my jsme motorový vozidlo. Tedy budeme, hned se rozjedeme, my jsme totiž—“

„S dopravními předpisy si nedělejte starosti,“ ujistil ho Papá. „Dávám vám povolení.“

„Jo? I když převládáme ohnivý démony?“

„Ani s tím si nelam hlavu,“ řekl jsem. „Máme speciální povolenku,“ vymyslel jsem si.

„Fakt?“ zašklebil se Bill.

„Bismilláhi,“ zamumlal Papá. Bill dupl na plyn a vyrazil od chodníku. Auto svištělo, hvízdalo a v zatáčkách se naklánělo na bok. Bill před každým rohem zrychloval, jako by se nemohl dočkat, co tam uvidí. Jednou to nejspíš bude velký nákladák.

„Já Alláh!“ křičel Bin Turki zděšeně. „Já Alláh!“ Pak už ani nekřičel, jen bez přestání zoufale sténal.

Ve skutečnosti šlo o velice klidnou jízdu - aspoň pro mne. S Billem jsem rozhodně zažil už horší. Papá se vmáčkl do sedadla, zavřel oči a celou cestu opakoval: „Bismilláhi, bismilláhi.“ Bill vedl nepřetržitý nesmyslný monolog o tom, jak si baseballoví hráči stěžovali na ošoupané míče, proti ifritovi bys měl kopnout jen jednou, vidíš, je to těžké, když se snažíš spojit s ohnivou koulí, a i když to zvládneš, stejné nevyletí do zámezí, akorát se rozprskne červenými a žlutými jiskrami, musíš to někdy zkusit, pak by lidi třeba pochopili... a pořád dokola.

Zahnuli jsme z krásného bulváru al-Džamíl a projeli jsme Východní branou do Budajínu. Dokonce i Bill si uvědomil, že na jeho obvyklou bezhlavou jízdu se na Hlavní pohybuje příliš mnoho chodců, a tak jsme se pomalu prodírali k Modrému papouškovi a objeli kolem bloku k zadnímu vchodu. Když jsme s Papá vystoupili, Friedlander bej mu zaplatil a přidal mírné spropitné.

Bill zamával opálenou rukou. „Bylo mi potěšením.“

„Fajn, Bille.“ Přece jen jsem se zeptal: „Kdo je Christy Mathewson?“

„Jeden z nejlepších hráčů v dějinách hry. Říkali mu Velká šestka. Tak dvě stě, dvě sté padesát let zpátky.“

„Před dvěma sty padesáti lety?“ žasl jsem.

„No a?“ zlobil se Bill. „O co ti jde?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Znáš dům Friedlander beje?“

„Samo,“ ujistil mě. „O co kráčí? Zapomněli jste, bráchové, kam jste si ho položili? Přece se nezved a neodešel?“

„Tady máš ještě deset kiamů. Zavez mého kamaráda k domu Friedlander beje. Dej si záležet, aby se tam dostal celý.“

„Jasně,“ řekl taxikář.

Nakoukl jsem do auta. Bin Turki byl popelavý strachem, že bude muset jet s Billem, sám a ztracený ve velkém městě.

„Uvidíme se za den nebo za dva,“ uklidňoval jsem ho. „Júsuf a Tarík se o tebe postarají, neboj se. Měj se fajn.“

Bin Turki na mě třeštil vyděšené oči, zajíkal se a lapal po dechu, ale srozumitelné slovo ze sebe nedostal. Mávl jsem mu

a spěchal za Papá k odemčeným dveřím ve dvoře Modrého papouška. Byl jsem jist, že Bill na celou epizodu zapomene ve chvíli, kdy vysadí Bin Turkiho u sídla Friedlander beje.

Vyšli jsme po schodišti z leštěného tvrdého dřeva. Bylo to točité schodiště. Na konci byla hala a v ní dvoje dveře. Ty vlevo byly zamčené, vedly nejspíš k bytu signora Ferrariho. Právě se otevířely do prostorného pokoje v evropském stylu se spoustou dřevěných obkladů a palem v květináčích. V jedné rohu stál klavír. Nábytek byl opravdu vkusný a kupodivu moderní. Z pokoje vedly dveře do kuchyně a dvou ložnic. Obě měly vlastní koupelnu.

„Vypadá to tu pohodlně," poznamenal jsem.

Papá zabručel a zamířil k jedné z ložnic. Bylo mu skoro dvě stě let a měl za sebou dlouhý a únavný den. Zavřel dveře a nechal mě v pokoji. Tiše jsem si brkl na klavír.

Za deset nebo patnáct minut přišel nahoru signor Ferrari. „Slyšel jsem dole zvuky," vysvětloval omluvně, „a chtěl jsem se ujistit, že jste to opravdu vy. Byl Friedlander bej spokojen?"

„Velice spokojen. Oba vám chceme poděkovat za pohostinnost."

„Není třeba, není třeba." Ferrari byl tlouštík nacpaný do bílého plátěného obleku. Na hlavě měl červený fez s třapcem a neustále si nervózně mnul ruce.

„Přesto jsem si jist, že Friedlander bej najde způsob, jak se vám za vaši laskavost odměnit."

„Pokud si to bude přát," mžoural na mne Ferrari prasečími očky, „Bude mi ctí odměnu přijmout."

„Jistě, jistě."

„Nyní se musím vrátit ke svým hostům. Budete-li něco potřebovat, vytočte na telefonu 111. Moji zaměstnanci mají příkaz donést vám, cokoliv si budete přát."

„To je vynikající, signore Ferrari. Pokud byste okamžik posečkal, rád bych napsal vzkaz. Mohl by jej někdo z vašich lidí doručit?"

„No..."

„Jen do Baru U Chirigo, na Hlavní."

„Jistě," souhlasil.

Napsal jsem Chiri, že jsem živý a zdravý, ale že to musí uchovat v tajnosti, dokud neočistíme svá jména. Připsal jsem, že pokud se mnou bude chtít mluvit, má volat Ferrariho číslo a chtít klapku 777, ale nesmí volat z klubu, protože telefon může být napíchnutý. Složil jsem dopis a dal jej Ferrariimu. Slíbil, že ho do čtvrt hodiny doručí.

„Velice vám děkuji, signore," řekl jsem a potlačoval jsem zívání.

„Nechám vás nyní o samotě," řekl Ferrari, „nepochybně si potřebujete odpočinout."

Zabručel jsem a zavřel jsem za ním dveře. Pak jsem šel do druhé ložnice a natáhl jsem se na postel. Čekal jsem, že se telefon brzy ozve.

Opravdu to netrvalo dlouho. Zvedl jsem sluchátko se stručným: „Co je?"

Samozřejmě to byla Chiri. Prvních několik sekund jsem slyšel jen drmolání. Pak jsem pomalu začal v tom hysterickém vodopádu rozlišovat slova. „Opravdu jsi živý? Není to nějaký perverzní fór?"

Zasmál jsem se. „Uhodla jsi, Chiri. Připravil jsem to, než jsem umřel. Mluvíš se záznamníkem. Do háje, samozřejmě, že jsem živý! Ty jsi opravdu věřila—"

„Hádždžár mi přišel oznámit, že tě i s Papá sebrali za vraždu a že vás odvezli do vyhnanství, ze kterého se nemáte šanci vrátit."

„No vidíš, a jsem zpátky."

„Sakra, nedovedeš si představit, jak nám bylo, když jsme si mysleli, že jsi po smrti. A všechny ty slzy pro nic za nic! To nemyslíš vážně!"

„Lidi byli nešťastní?" Musím přiznat, že mi ta představa působila potěšení.

„Já jsem byla nešťastná docela určitě, a pár děvčat taky a... Indihar. Myslela si, že ovdověla podruhé."

Zamyšleně jsem se hryzl do rtu. „Dobře, můžeš to říct Indihar, ale nikomu jinému. Nikomu, rozumíš? Ani Sajídu Polo-hádždovi, ani nikomu z ostatních známých. Určitě jsou pořád ještě podezřelí. Odkud voláš?"

„Z budky za Obrovským talířem." Byl to bufet, kam lidé chodili na oběd. Ne že by tam měli bůhvíjak veliké a plné talíře. Malíř, co maloval firemní štít, trochu přehnal měřítko, ale porce byly normální.

„Prima, Chiri. Nezapomeň, co jsem ti říkal."

„Co kdybych zejtra zaskočila?"

Chvilí jsem to zvažoval a nakonec jsem došel k závěru, že to není nijak riskantní. Hrozně jsem chtěl zase vidět její kanibalský úsměv. „Tak dobře. Víš, kde jsme?"

„Nad Modrým papouškem?"

„Umhm."

„Tadle černá holka šťastná šťastná, že zítra tě vidět, bwana."

„Jo, fajn," řekl jsem a zavěsil.

Hlavou mi vířily tisíce myšlenek a nedotažených plánů. Snažil jsem se usnout, ale nedařilo se mi to. Konečně jsem zaslechl Friedlander beje, jak něco hledá v kuchyni. Zvedl jsem se a šel za ním.

„Copak tu nikde není čajník?" bručel Papá.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo čtvrt na tři ráno. „Co kdybychom zašli dolů? Ferrari už určitě zavírá."

Šli jsme. Opatrně jsem zjistil, jestli už všichni hosté odešli, a pak jsem zavolal Papá. Usadil se za stolem. Jeden z Ferrariho poskoků mu přinesl konvici čaje a po prvním šálku byste nebyli poznali, že se právě vrátil z krutého a nebezpečného vyhnanství. Zavřel oči a s požitkem si vychutnával každou kapku. „Civilizovaný čaj" tomu říkal a snil o něm pokaždé, když jsme pili řídký hořký čaj u Baní Sálím.

Stál jsem u dveří a hlídal jsem chodník před barem. Třikrát nebo čtyřikrát to se mnou pořádně škublo, když pod okny

projela policejní hlídka.

Nakonec nás přemohla únava. Popřáli jsme signoru Ferrariimu dobrou noc a vyšli po schodech ke svému úkrytu. Svlékl jsem se a usnul jsem, sotva jsem dolehl na pohodlnou postel.

Spal jsem asi deset hodin. V životě mě ještě spánek tak ne-osvěžil. Jak dávno jsem nespal v čistých přikrývkách? Probudilo mě zvonění telefonu. Zvedl jsem sluchátko u postele. „Ano?“

„Signore Audrane," slyšel jsem Ferrariho hlas, „jsou tady dvě mladé dámy a chtějí s vámi mluvit. Mám je poslat nahoru?“

„Buďte tak laskav," řekl jsem a prohrábl jsem si rozcuchané vlasy. Položil jsem telefon a rychle jsem se oblékal.

Od schodiště jsem slyšel Chiri: „Maríde? Které dveře? Kde jsi, Maríde?“

Neměl jsem čas se osprchovat ani oholit, ale bylo mi to jedno. A myslel jsem si, že Chiri to bude taky jedno. Otevřel jsem a překvapeně jsem hleděl na Indihar. Přišla také. „Pojďte dál," vítal jsem je šeptem. „Musíme být potichu, Papá ještě spí.“

„Dobře," špitla Chiri a vešla do pokoje. „Má to tu hezké, vida ho, Ferrariho.“

„To jsou jen pokoje pro hosty. Jak asi musí vypadat jeho byt, že?“

Indihar byla v černých vdovských šatech. Přistoupila ke mně a dotkla se mé tváře. „Jsem ráda, že jsi v pořádku, muži," řekla a s pláčem se odvrátila.

„Chci vědět jen jedno," usadila se Chiri do jednoho z velkých křesel. „Zabil jsi nebo nezabil toho policistu?“

„Žádného poldu jsem nezabil," řekl jsem prudce. „Bylo to falešné obvinění a odsoudili nás v nepřítomnosti. Pak nás vyvezli do Pustého kraje. Teď jsme zpátky - a můžeš si být zatraceně jistá, že někteří nečekali, že se kdy vrátíme - musíme vyřešit ten zločin a očistit svá jména. Až to uděláme, budou padat hlavy. Doslova a do písmene.“

„Věřím ti, muži," řekla Indihar. Seděla vedle mne na drahé pohovce, hodící se ke křeslu, ve kterém seděla Chiri. „Můj... zesnulý manžel a já jsme byli blízkými přáteli toho zavražděného obchůzkáře. Jmenoval se Chálid Maxwell a byl to hodný a štedrý člověk. Chci, aby jeho vrah byl potrestán.“

„To ti slibuji, ženo, trestu neujde. Draze za svůj čin zaplatí.“

Následovalo rozpačité ticho. Díval jsem se na Indihar a ona hleděla na své ruce, složené v klíně. Zachránila nás Chiri. Zdvořile si odkašlala a řekla: „Něco pro tebe mám, šéfe." Soustředil jsem pozornost na ni. Usmívala se, tetovaný obličej se varhánkoval radostí. Natáhla ruku s krabičkou modřáků.

„Mé modřáky!" vyhrkl jsem nadšeně. „A všechny, vypadá to, že opravdu všechny!"

„Máš tu zásobu cvokáren na celou dobu, co se budeš muset schovávat," ujistila mě Chiri.

„A ještě něco, muži," ozvala se Indihar a podávala mi hnědavý sáček.

„Moje krabička!" Měl jsem snad ještě větší radost. Otevřel jsem ji a vydechl jsem. Byla plná butiků, sluníček, Paxia - všeho, co by se mohlo hodit vyhoštěnci v nepřátelském světě. „I když," odkašlal jsem si rozpačitě, „snažím se bez nich obejít.“

„To je dobře, muži," konstatovala Indihar. V podtextu jsem cítil, že mě dosud obviňuje ze smrti svého prvního manžela. To, že mi pilulky přinesla, bylo opravdové gesto.

„Kde jste to všechno vzaly?"

„Od Kmuzua," vysvětlila Chiri. „Tak dlouho jsem do toho fešáčka mluvila, až nevěděl, čím je.“

„To se vsadím," představil jsem si ji. „Takže Kmuzu ví, že jsem se vrátil.“

„No co, vždyť je to Kmuzu. Tomu přece můžeš věřit.“

Ano, věřil jsem mu. Víc než komukoliv. Obrátil jsem řeč. „Ženo, jak se daří mým nevlastním dětem?"

„Dobře," poprvé se usmála. „Všichni se pořád ptají, kam jsi odešel. Malá Zahra je do tebe blázen.“

Zasmál jsem se, i když jsem z té zprávy byl trochu nesvůj.

„No nic," oznámila Chiri, „Měly bychom jít. Maghrebi se musí pustit do plánování pomsty. Je to tak, Maríde?"

„Hm, měl bych. Jste hodné, že jste přišly. A děkuji za modřáky a krabičku. Bylo to od vás moc milé.“

„To byla maličkost, muži," řekla Indihar. „Pomodlím se k Alláhovi a poděkuji mu, že tě přivedl zpátky." Přistoupila ke mně a cudně mě políbila na tvář.

Doprovodil jsem je ke dveřím. „A co klub?" zajímal jsem se.

Chiri pokrčila rameny. „Však to znáš. Kšefty vážnou, děvčata se nás snaží oškubat, nestojí to za nic.“

Indihar se zasmála: „Přeloženo do lidské řeči to znamená, že klub vydělává jak o závod a že budeš potřebovat traktor, až povezeš svůj podíl do banky.“

Jinými slovy - všechno bylo v pohodě. Až na osobní svobodu Friedlander beje a mé maličkosti. Měl jsem ale nějaký ten nápad, jak by se i tohle dalo zlepšit. Jen jsem musel zavolat na několik čísel.

„Sallatak," uklonila se přede mnou Indihar.

„Alláh ji-sallimak," odpověděl jsem. Odešly a já jsem za nimi zavřel.

Okamžik na to jsem byl v kuchyni a zapíjel jsem pár sluníček. Slíbil jsem si, že se ke starým zvykům nikdy nevrátím, ale na druhé straně jsem si za své hrdinství v posledních týdnech zasluhovat odměnu. Pak krabičku schovám a nechám si ji jen na nejhorší časy.

Ze zvědavosti jsem se prohrabával hromádkou modřáků a dodřáků. Zjistil jsem, že mi tam Chirigo nechala dárek - nový sexmodřák. Začal jsem ho zkoumat podrobněji. Na štítku stálo, že je to Noční peklo, jeden z prvních modřáků Honey Pílar, ale nahané z pohledu jejího partnera.

Vrátil jsem se do ložnice, svlékl jsem se a lehl si na postel. Natáhl jsem ruku, zašeptal jsem „Bismilláhi“ a zavákl jsem si ho.

První, čeho si Audran všiml, bylo to, že je mnohem mladší, mnohem silnější a naplněný nedočkavostí, jež hraničila se zoufalstvím. Cítil se nádherně, a když se svlékl, rozesmál se štěstím.

Žena, která s ním byla v ložnici, byla Honey Pílar. Audran ji vášnivě miloval od prvního okamžiku, kdy se s ní před dvěma hodinami seznámil. Považoval za největší počtu, že se na ni smí zmámeně dívat a skládat pro ni neohrabané básně. To, že by se spolu mohli vyspat, mu připadalo jako nejvyšší utopie. Pomalu a svádívě se svlékala. Pak si lehla k němu. Měla světle plavé vlasy, její zelené oči připomínaly čisté, chladivé vlny oceánu. „Ano ?” řekla. „Jsi moc zraněný ?” Hlas zněl lenivě a melodicky. Noční peklo byl jeden z prvních modřáků, které Honey Pílar nahrála. Tenkrát se ještě snažila, aby v nich byl nějaký příběh. Audran pochopil, že je hrdina zraněný v boji za nezávislost Catalonie a Honey Pílar že hraje odvážnou dceru ničemného valencijského vévody.

„Nic mi není,” odpověděl Audran

„Nutmě potřebuješ masáž,” zašeptala a jemně mu přeběhla konečky prstů po hrudi. Zastavila se na špičce trojúhelníku jeho ochlupení. Hleděla na něho a čekala na souhlas.

„Ach, ano, masáž- Prosím tě.”

„Za revoluci,” řekla.

„Za revoluci.”

Hladila a třela mu úd, až už to nemohl vydržet. Zapletl jí prsty do voňavých vlasů, prudčeji objal a převrátil ji na záda.

„Tvé rány!” zvolala.

„Vyléčila jsi je. Je to zázrak.”

„To je dobře,” řekla a vzdechla, když do ní vstoupil. Zpočátku se pohybovali pomalu, pak rychleji a rychleji, až se Audran zachvěl nádherným uvolněním.

Po chvíli se Honey Pílar zvedla. „Musím jít,” řekla smutně. „Jsou tu další ranění.”

„Chápu.” Zvedl ruku a vyndal modřák.

„Páni,” zamumlal jsem. Bylo to už tak dávno, co jsem naposledy trávil čas s Honey Pílar. Začínal jsem si myslet, že už jsem na tyhle věci starý. Rozhodně tady už nejsem žádný kluk. Jak jsem tak na posteli lapal po dechu, uvědomil jsem si, že jsem si málem natrhl podkolenní šlachy. Možná dělají modřáky nahrané páry po dvaceti letech manželství. To by byla spíš rychlost pro mě.

Ozvalo se zaklepání. „Synu mého bratra,” volal Friedlander bej, „jsi v pořádku?”

„Ano, ó šejchu.”

„Ptám se jen proto, že jsem tě slyšel vykřiknout.”

Bingo. „Zlý sen, nic víc. Dejte mi chvíličku, jen se osprchuji a přijdu.”

„Dobře, ó vynikající.”

Vstal jsem, osprchoval jsem se, oblékl se a šel jsem do obývacího pokoje. „Hrozně bych potřeboval čisté oblečení. Tohle nosím už od chvíle, kdy nás unesli, a mám dojem, že už je dávno spolehlivě po smrti.”

Papá přikývl. „Už jsem to zařídil. Poslal jsem zprávu Taríkovi a Júsufovi. Za chvíli tu budou s oblečením a s penězi.”

Sedl jsem si do křesla a Papá se usadil na pohovce. „Předpokládám, že tvé obchody se pod jejich vedením spokojeně rozvíjely.”

„Důvěřuju Taríkovi a Júsufovi. Svěřil bych jim svůj život. Víc než život, svěřil bych jim i svůj majetek.”

„Těším se, že je zase uvidím.”

„Měl jsi tu návštěvu. Kdo to byl?”

Polkl jsem. Náhle jsem si uvědomil, že by mohl návštěvu Chiri a Indihar chápat jako vážné porušení bezpečnosti. Hůř. Mohl by to považovat za trestuhodnou hloupost. „Má žena a má obchodní partnerka, Chirigo.” V ústech jsem měl sucho.

Ale Papá jen kývl. „Doufám, že jsou v pořádku.”

„Ano, díky Alláhovi.”

„To rád slyším. A teď—” Prerušilo ho zaklepání. „Synu mého bratra,” vyzval mě šepem, „podívej se, kdo to je. Pokud to nejsou Tarík a Júsufovi, neotevírej, ani kdyby to byli tví přátelé.”

„Rozumím, ó šejchu.” Šel jsem ke dveřím a nakoukl jsem kukátkem. Byli to skutečně Tarík a Júsufovi, osobní sluhové Papá a manažeri jeho majetku.

Otevřel jsem dveře a oni mě s nadšením vítali. „Vítejte domů,” křičel Júsufovi. „Pochválen budiž Alláh, že jste se zdrávi vrátili. Ne že bychom byli věřili těm zkazkám, že jste oba zemřeli kdesi v daleké poušti. Ani na okamžik.”

Tarík nesl dva pevné kufry. Postavil je do pokoje. „As-sallám alajkum, já šejchu,” pozdravil mě. Obrátil se k Papá a řekl to znovu.

„Allajkum as-sallám,” řekl Friedlander bej. „Povězte mi, co je třeba.”

Začali ho informovat o obchodních záležitostech. Opravdu nezaháleli, co jsme byli pryč. Většinu z toho, o čem mluvili, jsem vůbec nerozuměl, snad v jedné či dvou záležitostech jsem nějak figuroval. Ta první se týkala pokusu Cappadocie získat nezávislost na Anatolii. Setkal jsem se s cappadockými zástupci - kdy to vlastně bylo? Připadalo mi to jako před stoletím, ale nemohlo to být víc než několik týdnů.

Júsufovi vysvětloval: „Rozhodli jsme se, že Cappadocia má slušnou šanci svrhnout anatolijskou nadvládu ve své provincii. S naší pomocí by to bylo jisté. A udržet je u moci dostatečně dlouho by nás stálo relativně málo.”

Dostatečně dlouho? Dostatečně na co? Ještě jsem se toho musel hodně učit.

Když prodiskutovali všechny geopolitické záležitosti, zeptal jsem se: „Co projekt datalinky?”

„Zdá se, že byl odložen, šejchu Maríde.”

„Tak ho popožeňte,” rozkázal Papá.

„Potřebujeme někoho, kdo nepatří k naší rodině. Někoho pro vedoucí funkci,” řekl Tarík. „Takový úředník pochopitelně nebude mít pravomoc něco ovlivňovat - ta zůstává v rodině - ale potřebujeme ho - hm - jako...”

„Obětního beránka," napověděl jsem mu.
Tarík zamžikal. „Ano, přesně tak."
„Pracuješ na tom, že, synu mého bratra?"
Kývl jsem. „Mám představu, kdo by tu funkci měl dostat."
„To zatím stačí," řekl Friedlander bej a vstal. „Zdá se, že je všechno v pořádku. Mé očekávání jste nezklamali. Zasloužíte si odměnu."
Júsuf a Tarík se ukláněli a mumlali díky. Papá položil levou ruku na Taríkovu hlavu, pravici na Júsufovu. Vypadal jako světec žehnající svým následovníkům.
„Ó, šejchu, nezapomněl jsi ještě na jednu věc?" zeptal jsem se.
„Hmm?" pohlédl na mě.
„Šejcha Maháliho," řekl jsem.
„Ach, ano, ó vynikající. Díky, žeš mi to připomněl. Júsufe, chci, abys domluvil mně a mému vnukovi schůzku s emírem. Řekni mu, že jsme si vědomi toho, že jsme vyhnanci, ale připomeň mu, že nám nebyla dopřána zákonná možnost odvolat se proti rozsudku zinscenovaného soudu. Myslím, že ho dokážeme přesvědčit o své nevině, prosíme jen o příležitost tak učinit."
„Ano. Chápu. Stane se, jak si přejete."
„Děj se vůle Alláhova," řekl Papá.
„Děj se vůle Alláhova," zabručel Júsuf.
„Přijel chlapec v pořádku?" zeptal jsem se.
„Bin Turki? Ubytoval jsem ho do prázdného apartmá. Je ze všeho naprosto zmatený. Velice se spřátelil s Umm Džirdži, vaší ženou."
„Nádhera," řekl jsem.
„Ještě něco," vzpomněl si Friedlander bej, vládce poloviny města. „Chci jeden zpáteční lístek na suborbitál do Nardžánu, v království Asír."
Ztuhla mi krev v žilách, to mi věřte.

10

Připadalo mi to, jako by od mé návštěvy v princově paláci uplynul rok. Ve skutečnosti to nemohlo být víc než několik týdnů. Jenže já jsem se za tu dobu změnil víc, než se člověk změní za celých dvanáct měsíců. Cítil jsem, že vidím mnohem jasněji a že jsem ztratil intelektuální zábrany, které mi nedovolovaly jednat přímo. Jen budoucnost ukáže, jestli to pro můj život ve městě bude výhoda, nebo handicap.
Emírovo sídlo bylo ve dne ještě krásnější než tehdy v noci při mé svatební slavnosti. Vzduch byl čistý, váł chladivý osvěžující větrík. Krácel jsem zahradami šejcha Maháliho a vnímal uklidňující bublání fontán. Přiblížili jsme se k budově a jeden ze sluhů nám otevřel dveře.
„Emír nás očekává," řekl mu Friedlander bej.
Sluha si nás bedlivě prohlédl, došel k závěru, že nejsme blázni ani vrahové, a kývl. Šli jsme za ním dlouhou sloupovou chodbou, jež obklopovala vnitřní dvůr. Otevřel dveře do přijímacího salonku a pokynul nám, abych se posadili a čekali na emíra. Měl jsem hrozně nepříjemný pocit - jako bych byl přichycen při podvádění ve škole a teď čekal na ředitele, který mě přijde potrestat. Rozdíl byl v tom, že jsem nepodváděl: obvinění znělo ‚vražda policejního důstojníka'. A trest by nebyl deset ran rákoskou, byla by to smrt.
Rozhodl jsem se, že nechám obranu na Papá. Měl ve slovním žonglování o půldruhého století víc praxe.
Seděli jsme tam v nervózním tichu asi čtvrt hodiny. Pak, spíš hlučně než obřadně, vrazili do místnosti emír a tři další muži. Šejch vypadal v bílé džallábiji a káfiji velice elegantně.
Dva z jeho společníků měli tmavé obleky evropského stylu a ten třetí měl háv a tmavý turban učence šlechtěného Koránu: zjevně šejchův vezír.
Princ se posadil do překrásně vyřezávané židle a obrátil se k nám. „O jakou záležitost se jedná?" zeptal se tiše.
„Ó, princí," postoupil Friedlander bej o krok dopředu, „byli jsme nespravedlivě obviněni ze smrti policejního důstojníka Chálida Maxwella. Pak, bez dobrodiní veřejného přelíčení, ba dokonce bez možnosti oponovat žalobcům a bránit se, jsme byli uneseni - přímo ze sídla Vašeho Veličenstva, po svatební hostině, již jste uspořádal pro mého pravnuka. Byli jsme donuceni nastoupit do superorbitálního letounu a tam jsme se dozvěděli, že jsme již byli odsouzeni. Když jsme přistáli v Nardžánu, odvedli nás na palubu helikoptéry a pak nás vyhodili v Arabské poušti, v její nejjižnější části, které se říká Rub al-Chálí. Měli jsme neuvěřitelné štěstí, že jsme přežili, a já mohu děkovat jen obrovské odvaze a obětavosti svého pravnuka, že mě udržel naživu, dokud nás nezachránili kočovníci, nechť požehnání Alláhovo na nich spočívá. Trvalo nám dlouho, než se nám podařilo dostat se zpět do města. Snažně prosíme, věnujte naší záležitosti pozornost, neboť jsme přesvědčeni, že máme právo se odvolat a očistit svá jména."
Emír tiše debatoval se svým poradcem. Pak se zase obrátil k nám. „Vůbec jsem o tom nevěděl," řekl jen.
„Ani já ne," řekl vezír, „a vaše složka přece měla přejít přes můj stůl, než vás soudili. V každém případě takový rozsudek a trest jsou neplatné, pokud je nepodepíše šejch Mahálí."
Friedlander bej přistoupil k vezírovi a podal mu kopii obvinění a rozsudku, kterou jsme dostali od kádiho. „To je všechno, co nám dovolili vidět. Jsou tam podpisy kádiho a doktora Sádika ar-Razzáka."
Vezír listinu chvíli studoval, pak ji podal princí. Ten na ni pohlédl a řekl: „Na tomto příkazu není ani můj podpis ani podpis mého vezíra. Je naprosto neplatný. Dostanete možnost se obhájit, ode dneška za měsíc. Na ten den si zavolám nadporučíka Hadždžára, doktora Abd ar-Razzáka a toho kádiho, kterého neznám. Mezitím vyšetřím, jak je možné, že k

tomu došlo bez mého vědomí."

„Děkujeme za vaši velkorysost, ó princí," řekl pokorně Friedlander bej.

Emír mávl rukou. „Není třeba, příteli. Dělán, co je mou povinností. A nyní mi povězte: měl některý z vás něco společného se smrtí toho policisty?"

Friedlander bej zase o krok vystoupil a pohlédl princí zpřímá do očí. „Přisahám při své hlavě, při životě Prorokově - nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír - že nemáme nic společného se smrtí důstojníka Maxwella. Toho muže jsme vůbec neznali."

Šejch Mahálí si třel pečlivě zastřiženou bradu. „Uvidíme. Nyní se vraťte do svého domova, neboť vaše měsíční lhůta už běží."

Hlucho jsme se ukláněli a couvali z přijímacího salonu. Venku jsem konečně vypustil zatajený dech. „Ted' můžeme jít domů!"

Papá vypadal velice šťastně. „Ano, synu mého bratra. A proti našim možnostem a při měsíční lhůtě, již máme, nemají Hadždžár a ten imám nejmenší naději."

Nevěděl jsem sice přesně, co má na mysli, ale měl jsem v úmyslu co nejrychleji se ponořit do své normální existence. Toužil jsem po klidném životě, po známých drobných problémech, z nichž nejzávažnější měla být myš v dámské šatně mého nočního podniku. Avšak, jak napsal jeden velký básník dávné historie: „Ty nejlepší plány myší a lidí často zklamání a neúspěch sklídí."

Věděl jsem, že se tak stane. Jen jsem nevěděl kdy. Vždycky to tak bylo. Proto jsem se nyní snažil nedělat si žádné plány. Počkám, až Alláh ve své nekonečné dobroty zavane své úmysly mým směrem.

Někdy to ale nějaký čas trvá, než se k vám Pán světů dostane. Zatím jsem odpočíval u Chiri, spokojený na své obvyklé židli u rohu baru. Asi o pět nebo šest nocí později jsem odtamtud pozoroval Chiri, svou partnerku a barmanku, jak shrabuje bídné spropitné od jednoho ze zákazníků. Vyděsila ho pohledem na jehly svých opilovaných zubů a připlula na můj konec. „Parchant lakomý," strkala peníze do kapsy těsných džín.

Chvilí jsem nereagoval. Byl jsem v melancholické náladě. Tři hodiny ráno a spousta pití na mě takhle vždycky zapůsobí. „Viš," řekl jsem konečně a hleděl jsem upřeně na Jasmínu na pódiu, „když jsem byl kluk a představoval si, jaké to bude, až budu dospělý, tohle jsem si nepředstavoval. Takhle jsem si to vůbec nepředstavoval."

Krásný černý obličej Chiri se uvolnil do jednoho z jejích vzácných úsměvů. „Já taky ne. Nikdy jsem si nemyslela, že skončím v tomhle městě. A když jsem tu nakonec byla, ani trochu jsem neplánovala, že skončím někde v Budajínu.

Mířila jsem do lepších čtvrtí."

„A přece jsme tady."

Chirigo už se neusmívala. „Já jsem tady, Maríde. Nejspíš nad smrtí. Ty máš jiné vyhlídky." Sebrala mi prázdnou sklenku, vhodila do ní několik čerstvých kostek ledu a namíchala mi další Bílou smrt. Tak kdysi pojmenovala můj oblíbený drink, gin a bingar s trochou citrónové šťávy. Nepotřeboval jsem další sklenku, ale chtěl jsem ji.

Postavila ji přede mne na starou okousanou korkovou podložku a zamířila k hornímu konci baru. Okamžik předtím totiž vešel nějaký zákazník a posadil se blízko dveří. Chiri cukla ramenem mým směrem. Host se zvedl a pomalu se blížil úzkou uličkou mezi barem a boxy. Když přišel blíž, poznal jsem, že je to Jacques.

Jacques je velice pyšný, že je křesťan v muslimském městě, a velice namyšlený, protože je třičtvrtě Evropan tam, kde jsou všichni Arabové. Nakonec z toho mírně zpitoměl a stal se terčem posměchu. Je to jeden z mých starých parťáků: Sajíd Polo-hadždž je kamarád, Mahmúda nemůžu vystát a Jacques je někde mezi tím. Je mi úplně fuk, co říká nebo dělá - stejně jako všem ostatním.

„Jak se vede, Maríde?" začal a usadil se vedle mne. „Dělali jsme si o tebe starosti."

„Ujde to, Jacquesi. Dáš si něco k pití?" Jasmína dotancovala třetí písničku, rychle posbírala své oblečení a spěchala vyždímat spropitné z těch několika zachmuřených zákazníků, kteří tu ještě zůstali.

Jacques se zamračil. „Nemám s sebou moc peněz. O tom jsem s tebou chtěl mluvit."

„Aha." Za tu dobu, co jsem tenhle klub vlastnil, už jsem to všechno slyšel tisíckrát. Mávl jsem na Chiri, aby mu natočila pivo.

Sledovali jsme, jak plní vysokou sklenici a nese ji k nám. Postavila ji před něho, ale neřekla mu nic. Chiri ho nemůže ani cítit. Kdyby mu v noci začal hořet dům, napsala by varování na pohlednici a zanesla ji na poštu. Jako ostatně většina lidí v Budajínu. Jacques je prostě ten typ.

Přistoupila k nám Jasmína. Ted' na sobě měla kratičkou koženou sukni a černou krajkovou podprsenku. „Dáš mi něco za můj tanec, Jacquesi?" žadonila se sladkým úsměvem. Tvrdím, že je ze všech tanečnic na Hlavní nejvíce sexy, ale Jacques je přísně heterosexuální a Jasmína se nenarodila zrovna jako děvče, takže jsem nepočítal, že u něho pochodí.

„Nemám moc peněz—" začal.

„Dej jí spropitné," řekl jsem ledově.

Jacques se na mě rychle podíval, ale hrábl do kapsy a vytáhl jednoklamovou bankovku.

„Díky," řekla a zamířila k dalšímu osamělému zákazníkovi.

„To mě hodláš věčně ignorovat, Jasmíno?" zadržel jsem ji.

„Jak se vede manželce, Maríde?" zavolala přes rameno.

„Vlastně jo," šklebil se Jacques. „Už je po líbáncích, že tady tvrdneš celou noc?"

„Jestli to nevíš, patří mi to tady."

Pokrčil rameny. „Jo, ale Chiri by to tu bez tebe klidně zvládla. Vždycky to zvládala."

Vymáčkl jsem si do pití klínek citronu a obrátil jsem sklenici do sebe. „To ses tady takhle v noci zastavil, abys dostal zadarmo pivo? Nebo o co jde?"

Jacques se pousmál. „Je tu něco, o co tě chci požádat."

„Myslel jsem si to.“ Mávl jsem prázdnou sklenicí na Chiri. Jen vytáhla obočí: myslela si, že poslední dobou moc piju a dávala mi to najevo.

Neměl jsem náladu na její mentorování. Chiri neměla ve zvyku zasahovat do záležitostí druhých, tvrdila, že každý má nárok na vlastní blbost. Znovu jsem mávl, tentokrát prudčeji. Nakonec kývla a namíchala do čisté sklenice další Bílou smrt. Přidusala na náš konec, bouchla s ní přede mne a beze slova odpochoďovala. Nechápal jsem, proč tak vyvádí. Jacques zvolna upíjel své pivo. Po chvíli položil sklenici přesně do středu podložky. „Maríde,“ řekl s očima upřenými na hezoučkou změněnku Lily, která na jevišti unaveně předváděla své číslo, „byl bys ochotný pomoci Fu'ádovi?“ Co vám mám říct o Fu'ádovi? Na Hlavní má přezdívku al-manhús, to znamená hloupý, trouba, nebo něco v tom smyslu. Fu'ád je vysoký, vychrtlý chlápek s velkým chomáčem vlasů ostříhaných na ježka. Jako dítě prodělal jakousi divnou nemoc a teď má tenké, vyschlé paže s obrovskými napučenými klouby. Podle mě myslí všechno dobře, ale když on se chová jako ukřivděné štěně. Chce, aby ho všichni měli rádi, a pořád se každému zavděčuje, až tím jde na nervy. Některá děvčata v klubu ho využívají, posílají si ho pro jídlo a vyřizovat všelijaké záležitosti a nikdy mu nezaplatí ani nepoděkují. Pokud jsem o něm přemýšlel - což nebylo příliš často - měl jsem tendenci ho litovat.

„Fu'ád je trouba,“ řekl jsem, „pořád ještě nepochopil, že ty šlapky, co se do nich věčně zamilovává, ho při nejbližší příležitosti vždycky oškubou.“

Jacques souhlasil. „Jenže já teď nemluví o jeho intelektuálních schopnostech. Chtěl jsem vědět, jestli bys mu pomohl, kdyby šlo o peníze?“

„No, on je to takový smutný hrdina, ale fakt je, že si nevzpomínám, že by někdy byl někomu ublížil. Nejspíš na to není dost chytrý. Jo, asi bych mu píchl. Vidělo by se.“

Jacques se zhluboka nadechl a pak pomalíčku dech vypouštěl. „Tak poslouchej,“ začal. „Má k tobě velikou prosbu. Něco potřebuje. Co na to říkáš?“

„Už je čas, Maríde,“ ozvala se z druhého konce baru Chiri.

Podíval jsem se na hodinky - bylo skoro půl třetí. V podniku byli už jen poslední dva zákazníci a i ti si poslední hodinu už nic neobjednali. Nikdo kromě Jacquesa se už neobjevil. Pro dnešek konec. „Dobrá,“ oznámil jsem tanečnicím, „můžete se obléct, dámy.“

„Hurá!“ křičela Pualani a s ostatními čtyřmi spěchala do šatny. Chiri začala počítat tržbu. Ti dva hosté, kteří před okamžikem vedli hlubokomyslné řeči s Kandy a Windy, na sebe zmateně hleděli.

Vstal jsem a zhasl stropní světla. Pak jsem si zase sedl k Jacquesovi. Vždycky tvrdím, že v celém městě není osamělejší místo, než je bar v Budajínu v zavíracím čase. „Tak co ten Fu'ád chce?“ zeptal jsem se opatrně.

„To je na dlouhé povídání,“ povzdechl si Jacques.

„Báječné. Tak proč jsi nepřišel v šest, už jsme to mohli mít za sebou.“

„Poslouchej. Fu'ád za mnou dnes odpoledne přišel s takovým tím protaženým, smutným výrazem na tváři. Však ten výraz znáš - jeden by mýsl, že se chystá konec světa a Fu'áda zapomněli pozvat. No nic, představ si, že zrovna obědvám s Mahmúdem a Polo-hadžďem u Útěchy. Fu'ád vejde, přitáhne si k nám židli a posadí se. A začne jíst z mého talíře.“

„Jo, to je mu podobné, to je celý on.“ Modlil jsem se k Alláhovi, aby se Jacques dostal k věci rychleji, než by se to povedlo Fu'ádovi.

„Praštil jsem ho po ruce a poslal jsem ho pryč s tím, že zrovna máme důležitý rozhovor. Nebyla to pravda, ale neměl jsem na něho náladu. Na to on že potřebuje, aby mu někdo pomohl dostat zpátky peníze. Fu'áde, ty ses zase nechal okrást jednou z těch pracujících dívek?“ zeptal se Sajíd. A Fu'ád na to že ne, že jde o něco jiného.

Pak vytáhne takový úřední papír a podá ho Sajídovi, ten na něj koukl a podal ho mně, já jsem se podíval a dal jsem ho Mahmúdovi. „Co je to?“ ptá se Mahmúd.

„To je pokladní stvrzenka na dva tisíce čtyři sta kiamů,“ povídá Fu'ád.

„Kde jsi k tomu přišel?“ ptám se. „To je na dlouhé povídání,“ říká.“

Zavřel jsem oči a přitiskl jsem si ledovou sklenici na třešticí čelo. Byl bych si zacvakl modřák proti bolesti, jenže jsem ho měl pečlivě uklizený v kufříku na stole v domě Friedlander beje.

„Jacquesi,“ pronesl jsem tichým, výhružným hlasem, „řekl jsi, že je to na dlouho, a teď zase Fu'ád řekl, že je to na dlouho, a já nehodlám poslouchat dlouhý příběh. Jasně? Mohl bys mi to laskavě předložit v hlavních bodech?“

„Jistě, Maríde, nerozčiluj se. Zkrátka, řekl nám, že celé měsíce šetřil, protože si chtěl koupit od nějakého chlápka ojetou elektrickou dodávku. Říkal, že by mu vyšlo levněji bydlet v dodávce než si najímat byt, a taky plánoval, že by jel za svými příbuznými do Tripolisu.“

„Fu'ád je odtamtud? O tom jsem neměl tušení.“

Jacques pokrčil rameny. „To je fuk. Povídal, že mu ten chlápek slíbil, že mu vůz nechá za čtyřicet stováků. Fu'ád se zapřísahal, že byl ve fantastickém stavu a potřeboval jen tu a tam vylepšit. Tak dal dohromady všechny své prachy a nechal vystavit šek na jméno toho chlapa. To odpoledne šel pěšky z Budajínu až do Rasmíje - ale ten chlap mezitím tu dodávku prodal někomu jinému, i když slíbil Fu'ádovi, že mu počká.“

Potřásl jsem hlavou. „To je celý Fu'ád. Prostě beznadějný pacholek.“

„Tak se Fu'ád trmácel zase zpátky k Východní bráně a našel nás v kavárně Útěcha a vypráví nám svůj smutný příběh. Mahmúd se mu vysmál do ksichtu a Sajíd měl zacvaknutého Rexe, ten modřák svalovce světáka, takže Fu'áda nebral na vědomí. Mně ho bylo skoro líto.“

Jacques rozpačitě poposedl na židli. „No, Fu'ád zjevně nikdy neměl vlastní konto. Schovává si peníze doma ve staré krabici od doutníků nebo kde. Proto si musel nechat vystavit ten šek. Takže teď má pokladní šek na cizí jméno a nijak nemůže dostat zpátky své kiamy.“

„Aha,“ konečně jsem pochopil, v čem je problém.

„Chce, abych mu je vyzvedl," řekl Jacques.

„Takto udělej."

„Nevím, je to spousta peněz."

„Takto nedělej."

„Jo, ale—"

Podrážděně jsem se na něj podíval. „Co sakra s tím mám dělat já?"

Upíral zrak do prázdné sklenice. Vypadal víc vyvedený z míry, než jsem u něj kdy zažil. Za ta léta, co se známe, si užil spoustu škodolibé radosti, když mi připomínal, že jsem napůl Francouz, napůl Berber, kdežto on je jasně lepší, protože má jednoho prarodiče stoprocentního Evropana. Muselo ho to stát hodně sebeúcty, když mě měl požádat o radu.

„Maghrebí," vysoukal ze sebe, „ty teď začínáš mít pověst člověka, který se vyzná. Víš, jak vyřešit problémy, a tak."

Jistě. Od té doby, co jsem se stal nedobrovolným mstitelem Friedlander beje, jsem byl nucen jedna otevřeně a násilně s řadou zlobivých hochů. Řada lidí se teď na mě dívala jinak. Představoval jsem si, jak šeptají jeden druhému: „Dej si pozor na Marída - mohl by zařít, že ti někdo přeláme nohy."

V Budajínu se ze mne stávala postava, se kterou bylo třeba počítat - a nejen tady, i mimo, ve městě. Občas mi to dělalo starost, nevěřil jsem si. I když mě úkoly, které mi Papá svěfoval, zajímaly, i když jsem mohl uplatňovat moc, byly dny, kdy jsem toužil po jediném - moci v klidu vést svůj klub.

„Co ode mě chceš, Jacquesi. Mám ztlouct chlapa, co podrazil Fu'áda? Chytit ho pod krkem a třást s ním, dokud mu neprodá tu kraksnu?"

„Ne, to ne, Maride, to by byla hloupost. Vždyť on už to auto ani nemá."

Došla mi trpělivost. „Takže co, zatraceně?"

Jacques na mě pohlédl a okamžitě uhnul očima. „Vzal jsem od Fu'áda ten šek a nevím, co s ním mám dělat dál. Jen mi porad', co bys dělal ty."

„Proboha, Jacquesi, dal bych ho do banky. Dal bych ho na svůj účet a čekal bych, až ho vyplatí. Až by se mi na účtu objevily dva tisíce čtyři sta kiamů, vyzvedl bych je a dal je Fu'ádovi. Ale ne dřív. Počkej, až bude šek proplacený."

Jacquesův obličej se rozšířil nejistým úsměvem. „Díky, Maride. Víš, že ti na Hlavní říkají al-Amín? Důvěryhodný. Jsi dnes v Budajínu významný člověk."

Někteří z mých chudších sousedů mi opravdu začali přezdívat šejch Maríd Důvěryhodný, jen proto, že jsem jim půjčil trochu peněz a že jsem otevřel několik vyvařoven. Maličkosti. Koneckonců, posvátný Korán nás vyzývá, abychom dbali o blaho svých bližních.

„Jo," odsekl jsem. „Šejch Maríd. To jsem já."

Jacques se kousal do rtu. Pak dospěl k řešení. „Tak proč to neuděláš ty?" Vytáhl z kapsy košile světle zelený šek a položil ho přede mne. „Co kdybys tam zašel a uložil ho Fu'ádovi? Já opravdu nemám čas."

Rozesmál jsem se. „Ty nemáš čas?"

„Mám spoustu starostí. A kromě toho, nechci, aby se mi na výpise objevila taková spousta peněz."

Chvilí jsem na něho zíral. Naprosto typické. „Tvůj problém, hochu, je, že dnes jsi málem udělal dobrý skutek, a zarazil ses na poslední chvíli. Ne, nevidím důvod, proč bych to měl dělat."

„Prosím tě jako přítele, Maride."

„No dobře, uděláme to takhle," rozhodl jsem se. „Zaručím se za Fu'áda. Když se tak bojiš, že tě podvedou, zaručím ten šek. Máš něco na psaní?" Jacques mi podal pero. Obrátil jsem šek a indosoval ho, nejdřív jménem toho chlápka, co zlomil Fu'ádovi srdce, pak svým podpisem. Postrčil jsem šek zpátky.

„Jsem ti vděčný, Maride."

„Víš, Jacquesi, škoda, že jsi víc neposlouchal pohádky, když jsi byl malý. Chováš se jako jeden z těch zlých princů, kteří nepomohou stařence v nesnázích. Zlí princové vždycky skončí špatně, to bys měl vědět. Sní je džin, víš. Nebo jste vy skoro čistokrevní Evropané imunní vůči lidové moudrosti?"

„Nepotřebuju přednášky o morálce," zlobil se Jacques.

„Poslyš, chci po tobě něco na oplátku."

Bojácně se usmál. „Samozřejmě, Maride. Byznys je byznys."

„A čin je čin. Tak to tady chodí. Chci, abys pro mě vzal jednu prácičku, mon ami. Friedlander bej už nějaký čas mluví o tom, že bychom se měli zapojit do datalinkového průmyslu. Nařídil mi, abych se ohlédl po někom bystrém a pilném, kdo by jeho nový podnik zastupovat. Jak by se ti to líbilo?"

Jacques okamžitě zbledl. „Bojím se, že na to nemám čas." Tvářil se velice ustaraně.

„Bude se ti to strašně líbit. Budeš vydělávat tolik peněz inšalláh, že zapomeš na všechny ostatní kšefty." Tohle byl jeden z případů, kdy „vůle boží" byla synonymem pro Friedlander beje.

Knital očima z kouta do kouta, jako zvířátko v pasti. „Opravdu nechci—"

„Myslím, že chceš, Jacquesi. Ale teď si s tím nedělej starosti. Promluvíme si o tom za den, dva, někde u oběda. Jsem opravdu rád, že jsi za mnou přišel se svým problémem. Myslím, že to všechno dobře dopadne. Pro nás oba."

„Musím to odnést do bankomatu," řekl. Zvedl se, něco potichu zamumlal a vyšel do noci. Byl bych se vsadil, že hluboce lituje, že se tu kdy zastavil. Chtělo se mi smát, když jsem viděl na odchodu jeho obličej.

O chvíli později vešel do klubu vysoký, silný černoch s oholenou hlavou a zamračeným výrazem. Byl to můj otrok, Kmuzu. Zůstal stát u dveří a čekal, až zaplatím Chiri a tanečnicím a zamknu bar. Přijel, aby mě odvezl domů. A také proto, aby mohl o mně podat Friedlander bejovi hlášení.

Chiri ho vždycky ráda viděla. „Kmuzu, miláčku, posaď se a dej si něco!" Poprvé za celý večer se tvářila potěšené. Jenže u něho moc šancí neměla. Chiri vážně lačnila po jeho těle, ale Kmuzu neprojevoval ani trochu zájem. Myslím, že Chiri začínala litovat, že si kdy dala tetovat obličej, protože Kmuzu byl z těch jejich rituálních jizev a obrazců nervózní. Přesto

mu každou noc nabízela pití a on každou noc odpovídal, že je oddaný křesťan a nepoživá alkohol. Dovolil jí, aby mu nalila sklenku pomerančové šťávy. A řekl jí, že nebude uvažovat o normálním vztahu se ženou, dokud nezíská svobodu.

Chápe, že mu ji zamýšlím dát, ale teď ještě ne. Za prvé proto, že mi ho dal Friedlander bej, a ten by mi nedovolil vyhlášovat tady nějaké svobody. Za druhé, i když se mi přičí to přiznat, mám Kmuzua u sebe rád.

„Tak jdeme, pane šéf,“ řekla Chiri. Vzala denní tržbu, horní polovinu podle úmluvy shrábla pro sebe a pak hodila pořad ještě slušnou hromadu kiamů na bar přede mne. Zpočátku mi dlouho trvalo, než jsem přestal cítit provinění, že беру tolik peněz a vlastně nic nedělám. Ale nakonec jsem si zvykl. Dnes už mě to netrápilo. Možná pomohlo i to, že jsem pět procent svých týdenních příjmů dával na veřejný prospěch.

„Pojďte si pro peníze,“ zavolal jsem. Nebylo třeba opakovat. Plejáda skutečných dívek, změnšek a debíků před operací, které pracovaly na noční směně, se seřadila. Dychtivě čekaly na mzdu a provize z drinků, které vnutili zákazníkům. Windy, Kandy a Pualani sebraly svůj díl a odběhly beze slova. Lily, která ke mně chovala něžné city už celé měsíce, mě políbila na tvář a zašeptala pozvání, abych se s ní šel někam napít. Poplácal jsem ji po pěkném zadečku a otočil jsem se k Jasmínu. Shrnula si krásné černé vlasy přes rameno. „Čeká Indihar, než přijdeš domů? Nebo ještě pořád spíš sám?“ Vytrhla mi výplatu z ruky a spěchala za Lily. Nikdy mi neodpustila, že jsem se oženil.

„Mám ji srovnat, Maríde?“ zeptala se Chiri.

„Ne, ale stejně díky.“ Byl jsem jí vděčný za pochopení. S výjimkou několika málo krátkých období nešťastných nedorozumění byla Chiri mým nejlepším přítelem.

„S Indihar všechno v pořádku?“

„Naprostě. Sotva ji vidím. Má s dětmi vlastní byt ve druhém křídle domu. Jasmína měla pravdu, když říkala, že spím sám.“

„Aha. Ale to nebude trvat dlouho. Viděla jsem, jak jsi na Indihar koukával.“

„Je to jen formální manželství.“

„No jasně. Tak nic, peníze mám, můžu jít domů. I když vlastně nevím proč. Stejně mě tam nikdo nečeká. Mám každý modák, co kdy Honey Pilar udělala, ale nikoho, s kým bych si to rozdala. Nejspíš si hodím přes ramena svůj starý pléd a sednu si se vzpomínkami do houpacího křesla. A budu se houpat a houpat, dokud neusnu. Takové plýtvání mládím a sexem!“ Upírala na Kmuzua veliké kulaté oči a neúspěšně se snažila potlačit úsměv. Nakonec sebrala tašku, obrátila do sebe skleničku tendě ze soukromých zásob a nechala mě s Kmuzuem v klubu.

„Opravdu není třeba, abyste tady byl každou noc, já sídím,“ řekl Kmuzu. „Ta žena, Chirigo, je zcela schopná to tu řídit. Bylo by lepší, kdybyste zůstal doma a věnoval se závažnějším záležitostem.“

„O jaké záležitosti se jedná, Kmuzu?“ zeptal jsem se, zhasl jsem světla a vyšel za ním na chodník. Zamkl jsem klub a zamířil jsem k Východní bráně, za níž byl bulvár al-Džamil a mé auto.

„Máte dělat důležitou práci pro pána domu.“

Myslel Papá. „Papá se beze mne ještě chvíli obejde. Pořád se ještě zotavuji ze svého utrpení.“ V žádném případě jsem nehodlal být velké zvíře a drsňák. Nechtěl jsem být šejch Maríd Audran al-Amín. Zoufale jsem se chtěl vrátit zpátky, žít z ruky do úst, někdy muset vynechat jídlo, ale být vlastním pánem a nebýt terčem pro všechny ostatní drsňáky.

Jenže Friedlander bej si to nedal vysvětlit. Měl na všechno odpověď. Někdy úplatky a odměny, někdy fyzické mučení. Bylo to jako stěžovat si Bohu na písečné blechy. Měl v hlavě důležitější věci.

Teplý větřík nabízel protichůdné vůně: pečené maso z jídelen, rozlité pivo, vůni gardenií, zápach zvratků. Na rohu ulice smýval nějaký muž zelenou hadici svinstvo z chodníku do kanálu. Měl na sobě dlouhou bílou košili a bílé kalhoty a vypadal vyhládlé. Když jsme ho míjeli, usmál se bezzubými ústy a odklonil hadici, aby nás nepostříkal. „Šejchu Maríde,“ řekl chraptivým hlasem. Kývl jsem na pozdrav, jistý, že jsem ho v životě neviděl.

I s Kmuzuem po boku jsem se cítil hrozně opuštěně. Budajín na mě někdy nad ránem takhle působil. Dokonce i Hlavní třída, která nikdy úplně neutichala, byla skoro opuštěná a naše kroky duněly na cihlách a kamenech chodníku. Z klubu někde za rohem se ozývala hudba. Vzdálenost uhladila řev kapely do smutného blues. V placatci jsem měl zbytek Bílé smrti. Vypil jsem ji najeden lok, ale cítil jsem jen ledovou vodu a citron.

Kráčeli jsme k velké klenuté bráně na východním konci obezděné čtvrti. Náhle jsem pocítil, jak mě obklopilo hluboké, napjaté ticho. Zachvěl jsem se. Nebyl jsem si jist, jestli to cítím nějaký záhadný signál ze svého podvědomí, nebo je to jen důsledek pití a únavy.

Zastavil jsem se na rohu Třetí ulice. Kmuzu zůstal stát také a tázavě se na mě podíval. Krvavě rudé neonové blesky rámovaly holografickou reklamu jedné z levných kosmetických klinik na Hlavní. Chvilí jsem sledoval, jak se oplácáný hoch s povolenými rysy mění ve štíhlou, vlnadnou dívku. Ať žijí zázraky holografie a kosmetické chirurgie.

Zvedl jsem obličej k obloze. Náhle jsem pochopil, že končí mých několik dní odpočinku a že budu nucen postoupit do další fáze svého vývoje. Samozřejmě, podobný pocit jsem měl už dříve. Mnohokrát, ale tohle bylo jiné. Dnes jsem neměl v krvi žádnou drogu.

„Proboha,“ zašeptal jsem. Cítil jsem chlad letní noci v poušti. Musel jsem se opřít o skleněné dveře kliniky.

„Co je, já sídím?“

Díval jsem se na něho, vděčný za to, že je se mnou. Řekl jsem mu, co právě proběhlo mou zmatenou myslí.

„To není žádné poselství hvězd, já sídím. To vám dnes ráno řekl pán domu. Jenže vy jste si předtím vzal příliš mnoho sluníček, a tak si to možná nepamatujete. Pán řekl, že už se rozhodl, jaký bude další krok jeho pomsty.“

„Toho jsem se bál, Kmuzu. Máš představu, co zamýšlí?“ Víc se mi líbilo, když jsem si myslel, že ten bláznivý pocit přišel z vesmíru.

„Nesvěřuje mi všechny své myšlenky, já sídím.“

Zaslechl jsem tichý šustivý zvuk. Prudce jsem se otočil, najednou jsem měl strach. Byl to jen vítr. Byl stále silnější a

hlasitější, a než jsme došli na konec Hlavní třídy, vířily kolem nás útržky papíru a spadané listy. Vítr hnal po noční obloze těžké mraky, přikrýval hvězdy a schovával měsíc.

Ve chvíli, kdy jsme vyšli z Budajínu na bulvár za zdí, vítr utichl. Najednou bylo zase všechno tiché a klidné. Obloha byla ještě zatažená, ale měsíc bledě zářil za stříbrným mrakem.

Obrátil jsem se a díval jsem se na Východní bránu. Nevěřím na jasnozřivost a zlá tušení, ale na ten pocit neklidu, jaký jsem cítil, když jsme s Kmuzuem mířili k mému smetanovému vestfálu, nezapomenu. S Kmuzuem už jsem o tom nemluvil. On je v každé situaci odporně racionální.

„Chci co nejrychleji domů, Kmuzu," poháněl jsem ho, když odemykal dveře auta.

„Ano, já sídím." Nasedl jsem a čekal jsem, než obejde na svou stranu a sedne si k volant. Vytáhl kód zapalování a stočil elektromobil k severní straně široké ulice.

„Cítím se dnes hrozně divně," stěžoval jsem si. Opřel jsem se hlavou do sedadla a zavřel jsem oči.

„To říkáte skoro každou noc."

„Tentokrát to myslím vážně. Začínám mít velice nepříjemný pocit. Najednou mi všechno připadá jiné. Hledím na ty činžáky a vidím, že jsou to farmy na lidské mravence. Zaslechnu útržek hudby a najednou je to něčí zoufalý a marný křik o pomoc. Nemám náladu na tajemná sdělení, Kmuzu. Jak je mám zastavit?"

Zasmál se. „Mohli byste vystřízlivět, já sídím."

„Už jsem ti řekl, tím to není. Jsem střízlivý."

„Ano. Samozřejmě, já sídím."

Sledoval jsem, jak za okny ubíhá město. Neměl jsem sílu se s ním dohadovat. Cítil jsem se střízlivý a vůbec se mi nechtělo spát. Byl jsem plný energie, což je něco, co o půl čtvrté ráno z duše nenávidím. Řešení bylo jednoduché: pořádná dávka butaqualidu HCL, hned jak přijedu domů. Butiky mi dají několik minut příjemného pomatení a pak mi umožní klidný spánek. Ráno si na nepříjemný okamžik jasnozřivosti ani nevzpomenu.

Chvilí jsme jeli mlčky a divný pocit mě zvolna opouštěl. Kmuzu mířil k paláci Friedlander beje, který ležel hned za křesťanskou částí města. Bude krásné přijet domů, postavit se na chvíli pod horkou sprchu a pak si chvíli čist, než usnu. Jeden z důvodů, proč jsem každou noc zůstával s Chiri až do zavíračky, byl, že jsem se nechtěl s nikým v domě potkat. Ve čtyři ráno budou všichni tvrdě spát. Budu mít až do rána klid.

„Já sídím," ozval se Kmuzu, „večer jste měl důležitý telefon."

„Poslechnu si záznamník před snídaní."

„Myslím, že byste to měl slyšet hned."

Nelíbilo se mi to ani trochu, i když jsem si nedovedl představit, o jaký malér by mohlo jít. Kdysi jsem nenáviděl zazvonění telefonu, protože jsem dlužil spoustě lidí peníze. Dnes zase spousta lidí dluží peníze mně. „Nějaký můj dávno ztracený bratr, co? Že by se objevil a čekal, že s ním budu sdílet své štěstí?"

„Ne. Nebyl to váš bratr, já sídím. A i kdyby byl, proč byste neměl mít radost—"

„Žertoval jsem, Kmuzu." Kmuzu je velice inteligentní chlapík a můžu se na něho ve spoustě věcí spolehnout, ale má černou díru tam, kde ostatní lidé mají smysl pro humor. „Tak o co šlo?"

Zahnul ze silnice do brány paláce. Zastavili jsme, aby nás hlídací přístroj mohl identifikovat, a pak jsme pomalu jeli po příjezdové cestě. „Byl jste pozván na slavnostní večeři. Na počest vašeho návratu."

„Aha." Už jsem musel přežít dvě nebo tři takové akce. Většina poddaných Friedlander beje měla zřejmě pocit, že nás musí hostit, jinak přijdou o živobytí. No co, zadarmo jsem se tam najedl a dostal jsem slušné dárky, ale stejně už by to stačilo. „Kdo je to tentokrát? Frenchy?" To byl majitel klubu, kde dělávala Jasmina.

„Někdo mnohem významnější. Šejch Ridá Abú Adil."

Nevěřicně jsem vytřeštil oči. „Já mám jít na večeři ke svému největšímu nepříteli?"

„Ano, já sídím."

„Kdy to je?"

„Dnes večer, po modlitbách, já sídím. Šejch Ridá je velice zaneprázdněný a dnešní večer je jediný, který má volný."

Zhluboka jsem vydechl. Kmuzu zastavil u paty širokého mramorového schodiště, jež vedlo k mahagonovým hlavním dveřím. „Myslíš, že by Papá vadilo, kdybys si dnes ráno přispal?"

„Pán domu mi zvlášť zdůraznil, že vás mám přivést k snídani."

„Vůbec se na to netěším, Kmuzu."

„Na snídani? Pak jezte jen maličko, pokud vám žaludek ještě nepracuje."

„Ne," řekl jsem rozhořčeně, „na tu večeři se šejchem Ridou. Nesnáším, když nevím, na čem jsem. Nemám tušení, jaký má ta schůzka účel, a nečekám, že mi to Papá řekne."

Kmuzu pokrčil rameny. „Váš úsudek vám pomůže to zvládnout, já sídím. A já tam budu s vámi."

„Děkuji ti, Kmuzu." Vystoupil jsem z auta. To, že tam bude se mnou, mě uklidňovalo podstatně víc než jeho ujištění o mém úsudku. Ale to jsem mu přece nemohl říct.

11

Ten den si nadosmrtní budu pamatovat jako Den tří jídel.

Jídla sama o sobě nebyla nijak pamětihodná - vlastně si skoro vůbec nevzpomínám, co jsem ten den jedl. Jejich význam spočívá v tom, co se udalo a co bylo řečeno u těch tří stolů.

Den začal tím, že mnou Kmuzu třásl a budil mne o celou půlhodinu dřív, než jsem si naplánoval. Můj budíkový dodák byl nastavený na sedm třicet, ale Friedlander bej posunul snídani o půl hodiny. Nenávidím vstávání a nezáleží na tom, jestli vstávám bdělý a čiperný díky dodáku, nebo rozespalý, zívající a protivný kvůli Kmuzuovi. Vždycky tvrdím, že

kdyby byl Alláh chtěl, abychom vstávali tak brzy, nebyl by stvořil poledne.

Další, co nenávidím, je snídane. Bohužel, poslední dobou jsem nejméně čtyřikrát týdně snídal s Friedlander bejem. A bál jsem se, že to brzy bude ještě častěji, protože na mě Papá nakládal víc a víc zodpovědnosti.

Na tyto schůzky jsem vždycky chodil v tradičním arabském oblečení. Trávil jsem teď víc času v džallábiji než v džínách, pracovní košili a vysokých botách. Mé dřívější každodenní svršky visely na věšáku v šatně a vyčítavě se na mě dívaly, když jsem pohlédl jejich směrem.

Ty džínsy mi neustále připomínaly, co jsem ztratil, když se mě Papá dotkl svým kouzelným prstem. Zaprodal jsem většinu toho, čemu jsem dřív říkal „svoboda“. Ironií bylo, že jeden každý z mých přátel by byl dal cokoliv za přepych, v němž jsem nyní žil. Zpočátku jsem Papá nenáviděl, že mi vzal svobodu. Dnes, i když jsem ještě občas pocítil záchvěv lítosti - za temných nocí - jsem už věděl, že mi Friedlander bej dal úžasnou příležitost. Získal jsem rozhled, o jakém se mi dříve ani nesnilo. Bylo mi jasné, že už se nedokážu zřít ani toho přepychu, ani nového postavení. V jistém smyslu jsem byl jako ten příslovečný pták ve zlaté kleci.

I když peníze také nejsou k zahazení.

A tak jsem se osprchoval, přistříhl jsem si svou zrzavou bradku a oblekl jsem se do džallábije a káfije, které mi Kmuзу vybral. Pak jsem sešel do malé jídelny v přízemí.

Friedlander bej už tam samozřejmě byl a nechával se obsluhovat Tankem. Kmuзу mě usadil na obvyklé místo a postavil se za mou židli. „Dobré ráno, synu mého bratra,“ vítal mě Papá. „Věřím, že se dnes těšíš dobrému zdraví.“

„Al-hamdu lilláh,“ poděkoval jsem. Chvála budiž Bohu.

Ke snídani jsme měli misku vařených obilnin s pomerančovou kůrou a ořechy, vajíčka, masový nářez a pochopitelně kávu. Papá si nechal od Tarika naložit vajíčka a jehněčí pečení. „Dal jsem ti několik dní, aby sis odpočinul, ó vynikající,“ začal. „Ale čas oddechu skončil. Rád bych věděl, jak jsi pokročil v záležitosti datalinky.“

„Věřím, že jsem získal výborného agenta ve svém příteli Jacquesovi. Prokázal jsem mu službu a myslím, že je ochoten vyjít mi na oplátku vstříc.“

Papá mě obdařil úsměvem jako nějakého premianta. „Výborně, můj synu! Velice mě těší, že se tak rychle učíš využívat moci. Nyní ti ukážu terminál datalinky, který budeš používat - přesněji, který bude používat tvůj přítel.“ Tarík vyšel z místnosti a za okamžik se vrátil s čímsi, co připomínalo diplomatický kufřík. Položil to na stůl, cvakl západkami a zvedl víko.

„Páni,“ vyhrkl jsem, „to je paráda!“

„Skutečně,“ řekl Friedlander bej. „Má zabudovaný comlink i datalinkovou tiskárnu. Aby se ušetřilo na nákladech, nemá tento typ hlasové ovládání. Všechno je třeba napsat. Předpokládám však, že datalinkový projekt vrátí investice do šesti měsíců, a pak budeme moci postupně vyměnit tyto terminály za hlasem ovládané modely.“

Kývl jsem. „A mým úkolem bude přimět všechny majitele barů, nočních klubů a restaurací v Budajínu, aby si jeden ode mne pronajali. Nechápu to. Nedovedu si představit, proč by lidé platili pětadvacet fiků za informace, které mají od města zadarmo.“

„Město nám nabídlo smlouvu,“ vysvětlil mi Tarík. „Emírova zvláštní komise došla k závěru, že už si nemohou dovolit provozovat Info. Během několika týdnů budou všechny veřejné Info terminály nahrazeny našimi přístroji, inšalláh.“

„To vím. Co mě zajímá, je, co udělám, když majitelé barů jednoznačně odmítnou.“

Friedlander bej se chladně usmál. „S tím si nedělej starosti. Máme specializované techniky, kteří zdráhavě majitele přesvědčí.“

„Specializovaný technik.“ Miloval jsem ten výraz. Všichni tihle technické měli jména jako Guido, Tiny či Igor.

Papá pokračoval. „Možná by bylo dobré, kdybyste s tím tvým přítelem nějaký den pracovali v týmu, než ho pustíš samotného. Až budeme mít pokrytý celý Budajín, budeme mít větší možnosti.“

Budeme schopni zjistit, kdo Info službu využívá a jaké otázky klade. Protože budou muset používat identifikační kartu na přihlášení, budeme moci monitorovat vydávání informací. Dokonce bychom mohli zabránit, aby se někteří jednotlivci dostali k jistým informacím.“

„Ale to jistě dělat nebudeme.“

Papá okanžik mlčel. „Samozřejmě, že ne,“ řekl konečně. „To by bylo v rozporu s pravidly svatého Proroka.“

„Nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír,“ odpověděl jsem automaticky.

Tarík přede mě položil brožurku. „Tady je kompletní řada příkazů a na konci knížky je speciální kapsa s ID kartou, abyste nemusel platit za hovory.“

„Děkuji. Hned dnes se seznámím s příkazy a zítra půjdu s Jacquesem za majiteli klubů na Hlavní.“

„Výborně, synu mého bratra,“ chválil mě Papá. „A nyní k naší odplatě. Bylo by nejlepší, kdyby zahrnovala objevení skutečného vraha Chálida Maxwella i likvidaci těch, kteří se proti nám spikli. Přijmu pouze nejelegantnější řešení.“

„Co když doktor Sádík Abd ar-Razzák do toho ve skutečnosti zapojen nebyl?“ Mluvil jsem o tom imámovi, který dal Hadždžárovi a jeho pacholkům svolení k našemu únosu.

Papá se rozzuřil. „Nemluv přede mnou o tom synovi zdechlého velblouda!“ křičel. V životě jsem u něho nezažil tolik citu. Obličej měl temně rudý a zaťaté ruce se mu divoce třáslly.

„O šejchu—“

„Lidé v Budajínu jsou šílení strachem!“ bušil pěstí do stolu. „Myslí jen na to, co by se stalo, kdyby nás znovu unesli a kdybychom se tentokrát nevrátili. Šíří se odporné zvěsti, že jsme ztratili kontrolu, že nejsme schopni ochránit své společníky. Posledních několik dní jsem jen konejšil své zneklidněné přátele. Přisahám na životy svých dětí, že se nenechám oslabit ani odsunout na vedlejší kolej! Mám plán, synu mého bratra. Jen počkej a uvidíš, jestli mě ten prokletý imám ještě jednou dokáže odloučit od těch, kteří mě milují. Pokud v tom není zapletený, tak ho zapleť!“

„Ano, ó šejchu.“

Páni. Tak se ten den řešily věci nad ranním stolem. Tresty a odplaty se udělovaly bez nejmenších ohledů. Friedlander bej mi někdy připomínal ty řecké bohy, co tak často obrátili vzhůru nohama život celých národů kvůli nějaké smyšlené urážce nebo z nudy, nebo vůbec bez příčiny.

I když Papá mluvil o té datalinkové záležitosti, viděl jsem, že ho žene nenávist a že si nedopřeje oddechu, dokud nezasadí smrtelný úder těm, kteří se postavili proti nám. Motto Friedlander beje bylo: „Vyrovnat účty je nejlepší pomsta“. S ničím jiným by se nejspokojil, žádné odpuštění kvůli pocitu morální převahy nepřipadalo v úvahu.

Baní Sálím nebyli jediní, kdo požadoval náležitou odvetu.

Jednoznačně ji formuloval i šlechtitný Korán a byla součástí muslimského pojetí spravedlnosti, jak se západní svět mnohokrát přesvědčil. Někdo zemře - Hadždžár, šejch Mahálí, doktor Abd ar-Razzák, skutečný vrah Chálida Maxwella - a zdálo se, že to budu já, kdo bude vybírat.

Friedlander bej se mračil soustředěním. „Ještě jeden kámen mě v botě tlačí,“ řekl konečně. „Mluvím o nadporučíku Hadždžárovi. Naštěstí není těžké se této nepříjemnosti zbavit.“

„Nepracoval kdysi pro tebe, ó šejchu?“

Papá otočil hlavu a předstíral, že si uplívá. „Je to zrádce. Půjde s tím, kdo v dané chvíli nejvíc zaplatí. Žádná čest, žádná loajalita. Jsem rád, že dnes pracuje pro šejcha Ridu a ne pro mě. Nebyl spolehlivý. Teď vím, kde je, a taky vím, že bych si ho mohl koupit, kdykoliv by se mi umanulo. Možná to udělám. A až ho budu mít, můžu si ho vytřepat z boty, kdy se mi zachce.“

Jinými slovy, vražda. Kdysi dávno by mě bylo děsilo, jak mimochodem Papá mluví o něčí likvidaci, ale dnes už ne. Díval jsem se na celou situaci asi tak, jak by ji viděli beduíni, a věděl jsem, že Papá má naprosto pravdu. Šlo jen o to, jak to naplánovat. Bylo třeba promyslet detaily, ale to nebude těžké. Jen mě zarazelo, že nejdřív mluvil o imámovi, teď o nadporučíkovi Hadždžárovi. Nezdálo se mi vhodné začít ve spravedlivém hněvu vyliďňovat město.

O několik minut později už jsem seděl v kanceláři a vytřukával příkazy do počítače. Zjistil jsem, že se můžu dozvědět prakticky všechno prakticky o komkoliv. Se speciálními, důvěrnými příkazy jsem měl volný přístup k informacím, o jejichž existenci průměrný občan neměl tušení. Jak jsem tak nahlížel do soukromí přátel i nepřátel, až se mi točila hlava z pocitu moci. Připadal jsem si jako high-tech fízl - a bylo to nádherné.

Když jsem se naučil ovládat terminál, našel jsem si seznam veškerých telefonických spojení doktora Abd ar-Razzák v posledních dvou měsících. Přijaté hovory byly označeny jen kom-kódy. Pak jsem udělal totéž s hovory nadporučíka Hadždžára na policii. Zjistil jsem, že v těch osmi týdnech spolu mluvili jedenáctkrát. Nejspíš existovaly ještě další hovory z jiných stanic, ale nebylo třeba je všechny vystopovat. U soudu jich víc nebude třeba.

Asi půl hodiny před obědem mi Kmuzu oznámil, že mám návštěvu. Byli to Indihar a Bin Turki, ten mladík z Baní Sálím.

„Přeji dobré ráno,“ u vítal jsem je.

„Ráno plné jasu, manželi,“ řekla Indihar. „Doufám, že tě nerušíme v práci.“

Naznačil jsem, aby se posadili na pohovku. „Ne, vůbec ne. Jsem potěšen vaší návštěvou. Stejně jsem toho už chtěl nechat a naobědvat se. Potřebujete snad něco?“

„Přináším ti pozdrav od tvé matky. Ptá se, proč jsi ji od svého návratu navštívil jen jednou.“

Mám-li říct pravdu, pořád ještě jsem se s ní necítil dobře. Přijela do města před několika měsíci. Vypadala tehdy vulgárně a neupraveně. Skoro celý život dělala prostitutku, ale vzal jsem ji k sobě a přidělil jsem jí apartmá ve výhodném křídle a ona se povětivě snažila vypadat slušně a být přijatelná pro dům Friedlander beje. Dlouho jsme spolu hovořili a nakonec jsme se smířili, ale pořád ještě mi bylo trapně. Chápal jsem, že je chyba ve mně, ne v ní, a snažil jsem se své pocity překonat. Ještě se mi to úplně nedařilo, přestože matka dělala kus dobré práce pro chudé ve městě - s mými penězi zakládala vyvařovny a útulky a řídila je. Jejím chování se nedalo nic vytknout, ale já jsem pořád nemohl z paměti vymazat ten šok, když jsem ji tenkrát po dlouhém čase zase uviděl.

„Řekni Umm Marid, že jsem měl příliš mnoho práce, abych dohonil všechno, co se přihodilo, když jsem tady nebyl.“

Vyřídí jí, že ji brzy navštívím. Moc ji ode mne pozdravuj. Že ji prosím, aby mi odpustila.“

„Ano, muži.“ Myslím, že ji má odpověď příliš neuspokojila, ale už nic neřekla.

Bin Turki si odkašlal. „Je toho tolik, za co vám musím děkovat, ó šejchu. Každý den přináší nové a nové zázraky. Vidím věci, kterým by moji bratři neuvěřili, i kdybych jim o nich sám vyprávěl. Ale velice bych si přál mít volnost prozkoumat váš svět podle svého přání. Nemám však peníze, a proto nemám svobodu. My Baní Sálím nejsme zvyklí být uvězněni, i když je to přepychové vězení.“

Zamyšleně jsem si hryzal ret. „Myslíš, že už jsi připravený vyjít z těchto zdí? Že už ses naučil dost, aby ses dovedl ubránit elegantně nastrojeným vlkům ve městě?“

Mladík trhl rameny. „Možná se neumím vyhnout malérům, ale chci mít právo naučit se to sám.“

Pak jsem dostal nápad. „Jak sám říkáš, budeš potřebovat peníze. Byl bys ochotný dělat pro mne nějakou práci, za kterou bys dostával přiměřenou odměnu?“

Bin Turki otevřel doširoka oči. „Jistě, ó šejchu,“ ujistil mě třesoucím se hlasem. „Děkuji za tu možnost.“

„Ještě ani nevíš, co po tobě chci,“ řekl jsem chmurně. „Vzpomínáš si na příběh našeho únosu a vyhnání do Rub al-Chálí?“

„Ano, ó šejchu.“

„Pamatuješ si, jak jsem mluvil o tom krutém seržantovi v městě Nardžán? Jak bezdůvodně tloukl starého šejcha?“

„Ano, ó šejchu.“

Otevřel jsem zásuvku psacího stolu a vyndal letenku na suborbitál. Postrčil jsem ji přes stůl. „Tak poslouchej. Jmenuje se seržant al-Biša. Můžeš letět zítra ráno.“ To bylo všechno.

Indihar vymrštila ruku k ústům. „Maríde!“ vykřikla. Uhádla, na jakou misi mladíka posílám, a byla šokovaná.

Bin Turki okamžik váhal, pak lístek přijal.

„Dobře," řekl jsem. „Až se vrátíš, bude tu pro tebe pět tisíc kiamů a dvě stě kiamů kapesného týdně. S tím si budeš moci najmout dům nebo byt a vést svůj vlastní život, ale Friedlander bej i já ti budeme vždy vděční."

„To má pro mne větší cenu než jakákoliv suma peněz," zašeptal Bin Turki.

„Indihar, byla bys tak hodná a postarala se o našeho mladého přítele? Pomoz mu najít bydlení a porad' mu, jak ochránit sebe i své peníze, prosím."

„Udělám to s radostí, muži." Vypadala utrápeně. Bylo to poprvé, co viděla mé nové já.

„Děkuji vám oběma," řekl jsem. „Nyní mě čeká práce."

„Na shledanou tedy, muži," zvedla se Indihar.

„Ano, a děkuji vám, ó šejchu," přidal se Bin Turki. Předstíral jsem, že studuji nějaké papíry, a oni tiše odešli. Třásl jsem se jako právě narozené jehně. Taky jsem své nové já uviděl poprvé.

Čekal jsem pět minut, deset minut. Čekal jsem, až se ozve mé pobouřené svědomí, ale nedočkal jsem se. Jedna část mé osobnosti seděla jaksí mimo mne a soudila mě. To, co jsem objevil, mě znepokojilo. Zjevně jsem neměl žádné morální výčitky z toho, že posílám lidi na špinavou práci. Pokusil jsem se vyvolat v sobě pocit smutku, ale nešlo to. Necítil jsem nic. Nebylo to něco, na co bych byl pyšný, a nebylo to něco, s čím bych se někomu svěřil. Stejně jako Friedlander bej, i já jsem se naučil žít s tím, co jsem byl nucen dělat.

Řekl jsem počítací, aby se vypnul, a když obrazovka ztemněla, začal jsem plánovat oběd. S Jacquesem už jsem se po návratu setkal, ale ještě jsem neviděl Mahmúda a Sajída. Věděl jsem, že nejspíš teď sedí na terase kavárny Útěcha, hrají karty a klábosí. Náhle mi připadlo, že přesně to potřebuji. Zavola jsem Kmuzua a sdělil jsem mu, že chci zavést do Budajínu. Mlčky kývl a šel pro auto.

Zaparkovali jsme na bulváru al-Džamíl a prošli jsme Východní bránou. Hlavní byla plná turistů, kteří brzy začnou litovat, že neposlechli varování hoteliéra, aby se vyhnuli obezděné čtvrti. Jestli rychle neodejdou, přijdou tu o každý kiam z kapes a peněženek.

Došli jsem s Kmuzuem ke kavárně a přesně jak jsem čekal, viděl jsem své přátele sedět u železného zábradlí terasy. Prošel jsem brankou a přidal se k nim.

„Nazdar, Maríde," řekl Jacques chmurně. „Nazdar, Kmuzu."

„Jak se vede, Maríde?" vítal mě Mahmúd.

„Uvažoval jsem, co se s tebou stalo," ozval se Sajíd Polo-hadždž. Býval to můj nejlepší kamarád, ale zradil mě šejchu Ridovi Abú Ádilovi a od té doby jsem si na něho dával pozor.

„Mám se fajn. Nejspíš už jste o tom slyšeli."

„Jo, slyšeli," řekl Mahmúd, „ale neslyšeli jsme to od tebe. Fakt vás unesli? Z emírova paláce? Nečekal jsem, že by Papá takhle naletěl."

„Papá je náhodou chytrý," oponoval Polo-hadždž. „Akorát že šejch Ridá je chytřejší, než si lidi myslí."

„To musím uznat," souhlasil jsem.

„Kmuzu, posad' se přece," mávl rukou Jacques. „Před náma si nemusíš hrát na otroka. My tě bereme. Dej si něco k pití."

„Děkuji," řekl Kmuzu bez výrazu. „Raději stojím."

„Nezlob, bručel Mahmúd. „Znervózňuješ nás." Kmuzu kývl, vzal si od sousedního stolu židli a sedl si za mě. Starý Ibríhim se přišel zeptat, co si dám. Objednal jsem si hummus a chléb a gin s bingarou na spláchnutí.

„Fuj," řekl Mahmúd.

Otočil jsem se, že mu odpovím, ale přerušil mě nějaký člověk, který se zastavil u ohrádky. „Šejchu Maríde," oslovil mě naléhavě, „vzpomínáte si na mě?"

Chvilku jsem se na něho díval, ale třebaže jsem věděl, že už jsem se s ním setkal, nemohl jsem se upamátovat kde. „Je mi líto," řekl jsem.

„Jmenuji se Nikos Kouklis. Před několika měsíci jste mi půjčil peníze, abych si mohl otevřít gyros na Deváté ulici. Daří se mi lépe, než jsem si dovedl představit. Můj podnik prosperuje, manželka je šťastná, děti jsou dobře oblečené a živé. Vezměte si tohle. Jsem šťastný, že vám mohu vrátit vaši půjčku, a má žena vám připravila pánev baklavy. Prosím, přijměte to. Nikdy vám nepřestaneme být vděční."

Byl jsem úplně zmatený. Popůjčoval jsem už spoustě lidem peníze, žádné velké sumy, ale tohle bylo poprvé, že mi je někdo takhle vracel. Opravdu jsem byl v rozpacích. „Nechte si ty peníze, schovejte je pro ženu a pro děti," vracel jsem mu je.

„Omlouvám se, ó šejchu," trval na svém Kouklis, „ale musíte si je vzít."

Chápal jsem mužovu hrdost, a tak jsem si peníze se zdvořilou úklonou vzal. Přijal jsem i talíř baklavy. „Necht' jste pořád stejně úspěšný. Přeji vám hodně štěstí."

„Vděčím vám za všechno," řekl majitel řecké restaurace. „Jsem vaším věčným dlužníkem."

„Možná přijde den, kdy budete mít příležitost mi to odplatit," řekl jsem.

„Cokoliv, kdykoliv," ukláněl se Kouklis a pozpátku odcházel.

„Ach, pán velkomožný," utahoval si ze mě Mahmúd.

„No a co. Co jsi kdy ty udělal pro druhé?"

„No—" začal Mahmúd.

Přerušil jsem ho. Znal jsem Mahmúda, ještě když byl útloboká dívenka Misty a pracoval u Jo-Mamy. Věděl jsem, že mu můžu důvěřovat asi tolik, jak daleko jím dohodím. Dnes, když po změně pohlaví přibral, to bylo tak pětáctýřicet centimetrů.

Raději jsem se obrátil na Jacquesa a zeptal jsem se ho: „Ještě jsi ochotný nám pomoci?"

„Samozřejmě." Vypadal trochu vyděšeně. Jako většina lidí v Budajínu rád přijal ochranu Friedlander beje, ale byl k smrti vyděšený, když přišel čas splatit jeho štedrost.

„Tak mi zítra kolem poledne brnkni. Máš číslo, že?“

„Ano, jo,“ ujistil mě nervózně.

„A,“ poškleboval se Mahmúd, „tak už ses taky zaprodal?“

„Že to říkáš zrovna ty,“ zuřil Jacques. „Sám slouha šejcha Ridy má odvahu kritizovat.“

„Já nejsem ničím slouha,“ nadzvedl se Mahmúd na židli.

„Ne, samozřejmě že ne,“ přisadil si Sajíd.

Ignoroval jsem je. „Mám veškerý hardware, Jacquesi. Už jsem si s tím trochu hrál a rozhodně to vypadá, že by se to mohlo vyplatit nám i majitelům podniků. Nemusíš se bát, není to nic nezákonného - máme od města všechna povolení, všechno je naprosto legální a férové.“

„Tak proč v tom jede Friedlander bej? Nikdy jsem si nevšiml, že by dělal něco, co není aspoň kapku křivé,“ zajímal se Mahmúd.

Polo-hadždž se na židli opřel a několik okamžiků Mahmúda upřeně pozoroval. „Víš, kamaráde,“ řekl konečně, „jednou se někdo postará o tu tvoji nevymáchanou hubu. Budeš litovat, že jsi kdy změnil pohlaví a přidal se k velkým klukům.“ Mahmúd se jen pohrdlivě zasmál. „Hned jak se na to budeš cítit, Sajíde.“

Přestřelku přerušila svým příchodem Jasmína. „Jak se všichni máte?“

„Skvěle,“ pochvaloval si Polo-hadždž. „Sedíme si tu na sluníčku, popijíme, jíme baklavu a vzájemně si jdeme po krku. Přidáš se?“

Jasmína měla na medový koláč chuť, ale prokázala pevnější vůli, než jsem čekal. „Ne,“ řekla s úsměvem, „nesmím. Boky. Jsou tak akorát, musím to hlídat.“

„Naprosto souhlasím, dokonale,“ lísal se Jacques.

„Darebo,“ flirtovala Jasmína.

„Poslyš, Jasmíno,“ řekl jsem.

„Co ty k čertu chceš, ženáči?“ utrhla se na mě.

„Jen jsem se chtěl zeptat, kdy už tě to žárlení přestane bavit.“

„Jaké žárlení? Snad si nemyslíš, že se starám o takovou havěť, jako jsi ty a Indihar? Já mám důležitější starosti.“

„Pokud se nemýlím, islám mi dovoluje mít až čtyři manželky, pokud je dokážu uživit. To znamená, že můžu klidně s někým chodit, i když jsem ženatý s Indihar. A navíc je to stejně manželství jen podle jména.“

Ha!“ křičel Sajíd. „Věděl jsem to! Vy jste spolu nikdy nespali, žene!“

Škaredě jsem se na něho podíval. „Jasmíno, dej si říct, prosím tě. Pojd' se mnou někdy na večeři. Myslím, že si potřebujeme promluvit.“

Mračila se a dál vypadala neústupně. Pak přece jen kývla. „Promluvíme si. Večer v klubu, jestli tě Indihar pustí ven.“

Pak popadla kousek baklavy, otočila se na podpatku a zamířila na Hlavní.

Chvilí po ní jsem se zvedl a rozloučil jsem se s ostatními. Nechal jsem se zavězt domů. Čekala mě ještě spousta papírů.

Třetí jídlo ten den bylo pochopitelně chez šejcha Ridy. Když jsem se vrátil z oběda, snažil jsem se trochu pohnout s prací. Nebylo to snadné. Věděl jsem, že Friedlander bej počítá s tím, že budu dělat jak na projektu datalinky, tak na stabilizaci a destabilizaci muslimských národů, které nás žádaly o pomoc. Ale stejně jsem se pořád nemohl zbavit myšlenek na šejcha Ridu a jeho záměry. Proč nás pozval na večeři? Hodlá dokončit, co začal, když nás nechal unést? Proto jsem si s sebou vzal malou jehlovku. Připevnil jsem si ji tak, že mi ležela na zádech, v kříži. Vybral jsem si jehlovku, protože byla celá z umělé hmoty, a nebude ji tedy vidět pod rentgenem. Nabil jsem ji neotrávenými jehlami. Půl zásobníku těch potvůrek dokázalo rozsekat dost masa, aby na to terč nezapomněl, pokud přežije.

Své nejlepší oblečení jsem si vzal tehdy na recepci k šejchu Mahálimu a po ‚dovolené‘ v poušti z něj nic nezbylo.

Obřadní dýku jsem pak věnoval šejchu Hasanajnovi. Dnes večer jsem si vzal své druhé nejlepší šaty, dlouhou bílou džallábíju ozdobenou květy, ručně vyšívánými smetanově bílým hedvábím. Byla to krásná džallábíja a byl jsem na ni velice hrdý. Dostal jsem ji od jedné budajínské rodiny, které jsem trochu pomohl.

Na nohou jsem měl sandály a na hlavě černo-bíle kostkovanou káfiyu. Vpředu na břicho jsem měl po beduínském způsobu za pásem pouzdro s dýkou. Když jsem si ji bral, rozhodl jsem se požádat Friedlander beje, zda bychom s sebou nemohli vzít Bin Turkiho. Měli jsme v plánu vzít i Tarika a Júsufa, Nehodlali jsme se vydat do pevnosti šejcha Ridy bez vlastní malé armády.

Papá souhlasil, že by nám Bin Turki mohl být užitečný, a tak šel s námi do sídla šejcha Ridy v západní čtvrti města, Hamídíji.

Abú Ádil dřepěl jako žába uprostřed jedné z nejhorších částí města. Jeho domu se v celém městě vyrovnaly jen paláce šejcha Maháliho a Papá, ale jen ten jeho byl obklopen spálenými, opuštěnými a rozpadlými sídlišti Hamídíje. Vždycky mi připadal jako satan sedící uprostřed své pekelné říše.

Projeli jsme bránou ve vysoké zdi z hnědých cihel, již bylo sídlo obeháno, a zastavili jsme se, aby nás mohly strážé identifikovat. Pak jsme zaparkovali a šli jsme k hlavním dveřím. Všichni společně. Tentokrát se nenecháme rozdělit.

Muž, který nám otevřel, nedělal žádné potíže. Zavedl nás do malé jídelny. Bylo prostřeno pro deset lidí. Posadili jsme se na jednom konci stolu a čekali jsme na entré Abú Adila.

Skutečně, jinak se to nedá nazvat. Entré. Nejdřív se objevil vazoun, tělesná stráž, pak teprve následoval šejch Ridá v kolečkovém křesle tlačném jeho miláčkem Kennethem. Průvod uzavírali dva další pořizci. Nepochyboval jsem, že Abú Ádil odněkud sledoval náš příjezd a rychle zorganizoval stolovníky, aby byly síly vyrovnané. Pět na pět.

„Jsem šťasten, že jste se rozhodli pocítit můj dům,“ vítal nás. „Měli bychom tak činit častěji. Možná by mezi námi nebylo tolik napětí.“

„Děkuje za pozvání, ó šejchu,“ řekl jsem ostražitě.

Kenneth mě zhodnotil očima. Pak se tiše zasmál a potřásl hlavou. Odjakživa mnou pohrdal, ale nedokázal jsem zjistit

proč. Snad kdybych mu zlámal prsty na rukou a na nohou, přestal by se tak šklebit. To ale bylo jen neškodné fantazírování.

Sluhové přinesli misky s kuskusem, kebab, pečené jehně a spoustu zeleniny v nádherné voňavých omáčkách. „Ve jménu Boha Milosrdného a Slitovného, nechte si chutnat!“ vyzval nás šejch Ridá.

„Nechť tvůj stůl trvá navěky, ó otče štědrosti,“ poděkoval Friedlanderbej.

Papá a já jsme jedli velice málo, neustále jsme hlídali nějaký náznak zrady ze strany Abú Ádila a jeho svalovců. Bin Turki se cpal, jako by viděl jídlo poprvé v životě. Takovou hostinu viděl poprvé zcela určitě.

Zašeptal jsem mu: „Šejch Ridá se tě určitě snaží odlákat z naší domácnosti.“ Myslel jsem to pochopitelně jako vtip. Bin Turki zbledl. „Přece si nemyslíte, že má věrnost je na prodej! Nebo ano?“ Ruce se mu roztráslly potlačovanými emocemi.

„Dělal jsem si legraci, příteli.“

„Aha. To je dobře. Někdy nerozumím vašemu městskému humoru. Vlastně vůbec nevím, o co tady dnes jde.“

„Nejsi sám.“

Abú Adilovi zabíjáci mlčeli jako vřidky. Kenneth taky neřekl ani slovo, i když ze mě téměř nespouštěl oči. Jedli jsme v tichu, jako bychom čekali, že na nás spadne nějaká strašná past. Konečně, když se večere blížila ke konci, vstal šejch Ridá a začal mluvit.

„Dnes mám znovu to potěšení, že mohu předat Marídu Audranovi drobný dárek. Vzdejme díky Alláhovi, že se on i Friedlander bej ve zdraví vrátili ze své těžké zkoušky.“

Kolem stolu se ozvalo sborové „Pochválen budiž Alláh!“

Abú Adil se sehnul a zvedl šedou lepenkovou krabici. „Toto,“ otevřel ji, „je uniforma, která patří k tvé hodnosti poručíka Jaišů. Veliš třem oddílům věrných vlastenců a poslední dobou začali být neklidní. Dělá jim starost, proč nechodíš na naše shromáždění a nezúčastníš se cvičení. Napadlo mě, že by snad mohlo být důvodem to, že nemáš patřičnou výstroj. Nu, teď už nebudeš mít výmluvu. Šejchu Maríde, nos ji ve zdraví!“

Nebyl jsem schopen slova. Tohle bylo ještě absurdnější než to původní jmenování. Nevěděl jsem, co říct, takže jsem jen vykřikl několik slov poděkování a přijal jsem krabici. Na uniformě už byly výložky poručíka.

Krátce nato, když už jsme nebyli schopni sníst ani sousto, omluvil se šejch Ridá a vyjel z místnosti, Kenneth a všichni tři šašci šli za ním.

Bin Turki se ke mně naklonil a zašeptal: „Co mu je? Proč je v tom křesle? Má přece dost peněz, aby si mohl dovolit jakoukoliv lékařskou pomoc. Dokonce i u nás v Rub al-Chálí jsme slyšeli úžasné věci a zázraky, jaké dělají vaši lékaři.“ Rozpřáhl jsem ruce. „On vlastně není invalida.“ Potichu jsem mu vysvětloval: „Jeho koníčkem jsou osobnostní moduly nahané lidmi, kteří skutečně trpěli všemi možnými smrtelnými nemocemi.“

Je to zvrhlost, která se jmenuje Proxy Hell. Může si užívat - jestli je to vhodné slovo - těch největších bolestí a postižení a vypnout modřák, když to začne být příliš zlé. I když si myslím, že musí být velice odolný vůči bolesti.“

„To je odporné,“ zhrozil se Bin Turki.

„To je celý šejch Ridá Abú Ádil.“

Za okamžik už jsme mířili k našemu vozu. „To jsem blázen,“ spustil Tarík. „Jednou v životě jsme na něho připravení a přijdeme k němu po zuby ozbrojení, a on nám naservíruje parádní jídlo a přihodí uniformu pro šejcha Marída.“

„Co to mělo znamenat?“ zajímalo Júsufa.

„Věřím, že se to jednou dozvíme,“ ujistil ho Papá. Nepochyboval jsem o tom. Při té večeři se muselo dít něco scestného, ale nedovedl jsem si představit co.

Znamená to, že je teď budeme muset pozvat my? Jestli to tak půjde dál, budeme spolu nakonec chodit do kina a koukat se v holovizi na fotbal a popíjet při tom pivo.

To bych nepřežil.

12

Čekal jsem na Jasmínu, abychom si konečně promluvili, ale vůbec ten večer nepřišla do práce. Kolem druhé ráno jsem jel domů a nechal jsem Chiri, ať zavře sama. Papá mě ráno u snídaně nepotřeboval, proto jsem řekl Kmužuovi, že si chci přispát. Dovolil mi to.

Když jsem se vzbudil, udělal jsem si lenošivé ráno. Napustil jsem si horkou vanu a přečetl jsem si v ní skoro celou knížku detektivních příběhů Luftího Ghády - nevím už po kolikáté. Gháda byl největší palestinský autor minulého století a obávám se, že občas nevědomky napodobuju jeho velkého detektiva al-Qazzáního. Někdy se přichytím, že mluvím tím úsečným, ironickým tónem, jaký užíval al-Qazzání. Naštěstí si toho nevšiml žádný z mých známých, protože nejsou zvlášť sečtělí.

Když jsem vylezl z vany, oblekl jsem se a přeskočil zdravou snídaní, kterou mi Kmužu připravil. Zachmuřeně na mě pohlédl, ale za ty měsíce, co jsme spolu, už pochopil, že když nemám chuť jíst, nebudu jíst. Tedy pokud to nevyžaduje Papá.

Mlčky mi podal obálku. Uvnitř byl dopis od Friedlander beje adresovaný nadporučíku Hadždžárovi. Požadoval v něm, abych byl znovu přijat do městských policejních sil - po tu dobu, kdy budu vyšetřovat smrt Chálida Maxwella. Přečetl jsem si to a přikývl jsem. Papá měl zvláštní schopnost předvídat takové věci. A také věděl, že může od policie něco „požadovat“ a že mu bude „vyhověno“.

Vstřčil jsem dopis do kapsy a usadil jsem se do černého koženého křesla. Usoudil jsem, že je načase poradit se s Moudrým rádcem. Rádce je osobnostní modul, který vyhodnocuje můj emoční stav a nabízí surrealistické fantazie, jež formulují mé problémy a navrhuji symbolická - někdy nerozluštitelná - řešení. „Bismilláhi,“ zašeptal jsem a zasunul jsem

si modřák.

Audran se změnil ve velkého perského básníka Hafize. Zil v přepychu a i v jeho básních byly obrazy, jež popuzovaly přísnější muslimy. Během let si Audran nadělal řadu nepřátel, takže když umřel, přísní muslimové trvali na tom, že jeho tělo si nezasluhuje tradiční pohřební modlitbu. Jejich zdůvodnění odmítl Audran svými vlastními slovy.

„Copak ten básník nepsal o hříšných věcech, jako je pití alkoholických nápojů a oddávání se nemanželskému sexu?“ ptali se. „Jen poslouvejte:

„Pojď blíž, pojď blíž, šenku! Ke mně a pohár sem, neb láska zdála se volná a snadná, leč tisíce potíží zažil jsem.“

To vyvolalo dlouhou debatu mezi Audranovými nepřáteli a jeho obdivovateli. Nakonec bylo rozhodnuto, že postup bude zvolen podle nahodilého odkazu z jeho veršů. Pro ten účel vypsali velký výběr Audranových veršů na proužky papíru a vhodili je do hluboké nádoby. Pak požádali nevinné dítě, aby sáhlo do urny a vytáhlo jeden lístek. Toto je dvojverší, jež dítě vybralo:

Na pohřeb Audranův bez obav přijď, ač hříšníkem byl, přec do nebe jde.

Verdikt byl přijat oběma stranami a Audranovi se dostalo pohřbu se všemi náležitými obřady. Když příběh skončil, natáhl Audran ruku a vyndal modřák.

* * *

Otřásl jsem se. Z těch fantazií, ve kterých jsem byl mrtvý a vznášel jsem se nad vlastním pohřbem, mi vždycky naskakovala husí kůže. Nyní jsem musel rozluštit, co to znamená, jak se mě to týká. Báseň jsem nenapsal už aspoň patnáct let. Odložil jsem to jako něco, co je třeba Co Nejživ Ba Hned prodiskutovat s Kmuzem.

Bylo na čase začít vyhrabávat informace o Chálidu Maxwelllovi a jeho násilné smrti. Tím začnu. Rozhodl jsem se, že si zajdu na strážnici, která dohlíží na dění v Budajínu a které velí nadporučík Hadždžár. Neříkám, že Hadždžára nenávidím, ale dělá se mi z něj zle. Není to ten typ, jemuž dělá potěšení trhat křídla mouchám - patřil k lidem, kteří půjdou do vedlejšího pokoje, aby tajným kukátkem sledovali, jak to dělá někdo jiný.

Kmuzu mě zavezl smetanově bílým vestfálským sedanem na policejní okrsek na ulici Wálí u'l-akbar. Jako obvykle byla na chodníku banda kluků a já jsem si uvolnil cestu tím, že jsem mezi ně hodil drobné. Sbírali je a zpěvavě žebrali dál:

„Otevři svou dlaň, ó štědrý, otevři!“ Měl jsem je rád. Nebylo to tak dávno, co jsem sám postával na okrajích podobných tlup a prosil o peníze na jídlo. Pak se role jaksi změnila a dnes jsem velký bohatý chlápek. No dobře, jsem bohatý, ale nikdy jsem nezapomněl na svůj původ. Dopřál jsem dětem jejich bakšiš.

Vešel jsem na stanici a zamířil do místnosti s počítači ve druhém patře. Několikrát mě zastavili příliš iniciativní policisté v uniformách, ale nic jsem jim nevysvětloval, jen jsem jim ukázal dopis s podpisem Friedlander beje. Pokaždé zmizeli jako přízraky.

Pamatoval jsem si přesně, jak tady fungují počítače. Nezapomněl jsem ani tajné heslo, Miramar. Zaměstnanci stanice se nikdy nepředřeli a mohl jsem být skoro jistý, že v posledních měsících heslo nezměnili. Nejspíš jim připadalo riziko, že někdo nepovolaný pronikne do policejních spisů, jako menší zlo než přimět celé osazenstvo, aby si zapamatovalo nové slovo.

Posadil jsem se ke starému zašlému terminálu značky Annamese a začal jsem mumlat příkazy. Důstojnice, která tu pracovala, mě zahlédla a spěchala ke mně. „Omlouvám se, pane,“ pronesla hlasem, který se ani trochu neomlouval, „ale tyto terminály nejsou přístupné veřejnosti.“

„Vy si mě asi nepamatujete, že?“ zeptal jsem se.

Přivřela jedno oko a uvažovala. „Ne, a proto musíte odejít.“

Vyndal jsem dopis a ukázal jsem jí ho. „Bude to trvat jen několik minut,“ ujistil jsem ji.

„Budu si to muset ověřit,“ složila dopis a vrátila mi ho. „Nikdo se mi o tom nezmínil. Zavolám nadporučíkovi. Zatím na terminál nesahejte.“

Kývl jsem. Bylo mi jasné, že budu muset počkat, než se propracuje po stupíncích šarží až nahoru. Netrvalo to však dlouho. Za několik minut přifuněl do knihovny sám nadporučík Hadždžár. „Co si tak myslíš, že děláš, Audrane?“ vykřikoval. Tvářil se urputně.

Natáhl jsem ruku s dopisem. Ani mě nenapadlo vstávat nebo mu něco vysvětlovat. Dopis mohl mluvit za mne a dostal jsem chuť předvést mu trochu nadřazenosti. Čas od času bylo třeba nadporučíka Hadždžára poněkud usměrnit.

Vytrhl mi papír z ruky a přečetl si ho. Pak ještě jednou. „Co to je?“

„To je dopis. Od koho, už víš, četl jsi ho dvakrát.“

Vztekle po mně blýskl pohledem a dopis zmačkal. „Nějaký dopis mě neohromí. To zrovna. A vůbec, jak to, že ty tady pobíháš? Byl jsi oficiálně poslán do vyhnanství. Měl bych tě na místě zavřít.“

Zahrozil jsem mu prstem a usmál jsem se. „Ale no tak, Hadždžáre: Emír nám udělil možnost odvolání a ty to dobře víš.“

„Ale stejně,“ zavrčel.

„Ale stejně,“ zlobil jsem ho. Zvedl jsem zmačkaný dopis a přidržel jsem mu ho před očima. „Opravdu si myslíš, že tě

tenhle dopis neodrovná, co?“

„Proč by měl?“ znělo to mnohem méně jistě.

„No,“ pousmál jsem se, „Papá má spoustu lidí, kteří by tě odrovnat mohli.“

Hadždžár si navlhčil rty. „Tak co ksakru chceš?“

Věnoval jsem mu stoprocentně falešný přátelský úsměv. „Jen dvě minutky na tomhle terminálu, to je všechno.“

„To by snad šlo zařídít. Co se snažíš vyhrabat?“

Rozpřáhl jsem ruce. „Chci očistit naše jména, pochopitelné. Chci zjistit, co víš o Chálidu Maxwelllovi.“

Vo očích se mu objevil záblesk strachu. „To nemohu dovolit.“ Hlas už se mu znatelně chvěl. „To jsou vnitřní policejní informace.“

Zasmál jsem se. „Já jsem přece policista, zapomněl jsi snad? Aspoň pro tuhle chvíli.“

„Ne,“ vyhrkl. „Nedovolím to. Ten případ je uzavřený.“

„A já ho znovu otvírám.“ Zachrastil jsem zmačkaným dopisem.

„Dobře,“ ustoupil, „jak chceš. Ale bude to mít následky. Varuju tě.“

„Doufám, že to bude mít následky, Hadždžáre. A radím ti, snaž se, aby tě nezasáhly.“

Několik sekund na mne hleděl. Pak řekl: „Jalla, tvá matka určitě byla syfilitická velbloudice, Audrane. A tvůj fotr křesťanský parchant.“

„Skoro ses trefil,“ obrátil jsem se k němu zády a znovu jsem začal šeptat ovládací příkazy. Hadždžár nejspíš našťavaně odešel.

Nejdřív jsem si vyvolal složku Chálida Maxwella. Moc jsem se toho nedozvěděl. Zjevně se v ní někdo hrabal a mazal tak dlouho, až tam skoro žádné informace nezůstaly. Zjistil jsem, že Chálid Maxwell byl u policie čtyři roky, že byl vyznamenán za statečnost a že byl zabit mimo službu. Podle policejního počítače zemřel, když se snažil zakročit při divoké hádce mezi Friedlander bejem a mnou. Stalo se to před Maxwellovým domem v ulici Slunce číslo 23.

Což byl pochopitelně nesmysl. Neměl jsem tušení, kde je ulice Slunce. Rozhodně není v Budajinu. Maxwell byl druhý policista, který byl na Hadždžárově služebně v posledním roce zabit. To Hadždžára jistě netěšilo. Chudáka Maxwella pochopitelně ještě méně.

Vytiskl jsem si všechno, co tam bylo, a pak jsem se ještě chvíli bavil nahlížením do dalších složek. U nadporučíka Hadždžára bylo ještě méně informací, než když jsem tam koukal posledně. Jakákoliv zmínka o potížích s oddělením pro vnitřní záležitosti policie byla vymazána. Nezůstalo tam už o mnoho víc než jméno, adresa a věk.

Mé osobní údaje mě označovaly za vraha Chálida Maxwella (propuštěn v důsledku odvolacího řízení). To mi připomnělo, že hodiny běží a že už mi zbývá jen několik týdnů svobody. Z vězeňské cely nebo s hlavou na špalvu budu velice nesnadno dokazovat svou nevinu - a nevinu Papá. Rozhodl jsem se trochu věcmi zamíchat a počkat, co se stane.

Když jsem vyšel z policejní stanice, našel jsem Kmuzua v autě kousek dál na ulici Wálí u'l-akbar. Posadil jsem se dozadu a přikázal mu, ať mě doveze k budajinské východní bráně. Od ní jsem ho poslal domů, protože jsem nevěděl, jak dlouho se zdržím. Měl pochopitelně námitky, ale řekl jsem mu, že pak přijedu domů taxíkem. Mračil se a opakoval, že na mě raději počká, ale tentokrát jsem byl neoblomný.

Vzal jsem z auta přenosný datalink, který jsme s Papá hodlali prodávat, a zamířil jsem ke kavárně Útěcha. Cestou se mi v kapse rozezvonil telefon. Odepjal jsem ho od opasku a ohlásil jsem se.

„Audran?“ zeptal se nosový hlas plný znechucení.

„Jo, kdo volá?“

„Kenneth. Požádal mě o to šejch Ridá Abú Ádil.“

To vysvětlovalo ten odpor. Sdíleli jsme k sobě stejné city. „Jasně, Kenny, co chceš?“

Krátká pauza: „Jmenuju se Kenneth, ne Kenny. Ocenil bych, kdyby sis to zapamatoval.“

Zasmál jsem se. „Jistě, kámo. Tak o co kráčí?“

Šejch Ridá se právě dozvěděl, že se hrabeš v případě Chálida Maxwella. Nech toho.“

Zprávy se šíří skutečně bleskově. „Mám toho nechat?“

„Pochopils. Prostě konec. Šejch Ridá si dělá starost o tvou bezpečnost, když už jsi ten důstojník u Jaišů, a má strach, co by se ti mohlo stát, kdybys pokračoval v pátrání.“

Nevesele jsem se zasmál. „Povím ti, co se stane, když nebudu pokračovat: Papá a já ztratíme lhůtu k obhajobě a přijdeme o hlavu.“

„To chápeme, Audrane. Pokud si chcete zachránit krky, jsou tu dva způsoby: dobrý a špatný. Ten správný je zajistit si neprůstřelné alibi na noc vraždy. Ten špatný je pokračovat v tom, co děláš teď.“

„To je úžasné, Keně, ale abych ti řekl pravdu, nemám šajn, co jsem tu noc dělal.“

„Mé jméno je Kenneth,“ zavrčel, než prudce zavěsil. Zase jsem se usklíbl a vrátil jsem telefon do pouzdra.

Našel jsem Jacquese a Mahmúda v kavárně Útěcha. Hráli domino. Přitáhl jsem si židli a chvíli jsem je sledoval. Konečně přišel starý Ibrihim a zeptal se, jestli něco chci. Objednal jsem si Bílou smrt a Mahmúd se na mě zvědavě podíval. „Už jsi tu dlouho, Maríde? Hráli jsme domino a já si ani nevším, že jsi přišel.“

„Chvilíčku,“ řekl jsem. Obrátil jsem se k Jacquesovi. „Tak co, jsi připraven? Mohli bychom dnes začít.“

V očích měl napsáno, jak velice lituje, že se se mnou kdy zapletl. „To nemáš nic důležitějšího na práci? Třeba očistit své jméno a pověst.“

Kývl jsem. „Nedělej si starosti. I na tom už pracuju.“

„Slyšeli jsme,“ ozval se Mahmúd.

„Na Hlavní se povídá, že hledáš někoho, na koho bys upíchnul Maxwellovu vraždu,“ mračil se Jacques.

„Místo abys dokázal, kdes byl tu noc, kdy došlo ke zločinu,“ pokračoval Mahmúd. „Jdeš na to špatně. Snažíš se to dělat zbytečně složitě.“

„Přesně tak mi to řekl současný Abú Ádilův Ohýbací Otík,“ řekl jsem pomalu. „To je ale náhodička.“

„Kenneth ti to takhle řekl?“ řekl Mahmúd. „Vidíš, nejspíš má pravdu.“

Nebylo nic, na co bych se jich chtěl zeptat, tak jsem změnil téma. „Jdeme, Jacquesi?“

„Víš, Maríde, nějak mě dnes bolí žaludek. Co třeba zítra odpoledne?“

„Zítra už tě nechám samotného,“ usmál jsem se, „ale dnes musíme jít spolu.“

Trpělivě jsem počkal, až Mahmúd vyhraje domino a až Jacques zaplatí, co prohrál. „Mám dnes nějaký smolný den,“ stěžoval si Jacques. Byl dobře oblečený, ale tvářil se takovým tím nedůtklivým křesťanským způsobem, který jsme všichni z duše nenáviděli. Vypadal, jako by chtěl odejít někam daleko a začít nový život s novým jménem.

Koutkem oka jsem na něho hleděl a potlačoval úsměv. Byl tak nešťastný! „Co se děje, Jacquesi?“

Opovrživě stáhl horní ret. „Řeknu ti jedno, Maríde, tahle práce je pod mou úroveň. Nehodí se, abych se choval jako... obyčejný prodavač.“

To už jsem se vážně rozesmál. „Jestli ti to vadí, tak se za prodavače nepovažuj. Protože prodavač nejsi. Jsi mnohem víc. Jen se na to podívej globálně, ó vynikající.“

Netvářil se přesvědčeně. „Dívám se na to globálně a vidím se, jak chodím od baru k baru, vytahuju zboží a snažím se vyrazit z majitele prachy. Říká se tomu podomní obchod. Pro člověka s mou krví je to ponižující. Víš ty vůbec, že já jsem ze tří čtvrtin Evropan?“

Povzděchl jsem si. Říkal nám to posledních sedm let každodenně. „Přemýšlel jsi někdy o tom, kdo dělá maloobchod v Evropě?“

„Američani,“ pokrčil rameny.

Zamnul jsem si bolavé čelo. „Zapomeň na obchod. Nebudeš prodavač. Budeš Datový expert. A když budeš šikovný, dostaneš postup a budeš Inženýr pro vyhledávání informací. S náležitým zvýšením provizních procent.“

Vztekle na mne hleděl. „Nehrej to na mě, Maríde.“

„Teď jsi tomu dal! Já to na tebe nemusím hrát. Dnes už mám takovou moc, že ti můžu zkroutit ruku tak, že budeš prosit, abys mi mohl pomoci.“

Jacques se krátce, smutně zasmál. „To si jen myslíš, ó šejchu. Nejsi nic než spodina z ulice, jako my ostatní.“

Pokrčil jsem rameny. „Možná máš pravdu, můj křesťanský příteli, ale jsem spodina, která poroučí Habíbovi a Sahíbovi.“

„A to je kdo?“

„Kameny, které mluví,“ vysvětlil jsem klidně. Sledoval jsem, jak mu z tváře mizí barva. Každý v Budajínu ví o tělesné strážní Friedlander beje, ale já patřím k těm několika privilegovaným, kteří je znají jménem. Samozřejmě, pořád ještě nevím, který je který, ale to nevadí, protože stejně všude chodí spolu.

Jacques si uplivil na chodník přede mnou. „Mají pravdu, když říkají, že moc korumpuje.“

„Mýlíš se, Jacquesi,“ řekl jsem tiše. „Nikdy bych nevyhrazoval svému příteli. Já tu moc nepotřebuji. Nekryl jsem snad Fu'ádův šek? A nesouhlasil jsi, že mi pomůžeš?“

Couvl. „Ano. No, když je to otázka cti, tak, no, samozřejmě rád oplatím laskavost.“

Poplácal jsem ho po zádech. „Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

„Kdykoliv, Maríde.“ Ale podle výrazu v jeho obličejí jsem hádal, že má pořád potíže se žaludkem.

Dorazili jsme do Frenchyho baru, který byl na protější straně Hlavní a o blok od mého podniku. Frenchy byl mohutný, rozložitý chlap s černou bradkou. Od hodiny by mohl vyvalovat sudy do skladu v některém slunném francouzském přístavu. V životě jsem nepotkal ostřejšího chlápka. V jeho baru se šarvátky nekonaly.

„Jak se vede, Maríde?“ volala na mě Dalíla, Frenchyho barmanka.

„Skvěle, díky. Je tu někde Frenchy?“

„Je vzadu. Zavolám ho.“ Mrskla utěrkou a zmizela v zadní místnosti. Moc zákazníků neměli, ale bylo ještě brzy.

„Můžu ti koupit skleničku?“ zeptal jsem se Jacquese, zatímco jsme čekali.

„Pán neschvaluje alkohol. Měl bys to vědět.“

„Vím. Vím, že to Bůh neschvaluje. Ale On sám mi o tom nikdy nic neřekl.“

„Že ne? A jak říkáš tomu, když se celý poblížeš? A co kocovina? A rozbitý ksicht, když jsi tak opilý, že říkáš nesprávné věci nesprávným lidem? A neměl by ses rouhat.“

Nedokázal jsem ho brát vážně. „Taky jsem viděl, že pít umíš.“

Jacques prudce kýval hlavou. „Ano, kamaráde, ale já se potom vyzpovídám a vykonám pokání a všechno je zase v pořádku.“

Před dalšími náboženskými výklady mě zachránil Frenchy. „Co je nového?“ Posadil se k baru vedle mě.

„Viš, Frenchy,“ začal jsem, „velice rád tě vidím a těší mě, že jsem v tvém podniku vítán, ale opravdu nemáme čas tady posedávat a povídat si. Chci ti něco prodat.“

„Tak ty mi chceš něco prodat, nurať?“ řekl svým drsným hlasem. „Minutku počkej. Střízlivý nedokážu švindlovat.“

„Myslel jsem, že jsi pití nechal. Kvůli žaludku.“

„Jenže jsem zase začal.“ Kývl a Dalíla mu přinesla neotevřenou láhev Johnnie Walkera. Nevím, čím to je, ale většina bývalých námořníků nepije nic než Johnnie Walkera. Poprvé jsem si toho všiml v klubu u Jo-Mamá, tam ho pili řeční námořníci z obchodní lodi, a taky v obou barech Filipino na Sedmé ulici. Frenchy láhev otevřel a nalil si půlku vysoké sklenice. „Musím ti dát rovnou šanci,“ obrátil do sebe whisky a nalil si znovu.

„Dej mi gin a bingar,“ požádal jsem barmanku.

„Chceš do toho citrónovou šťávu?“

Usmál jsem se na ni. „Ty nikdy nezapomeneš.“

Znechuceně se otřásla. „Jak bych mohla?“ zabručela. „A co ty, Jacquesi?“

„Máte naražené to ekvádorské pivo? Jedno bych si dal.“ Dalíla přikývla a natočila mu pivo.

Frenchy do sebe vhodil druhou whisky a řihl. „Eh bien, Maríde,“ hladil si černé vousy, „co je v tom kufru?“

Položil jsem kufřík na bar mezi nás a otevřel jsem zámky. „Bude se ti to moc líbit.“

„Ještě ne,“ řekl Frenchy, „ale možná za pár minut.“ Hodil do sebe třetí sklenici Johnnie Walkera.

„Copak tam máš, Maríde?“ vyzvídala Dalíla a nakláněla se přes bar.

Frenchy po ní hodil zlostný pohled a hlava se mu trochu kývala. „Jdi utřít stoly,“ přikázal jí. Alkohol už začínal účinkovat. To bylo dobré.

Otevřel jsem víko kufříku a nechal Frenchyho, aby se podíval na datalink. Byl to běžný terminál s pamětí tak akorát, aby nezapomněl svou práci. Pokud nebyl napojený na server, byl k ničemu. Friedlander bej měl smlouvu s nějakou firmou v Bosně, že mu budou datalinky dodávat za cenu, která byla hluboko pod běžnou cenou na trhu. Podařilo se to proto, že

bosenská obchodní společnost patřila průmyslovému konglomerátu s centrálou v Bahrajmu. A jak hlavní výkonný ředitel, tak viceprezident pro obchod vděčili za své dnešní mocenské, finanční a společenské postavení Papá a jeho intervenci do místních politických záležitostí někdy před deseti lety.

Natáhl jsem se a nalil jsem Frenchymu čtvrtou dávku. „Merde alors,” zamumlal.

„Friedlander bej chce, abys byl v Budajínu první,” řekl jsem mu.

Veliký Francouz už svou whisky usrkával, nehtal. „V čem první? A přežiju to?”

Usmál jsem se. „Máš šanci být na Hlavní první, kdo bude mít jeden z těchto datalinků. Můžeš si ho dát hned sem na konec baru, aby ho lidi viděli, sotva vstoupí dovnitř.”

„Aha. A k čemu by mi to bylo?”

Pohlédl jsem na Jacquese, abych zjistil, jestli dává pozor. „Přes tyto terminály budeš mít přístup k mnohem většímu množství informací než přes městskou Info službu,” vysvětloval jsem. „Tví zákazníci se budou moci dostat do globální datové sítě, která jim zajistí téměř neomezené informace.”

Frenchy potřásl hlavou. „Kolik mě to bude stát?”

„Jeden kiam. Jediný kiam za jednu požadovanou informaci.”

„Minuté, papillon! Městská Info služba je zadarmo. Stačí zvednout telefon.”

Znovu jsem se usmál. „Už nebude, Frenchy. Nikdo o tom ještě neví, takže to nepovídej dál, ale Friedlander bej koupil Info službu od města.”

Frenchy se zasmál. „Jak to udělal? Podplatil emíra?”

Pokrčil jsem rameny. „Přesvědčil emíra. Teď už na tom nezáleží. Emír prostě věří, že Papá bude poskytovat lepší služby než dřívější Komise pro veřejné služby. Papá mu pochopitelně také vysvětlil, že pokud má dát lidem služby, jaké si zaslouhuji, bude nutno vybírat za každé spojení malý poplatek.”

Frenchy kývl. „Takže bezplatná Info služba se ruší. A nahradí ji tyhle datalinkové jednotky. A na starost je budete mít vy s Papá. Vy budete rozdělovat drobty informací. A co když někdo bude mít zájem zjistit něco o Papá?”

Odvrátil jsem se a jako mimochodem jsem upil ze své Bílé smrti. „No, bohužel budeme nuceni omezit volný přístup jistých lidí k jistým datům.”

Frenchy praštil pěstí do desky baru a zasmál se. Tedy, znělo to spíš jako zahřmění. „On je velkolepý!” vykřikoval.

„Zaškrtil výměnu informací a teď bude rozhodovat o tom, kdo se k nim dostane a kdo ne! Jen počkej, až to zjistí Abú Adil!”

Jacques se naklonil blíž. „O tomhle jsem nic nevěděl, Maríde,” řekl tiše. „O ničem takovém ses mi nezmínil a myslím, že tím naše dohoda končí.”

Naznačil jsem, že by měl dopít své pivo. „Proto jsem taky dnes šel s tebou. Chci, abys měl jasno o všech důsledcích. Stojíš na úsvitu nové, vzrušující doby.”

„Jenže se mi to nelíbí. Do čeho jsi mě to namočil?”

Rozpřáhl jsem ruce. „Do jedné z největších obchodních akcí v dějinách.”

Do klubu vešel další zákazník. Byl to vysoký muž v obleku evropského střihu. Měl šedivé vlasy, dokonale ostříhané a upravené, a místo kravaty měl stříbrnou sponu se spoustou diamantů a se skupinou velkých smaragdů uprostřed. Nesl kufík, skoro stejně velký jako byl ten můj. Zůstal stát ve dveřích a čekal, až si jeho zrak přivykne na přítmi ve Frenchyho.

Jedna z tanečnic se k němu rozběhla a zvala jej dovnitř. Asi byla v Budajínu nová, protože jsem ji neznal. Ale pokud se tady chvíli zdrží, brzy budu o ní vědět víc, než mi bude milé. Měla na sobě dlouhou řízu z velice průhledného materiálu, takže i v tom přítmi bylo vidět její drobná prsa a trojúhelníček ochlupení. „Dáte si skleničku?” zajímala se.

Elegantně oblečený muž na ni mžoural. „Jmenujete se Theoni?”

Tanečnice zesmutněla. „Ne, ale Theoni je tamhle. Theoni, to je jeden z tvých zákazníků.”

Theoni je jedna z nejkouzelnějších dívek na Hlavní a do Frenchyho klubu se ani trochu nehodí. U mě nikdy nepracovala, ale byl bych nadšený, kdyby někdy přišla za Chiri a ptala se po práci. Byla drobná, pružná a půvabná a to všechno skoro bez kosmetické chirurgie. Modifikace zdůraznily její přirozenou krásu, aniž by ji změnila v karikaturu, jaké tak často potkáváte na ulicích. Na rozdíl od většiny tanečnic si nenechala zadrátovat mozek, a když se právě nebavila se zákazníkem, seděla stranou, v zadním rohu baru, upíjela šaráb a četla si knížky. Myslím, že právě to čtení mě na ní zaujalo.

Vynořila se z temného kouta, přivítala toho hosta a posadila ho ke stolu jen kousek od nás. Dalila se šla zeptat, co bude pít, a on objednal pivo pro sebe a koktejl se šampaňským pro Theoni.

Frenchy si nalil další pořádnou dávku Johnnie Walkera. „Přines mi sklenici minerálky,” požádal barmanku. Obrátil se ke mně. „Dalila je nejlepší barmanka na Hlavní, víš to? Ty si myslíš, že Chiri je dobrá, ale já bych ji nevyměnil, ani kdybys přihodil nádravkem Jasminu. Čče, jak s ním můžeš vydržet? S Jasminou, myslím. Vždycky přijde pozdě. Na chlapce je teda docela hezká a umí vydělat, ale taková hysterka—”

„Frenchy,” přerušil jsem jeho opilý monolog, „o Jasmině a jejím hysterčení vím až dost.”

„To mě nepřekvapuje. Jak snášíš, že jsi ženatý?” Zase se zasmál a v hrudníku mu zarachotilo.

„Pojďme si promluvit o tom terminálu, Frenchy,” snažil jsem se nakormidlovat řeč zpátky. „Určitě jeden budeš chtít, protože na Hlavní je budou mít všichni a ty bys pak přišel o kšeft. To jako bys neměl třeba telefon nebo koupelnu.”

„Koupelna je stejně v provozu jen v úterý a ve čtvrtek,” zabručel. „A co z toho budu mít já?”

Pochopil jsem to tak, že ho zajímá, kolik získá, když si terminál pořídí. „Takže, kamaráde, jsme ochotni ti půjčit peníze, jestliže nám prokážeš laskavost a necháš nás instalovat vůbec první datalink právě tady, ve tvém podniku. Tisíc kiamů na ruku, hned tady na místě, a nemusíš ani hnout prstem. Jen podepiš objednávku a zítra je tu montér a zapojí ti terminál na konec baru. Vůbec o nic se nemusíš starat.”

„Tisíc kiamů?“ nevěřil. Naklonil se ke mně a hleděl mi do očí. Funěl mi rovnou do obličeje, nebylo to nic příjemného. „Tisíc. Hotově. Na ruku. A nejkrásnější na té půjčce je, že ji nebudeme chtít zpátky. To, co na spojeních vyděláš, si rozdělíme pětatřicet ku pětasedesáti procentům. A my si pak vezmeme splátky ze tvých pětatřiceti procent. Ani si toho nevšimneš. A až půjčku splatíš, půjčíme ti další tisícovku, zase hotově, a s tou si budeš moct dělat, co budeš chtít.“ Probíral se ve vousech a mhouřil oči. Snažil se zjistit, v čem je podraz. „To se s váma budu dělit každý měsíc?“ „Pětatřicet procent je tvých,“ ujistil jsem ho. „Takže ty půjčky jsou spíš—“ „Spíš dárek!“ vložil se do toho Jacques. Ohlédl jsem se po něm. V klubu zavládlo na okamžik ticho. Koutkem oka jsem sledoval Theoni. Seděla těsně vedle zákazníka se stříbrnou sponou. Rukou mu přejížděla po stehně a host se tvářil velice rozpačitě. „Odkudpak jsi, kocourku?“ ptala se a usrkávala koktejl. „Z Achaei,“ odsunul jí ruku ze svého klína. Frenchy zvedl mohutné tělo a natáhl se pro dvě sklenky. Naplnil je do poloviny whisky a postavil jednu před Jacquese a jednu přede mě. Pak vzal Jacquesovo pivo a čichl k němu. „Pipi de Chat,“ řekl pohrdlivě. „Napij se se mnou. Pokrčil jsem rameny a zvedl sklenici. Přitukli jsme si s Frenchym a já jsem svou whisky vypil naráz. Jacques s ní měl trochu potíže, on opravdu moc na pití není. „Maride,“ zvážněl Frenchy najednou, „co se stane, když tvou štedrou nabídku nepřijmu? Co když odmítnu? Koneckonců je to můj klub a já rozhoduju o tom, co se tu děje. Já datalink nechci. Co na to asi řekne Papá?“ Zamračil jsem se a zakroutil jsem hlavou. „Jak dlouho se známe, Frenchy?“ Mlčky na mě hleděl. „Vezmi si ten datalink,“ řekl jsem klidným hlasem. Klidně mě mohl přelomit vejpúl, síly na to měl dost, ale věděl, že tohle je kritický moment. Věděl, že vyhodit mě z klubu není řešení. S dlouhým povzdechem se zvedl. „Dobře, Maride, napiš mě tam. Ale nemysli si, že nevím, o co kráčí.“ Usmál jsem se na něho. „Nebude to tak zlé, Frenchy. Tunáš. Tady je tvých tisíc kiamů.“ Sáhl jsem do kapsy své džallábíje a vyndal jsem zalepenou obálku. Frenchy mi ji skoro vyškubl a bez jediného slova zmizel ve své kanceláři. „Dnes odpoledne můžeš nabídnout stejných tisíc kiamů Velkému Alovi a ostatním,“ řekl jsem Jacquesovi, „ale ti peníze dostanou, až když budou mít terminály namontované. Rozumiš?“ Jacques přikývl. Odstrčil nedopitou whisky. „A dostanu za každý terminál provizi?“ „Sto kiamů.“ Byl jsem jistý, že Jacques úspěšně vnutí přístroje všem svým přátelům a známým, zvláště když ho bude pohánět představa sta kiamů za kus a ochrana mocného Friedlander beje. Jeho jméno a vliv Jacquesovi značně usnadní práci. „Udělám, co je v mých silách, Maride.“ Zdálo se, že už našel půdu pod nohama. Pomalu dopil své ekvádorské pivo. Chvilí na to se ten host z Achaei zvedl a otevřel kufřík. Vyndal z něho tenký zabalený balíček. „To je pro vás,“ podal ho Theoni. „Neotvírejte to, dokud neodejdu.“ Sklonil se, políbil ji na tvář a vyšel do slunečného odpoledne. Theoni začala trhat papírový obal. Pod ním našla knihu v kožené vazbě. Zrovna, když ji otevřela, zazvonil můj telefon. Vytáhl jsem ho z pouzdra a ohlásil jsem se. „Je tam Marid Audran?“ ozval se ochraptělý hlas. „Ano.“ „Tady je doktor Sádik Abd ar-Razzák.“ Imám, který podepsal naše rozsudky smrti. Překvapilo mě to. Theoni vyskočila a ukazovala ven, kde zmizel ten pán z Achaei. „Víte, kdo to byl?“ plakala a slzy jí stékaly po tvářích. „To byl můj otec!“ Zdálo se mi, že to přehání. Takové věci byly v Budajínu na denním pořádku. Proč se vzrušovat? „Rád bych si s vámi promluvil o tom, jak hodláte očistit své jméno,“ sdělil mi Abd ar-Razzák. „Nepřipustím porušení jakéhokoliv muslimského zákona. Udělím vám slyšení zítra ve dvě hodiny.“ Zavěsil, než jsem stačil odpovědět. Postrčil jsem datalink v kufříku k Jacquesovi. Zaklapl víko a vydal se za obchodem. „Tak,“ svěřil jsem se Dalíle, „už jsem mluvil s každým, kdo má podle mě něco společného s případem Chálida Maxwella. Mám za sebou první okruh kolem vesnice.“ Podívala se na mě a přetřela bar utěrkou. Neměla tušení, o čem to mluvím.

13

Ležel jsem v posteli a četl jsem si další z románů Luftího Ghády až do tří do rána. Bylo mi nevolno, zvonilo mi v uších a po nějaké době jsem si všiml, že mám úplně propocené povlečení. Kompletní a dokonalý záchvat stresu. Hrdinové se přece takhle nesesypávají. Třeba takový al-Qazzání, Ghádův detektiv bez bázně a hany. Obavy? Bezmoc? Nikdy. Nikdy neprobdl noc v touze někam utéct a začít úplně znovu. Po několika hodinách roztrhaných nervů jsem se rozhodl, že se musím dát dohromady, a to hned. Sklouzl jsem z propocené postele a zamířil do koupelny, kde mám svou krabičku s pilulkami. Byla plná medikamentů, jež mi mohly pomoci. Chvilí mi trvalo, než jsem si vybral. Něco na uklidnění, rozhodl jsem nakonec. Snažil jsem se zbavit návyku brát drogy pro potěšení, ale tentokrát se jednalo o situaci, kde byly pilulky a kapsle přímo oficiálně a na předpis. Zvolil jsem Paxium a spolkl dvanáct fialových a čtyři žluté tablety. To by mohlo otupit moji úzkost. Vrátil jsem se do postele a přečetl jsem další dvě kapitoly. Čekal jsem, až Paxium zabere. Musím přiznat, že asi tak za půl hodiny jsem pocítil slaboučkou, skoro neznatelnou euforii. Ležela nahoře na mém duševní trápení jako cukrová poleva

na zákusku. Dole pod ní mě dál užíral strach.

Zvedl jsem se znovu a bosý se vypravil do koupelny. Otevřel jsem lékárníčku a vyhrabal devět tablet sluníček. Je to můj nejmilejší prášek proti bolesti. Není sice na opravdu silné bolesti, ale říkal jsem si, že opium by mohlo rozptýlit zbývající úzkost. Spolkl jsem bílé tablety s trochou minerálky.

Než al-Qazzáního zajali izraelští zlosynové a než mu stačili dát tradiční nakládačku, bylo mi mnohem lépe. Z úzkosti zbyla matná vzpomínka a mou duši zalila sebedůvěra, že odpoledne přemohu doktora Sádika Abd ar-Razzáka silou své osobnosti.

Cítil jsem se tak báječně, že jsem se chtěl o svou radost s někým podělit. S Kmuzuem pochopitelně ne, ten by o mém soukromém mejdanu určitě informoval Papá. Ne. Oblekl jsem se rychle a vyklouzl jsem z bytu. Temnými chodbami jsem přešel do východního křídla, zastavil jsem se před dveřmi bytu, v němž bydlí Indihar, a tiše jsem zaklepal. Nechtěl jsem probudit děti.

Několik minut jsem čekal, pak jsem zaklepal silněji. Konečně jsem zaslechl za dveřmi pohyb a pak se otevřely. Stála v nich Senalda, služebná, kterou jsem Indihar najal. „Señor Audran," řekla ospale. Protírala si oči a mžourala na mě.

Vůbec nejásala, že ji tak brzy ráno budím.

„Omlouvám se, Senaldo, ale moc nutně potřebuji mluvit se svou ženou."

Několik okamžiků na mě hleděla, ale neřekla nic. Otočila se a zmizela v temném bytě. Čekal jsem u dveří. Za chvíli přišla v saténovém županu Indihar. Netvářila se nadšeně. „Manželi," pozdravila.

Zívl jsem. „Musím s tebou mluvit, Indihar. Omlouvám se za tu pozdní hodinu, ale je to velice důležité."

Prohrábla si rukou vlasy. „To doufám, Maghrebí. Děti se za chvíli vzbudí a pak už si nezdřímnu." Ustoupila, abych mohl projít do pokoje.

To už jsem se cítil světově. Byl jsem neporazitelný. Před patnácti minutami jsem se rozhodl, že půjdu za Indihar a dám jí příležitost, aby mi řekla, jak jsem statečný a silný a dokonalý, protože jsem to potřeboval slyšet. Teď však už mi slunička říkala všechno, co jsem toužil vědět, teď jsem si jen potřeboval promluvit o pochybnostech, které jsem cítil. Věděl jsem, že Indihar můžu důvěřovat. Vůbec mě nenapadlo, že by se mohla zlobit, že jsem ji vyhnal z teplé postele. Posadil jsem se na jednu z pohovek a čekal jsem, až si sedne proti mně. Přejížděla si dlouhými, štíhlými prsty po obličejí. „Indihar," začal jsem, „jsi moje žena."

Přestala si masírovat čelo. „Už jsem ti řekla, že s tebou nebudu spát. Jestli jsi mě vzbudil uprostřed noci kvůli nějakému opileckému—"

„Ne, tak to vůbec není. Potřebuji znát tvůj názor na něco."

Hleděla na mě mlčky. Nezdálo se, že jsem ji přesvědčil.

„Možná sis všimla, že mi poslední dobou Papá dává stále zodpovědnější úkoly. A že jsem byl nucen použít některé z jeho metod, i když osobně jsou mi proti mysli."

Indihar zavrtěla hlavou. „Viděla jsem, jak jsi poslal mladého Turkiho do Nardžánu za... úkolem. Nezdálo se mi, že by ti dělalo problémy přikázat něčí vraždu. Není to tak dávno, co by se ti to hnusilo a byl bys nechal Júsufa nebo Taríka, aby to zařídili."

Pokrčil jsem rameny. „Bylo to nutné. Máme stovky přátel a společníků, kteří jsou na nás závislí, a nemůžeme někomu nechat jen tak projít, že nás málem zničil. Kdybychom to připustili, ztratili bychom svou moc a vliv a nemohli bychom chránit své přátele."

„My. Nás. Podvědomě ses začal ztotožňovat s Friedlander bejem. Už jsi jeho, co? Kam se podělo tvé rozhořčení?"

Navzdory sluničkům jsem zase začínal vidět černě. To znamenalo vzít si další slunička, jenže před Indihar to nešlo.

„Budu muset zjistit, kdo doopravdy zavraždil Chálida Maxwella, a pak budu muset zařídit, aby s nim bylo naloženo stejně jako s tím seržantem v Nardžánu."

Indihar se chladně usmála. „Už ses také naučil, jak se elegantně vyhnout pravdě. Bude s ním naloženo, místo bude zabít. Připadá mi, že máš svědomí na dodáku a nikdy si ho nezapínáš."

Vstal jsem a zhluboka vydechl. „Díky, Indihar. Jsem rád, že jsme si promluvili. Můžeš si zase jít lehnout." Otočil jsem se a vyšel jsem ven. Zavřel jsem za sebou dveře. Bylo mi mizerně.

Tiše jsem prošel kolem dveří matčina bytu. Zahnul jsem do ztemnělé spojovací chodby mezi východním a západním křídlem a ze stínu se vyloupila postava a šla mi naproti. Zpočátku jsem se vyděsil - vždycky je možné, že nějaký chytrý zabiják překoná stráž i elektronický poplašný systém - ale pak jsem poznal Júsufa.

„Dobrý večer, šejchu Maride."

„Júsufe," odpověděl jsem ostražitě.

„Náhodou jsem byl vzhůru a slyšel jsem, jak tady chodíte. Potřebujete něco?"

Šel jsem dál k západnímu křídlu. „Ne, vlastně ani ne, Júsufe. Děkuji. Náhodou jste byl vzhůru?"

Vážné na mě pohlédl. „Mám lehké spaní."

„Aha. No, potřeboval jsem si o něčem promluvit se ženou."

„A uspokojila vás Umm Džirdži svou odpovědí?"

Zavrčel jsem: „Ani ne."

„A nemohl bych vám já nějak pomoci?"

Otevřel jsem ústa, abych jeho nabídku odmítl, ale pak mě napadlo, že možná právě Júsuf je ten pravý člověk. „Indihar naznačila, že jsem se v posledním roce nebo tak nějak dost změnil."

„Má naprostou pravdu, šejchu Maride."

„A není příliš nadšená tím, co se prý ze mne stalo."

Júsuf se v matném světle napřímil. „Ona to dost dobře nemůže chápat. Je to velice složitá situace, víte. Jen lidé, kteří musejí řídit a organizovat, vědí, jaké to je. Například Friedlander bej, vy, Tarík a já. Pro všechny ostatní jsme zrůdy."

„Ale já si skutečně připadám jako zrůda, Júsufe. Chci zpět svou svobodu. Nechci nikoho řídit. Chci být mladý, chudý, svobodný a šťastný.“

„To už se nikdy nevrátí, příteli, takže se přestaňte týrat zbytečným sněním. Dostalo se vám cti, že se můžete starat o spoustu lidí, a teď se musíte ze všech sil snažit, abyste to dělal dobře. To znamená soustředit se, a ne pochybovat.“ Júsuf mi asi úplně nerozuměl. „Mám teď velkou moc,“ pokračoval jsem pomalu. „Jak mám vědět, jestli ji užívám správně? Tak třeba: poslal jsem jednoho mladíka do Nardžánu, aby zlikvidoval lumpa, který týral Friedlander beje. Vím, svatý Korán počítá s pomstou, ale jen na stejné úrovni, jako bylo provinění. Kdybych dal toho seržanta pořádně zmlátit, necítil bych nejmenší výčitky, ale vzít mu život...“

Júsuf zvedl ruku a přerušil mě. „Ale pak jste nepochopil ani moudré připomenuli Boží, ani své vlastní postavení. To, co jste řekl o pomstě, platí jen pro obyčejného člověka, který se musí starat jen o svůj vlastní život a o životy svých nejbližších. Ale jestliže platí, že s výsadami přichází zodpovědnost, platí to i naopak. S vyšší zodpovědností přicházejí vyšší výsady. Proto jsme my v tomto domě povýšeni nad běžný výklad Alláhových příkazů. Máme-li zajistit mír v Budajínu a celém městě, musíme jednat rychle a jistě. Pokud s námi někdo zachází brutálně, jak jste řekl, nemusíme čekat, až smrt sama odstraní tuto hrozbu. Musíme se postarat o bezpečí svých přátel a společníků, a musíme proto jednat rychle. Učiníme-li to, můžeme žít klidně a s vědomím, že jsme nepřekročili záměry učení Svatého Proroka.“

„Nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír,“ dodal jsem. Snažil jsem se udržet tvář naprosto bez výrazu, ale uvnitř jsem řval smíchem. Tak zvrácenou sofistiku jsem naposledy slyšel kdysi dávno, ještě jako kluk v Alžíru. Tam se mě jeden starý šejch, co žil na ulici v bedně, snažil přesvědčit, že Země je plochá, protože město Mekka je ploché. Mekka není plochá.

„Bojím se, že jsem vás zcela nepřesvědčil, šejchu Maríde.“

Mávl jsem rukou. „To je jedno. Jsem vždycky zbytečně nervózní, než udělám, co je třeba. Ale Friedlander bej i vy dobře víte, že své úkoly vždycky plním. Musím z nich mít i potěšení?“

Júsuf se krátce zasmál. „Ne, to opravdu není třeba. Vlastně je dobře, že vás to netěší. Jinak byste mohl skončit jako šejch Ridá.“

„Bože nedopust,“ zašeptal jsem. Mezitím jsme došli k mým dveřím, rozloučili jsme se a Júsuf si šel zase lehnout. Vešel jsem do bytu, ale nedokázal jsem spát. Hlavou mi dosud vířily tisíce otázek. Zdržel jsem se jen, než jsem stačil polknout další čtyři sluníčka a nějaké trifety na energii. Pak jsem pomalu otevřel dveře, opatrně, abych nevzbudil Kmuzua, a vyhlédl jsem do chodby. Júsufa jsem neviděl. Vyklouzl jsem z domu a posadil jsem se za volant svého elektromobilu. Nutně jsem potřeboval drink a spoustu rozesmátých lidí kolem sebe. Jel jsem do Budajínu a radoval jsem se ze zvláštní a příjemné samoty na cestě. Byla ještě skoro noc a nikdo nejezdil. Nechte si připomínky o jízdě pod vlivem opojných látek - vím, je to pitomost a měli by mě chytit a příkladně potrestat. V té chvíli jsem si ale říkal, že při všech hrozných věcech, které nade mnou visí, přece nemůžu mít ještě i dopravní nehodu. Zase umělá sebedůvěra z drog.

Ale před budajínskou Východní bránu jsem dorazil bez nehody a zaparkoval jsem poblíž stanoviště taxíků na bulváru al-Džamíl. U Chiri už bylo zavřeno - určitě už nejméně hodinu

- a tma byla i ve většině ostatních klubů. Ale na Hlavní je spousta nonstop kaváren a barů. Hodně tanečnic chodíva po práci do Brigy. Jeden by myslel, že po osmi hodinách pití se zákazníci budou mít dost, ale kdepak. Rády poseděly v baru, objednávaly si gin a vykládaly si o těch idiotech, se kterými se musely celou noc bavit.

Briga byl velký chladivý bar až na samém konci Sedmé, u jižní zdi Budajínu. Zamířil jsem tam. Kdesi v pozadí mě mysli se kmitala drobná naděje, že tam třeba na někoho narazím.

Na někoho jako Jasmínu.

V baru bylo plno kouře a hluku a všichni vypadali jako mrtvolky, protože tam měli modré žárovky. Neměli tam dlouhý barový pult, tak jsem si sedl do boxu u protější stěny. Majitel klubu, Kamál ibn aš-Šá'alán, stál u baru. Když mě zahlédl, přišel za mnou. Několikrát mávl hadrem nasáknutým starým pivem nad deskou stolu. „Tak jak, Maríde?“ poptal se ochraptěle.

„Jde to. Gin a bingar s trochou citrónové šťávy, jestli můžu.“

„Jasně. Hledáš společnost?“

„Postarám se o sebe, Kamále.“ Pokrčil rameny a šel mi namíchat pití.

Ani ne o deset sekund později si ke mně přisedla opilá tanečnice, debík před operací. Říkala si Tansy, ale v práci jí prý všichni říkali Nafka. Nikdo ji nechtěl říct, co „nafka“ znamená v jidiš. „Koupíte mi pití, pane?“ zeptala se. „Mohla bych si sednout blíž a udělat vám bezva ráno.“

Nepamatovala si mě. Myslela, že jsem jen nějaký stařík. „Až jindy, kotě. Na někoho čekám.“

Zkřivila rty do úsměvu a přivřela víčka. „Byl byste překvapený, co dokážu na počkání.“

„Ne, nebyl. Nemám zájem, promiň.“

Vstala a trochu se zapotácela. Dlouze mrkla jedním okem. „Chápu, v čem je váš problém, pane,“ zahihňala se a zamířila k baru.

Vůbec nechápala. Neměl jsem ale čas nad tím přemýšlet, protože jsem zahlédl Jasmínu, jak se potácí ze záchodu v zadní části podniku. Vypadalo to, že toho vypila hodně už v práci a teď ještě trochu přidala. Vstal jsem a zavolal na ni.

Trochu zpomaleně se otočila, jako apatosaurus hledající další trs trávy.

„Kerej seš?“ klopýtla svým směrem.

„Maríd.“

„Maríd!“ Rozmazaně se usmívala a plácla sebou vedla mě jako pytel cibule. Sáhla pod stůl a hrabala se mi pod džallábíjou. „Stýskalo se mi, Maríde! Máš ještě tu věc, tam dole?“

„Jasmíno, poslouchej—“

„Jsem příšerně utahaná, Maríde. Nezavedl bys mě domů? Jsem trochu opilá, víš?“

„Všiml jsem si. Podívej, opravdu jsem s tebou chtěl mluvit o...“

Vstala a postavila se vedle mě. Sklonila se a objala mě kolem krku. Začala mě šmrat jazykem v uchu. „Mívals to rád, Maríde, pamatuješ?“

„Nikdy. S někým si mě pleteš.“

Sklouzla mi dlaněmi po hrudi. „Pojď pěkně. Chci jít domů. Bydlím teď na Čtrnácté ulici.“

„No dobře,“ vzdal jsem to. Když se Jasmína opila a něco si vzala do hlavy, nevymluvili jste jí to. Zvedl jsem se, vzal ji kolem ramen, zkontroloval, jestli má kabelku, a naplň jsem ji vyvedl, naplň vynesl z Brigy. Trvalo nám půl hodiny, než jsme došli těch sedm bloků zpět na Hlavní.

Konečně jsme dorazili k jejímu bytu. Našel jsem jí v kabelce klíč a odemkl jsem hlavní dveře. Dovedl jsem ji k posteli.

„Díky, Maríde,“ prozpěvovala si. Sundal jsem jí boty a obrátil jsem se k odchodu. „Maríde?“

„Co je?“ Zase se mi začínalo chtít spát. Chtěl jsem jet domů a vklouznout nenápadně do svého bytu, než Kmuzu nebo Tarík nebo Júsuf zjistí, že jsem pryč a poví to Friedlander beji.

Jasmína mě zase zavolala. „Namasíruješ mi trochu krk?“

Povzdechl jsem si. „Tak dobře, ale jenom trochu.“ No, začal jsem jí masírovat krk, a než jsem se nadál, sundávala si krátkou černou sukničku. Pak se natáhla a snažila se mi přetáhnout džallábiju přes hlavu. „Jasmíno, jsi opilá.“

„Udělej mi to, prosím,“ žadonila. „Pomáhá to proti opici.“ Nebylo to nejmilostnější pozvání, jaké jsem kdy slyšel. Dlouze a hluboce mě políbila a neponechala nic náhodě. Uměla to a měla šikovné ruce. Za chvilíčku už jsme se divoce a hladově milovali. Myslím, že spala dřív, než jsem skončil. Dosáhl jsem trochu unaveného vyvrcholení a zhroutil jsem se vedle ní.

Jak mám popsat nadcházející ráno? Spal jsem trhaně, chvílemi na Jasmínině matraci, chvílemi na zemi. Zdály se mi živé, divoké sny ze zbytků opiátů a krev se mi pomalu uklidňovala. Vzbudil jsem se kolem desáté, v ústech jako po výprasku a v hlavě s bubeníky. Nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem a zmateně jsem se rozhlížel po něčem známém. Pak jsem poznal Jasmínina půvabná záda, štíhlý pas a svůdné boky. Jak jsem se probouha dostal k Jasmíne do postele? Přece mě nenávidí. Pak jsem si vzpomněl na závěr včerejší noci. Zívl jsem, překulil jsem se na druhý bok a okamžitě jsem zase usnul.

Zdalo se mi, že na mne ječí má matka. To se mi zdává často. Na povrchu jsme se smířili a pocit viny a zášti navždy zmizel. Sny mi ale říkaly, že většina z toho byla jen kosmetika a že hluboko uvnitř mám dosud zmatené a divné pocity. Matčin hlas stoupal a sílil, ale nemohl jsem přijít na to, kvůli čemu se tak rozčiluje. Viděl jsem její obličej, rudý a ošklivý, a hrozila mi pěstmi. Nakonec mě začala tlouct.

Probudil jsem se. To Jasmína po mně ječela a bušila mě po hlavě a po zádech. Jasmína byla původně poměrně velký a statný mladík, takže i po operaci, která jí změnila pohlaví, byla impozantní protivník. Navíc měla na své straně moment překvapení.

„Vypadni! Vypadni odsud!“ křičela.

Skutálel jsem se z matrace na studenou podlahu. Podíval jsem se na hodinky: bylo kolem poledne. Nechápal jsem, o co jí jde.

„Jsi odporný slizoun, Audrane!“ ječela. „Jsi hnusný lejno, zneužil jsi mě, opil jsi mě a—“

Přestože jsme spolu dřív tolikrát spali, přestože jsme v podstatě spolu žili, bylo mi trapně, že jsem před ní nahý.

Ycoulval jsem z dosahu jejích pěstí, vstal jsem a otočil jsem se k ní zády. Připadal jsem si hrozně zranitelný. „Nezneužil jsem tě, Jasmíno.“ V hlavě mi zase začalo škubat, ještě hůř než předtím. „Potkal jsem tě nad ránem v klubu. Prosila jsi mě, abych tě dovedl domů. Udělal jsem to a chtěl jsem odejít. To ty jsi žebřala, abych se s tebou vyspal. Lezla jsi po mně a nedalas pokoj.“

Držela si hlavu: „Nic takového si nepamatuju.“

Sebral jsem z podlahy svoje prádlo a džallábiju. „Co ti na to mám říct? Já přece nemůžu za to, co si pamatuješ nebo nepamatuješ.“

„Jak mám vědět, že jsi mě nepřinesl domů v bezvědomí a ne-znásilnil jsi mě, když jsem se nemohla bránit?“

Přetáhl jsem si džallábiju přes hlavu. „Jasmíno,“ řekl jsem smutně, „to mě tak málo znáš? Udělal jsem někdy něco, podle čeho bys mohla čekat, že bych tě znásilnil?“

„Zabil jsi lidi,“ řekla, ale už nezuřila.

Snažil jsem se udržet rovnováhu na jedné noze a obouval jsem si sandál. „Neznásilnil jsem tě, Jasmíno.“

Už byla docela klidná. „No jo. A jaké to bylo?“

Natáhl jsem si druhý sandál. „Úžasné, Jasmíno. Vždycky nám spolu bylo dobře. Chyběla jsi mi.“

„Fakt? Vážně, Maríde?“

Klekl jsem si vedle matrace. „Podívej,“ hleděl jsem jí do temných očí, „jen proto, že jsem ženatý s Indihar...“

„Nepřipustím, abys ji se mnou podváděl, Maríde. Jsme kamarádky. Už dávno.“

Zavřel jsem oči a přetřel jsem si víčka. Pak jsem jí zas pohlédl do očí. „Dokonce i Prorok Muhammad...“

„Nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír,“ zašeptala.

„Dokonce i Prorok Muhammad měl víc než jednu manželku. Mám nárok mít čtyři, když je dokážu uživit a když se o všechny budu dobře starat.“

Jasmína otevřela oči do široka. „Co se mi snažíš říct, Maríde?“

„Nevím, miláčku. Indihar a já jsme manželé jen podle jména. Jsme přátelé, ale myslím, že mě spíš nesnáší. A myslel jsem to vážně, když jsem říkal, že jsi mi chyběla.“

„Ty by ses se mnou opravdu oženil? A co by na to řekla Indihar? A jak—?“

Zarazil jsem ji. „Teď na to nemůžu myslet. A musíme se sejít a pořádně si o tom promluvit. Taky nevím, jestli by to schválil Papá. Na každý pád mám za dvě hodiny schůzku s imámem Severní mešity. Musím se dát do pořádku.“

Jasmína kývla, ale hleděla na mě s hlavou na stranu. Ujistil jsem se, že mám klíče a všechno ostatní - hlavně krabičku s pilulkami. Šel jsem ke dveřím.
„Maríde?“ zavolala.
Otočil jsem se.
„Nebyla bych jen nějaká manželka číslo dvě. Nebudu dělat služku Indiáhar a jejím dětem. Musela bych být úplně rovnoprávná, přesně jak je to ve Šlechtném Koránu.“
Kývl jsem „Máme spoustu času.“ Vrátil jsem se ode dveří a poklekl jsem k jejímu lůžku. Políbil jsem ji na rozloučenou. Byl to něžný, dlouhý políbek. Litoval jsem, že ho musím ukončit. Pak jsem vstal, povzdychl jsem si a zavřel jsem za sebou dveře. Já Alláh, do čeho mě ty drogy dostaly tentokrát?
Venku na ulici mě přivítalo šedivé a mokré ráno. Dokonale se sice hodilo k mé náladě, ale to mi moc nepomohlo. Čekala mě dlouhá procházka od Čtrnácté přes Hlavní až k Východní bráně. Sklonil jsem hlavu a kráčet jsem těsně kolem výkladních skříní v naději, že mě nikdo nepozná. Neměl jsem náladu na klábosení se Sajídem Polo-hadžďem či Jacquesem nebo jiným ze svých kamarádů. A navíc jsem měl tak akorát čas dojet domů, osprchovat se a hodit na sebe něco slušného, abych stihl schůzku s Abd ar-Razzákem.
Jak už to bývá, mé plány vesmír nezajímaly. Urazil jsem sotva půldruhého bloku, když jsem zaslechl vysoký hlas:
„Al-Amíne! Ó velký!“
Naštvaně jsem se otočil. Stál tam asi patnáctiletý hubený kluk, vyšší než já, oblečený do špinavé bílé košile a bílých kalhot. Jeho špinavé nohy vypadaly, že v životě neviděly sandály či boty. Kolem ušmudlaného krku měl uvázanou fialovobílou káfiyu. „Ráno plné světla, ó šejchu,“ zdravil šťastně.
„Nápodobné. Kolik potřebuješ?“ Sáhl jsem do kapsy a vytáhl svazek bankovek.
Překvapilo ho to. Pak se rozhlédl na všechny strany. „Nechtěl jsem vás požádat o peníze, šejchu Maríde. Chtěl jsem vám něco říct. Sledují vás.“
„Cože?“ Ta zpráva mě šokovala a rozzlobila. Uvažoval jsem, kdo na mě někoho nasadil. Hadždžár, Abd ar-Razzák nebo Abú Ádil?
„Opravdu, ó šejchu. Pojďme spolu. Na druhé straně ulice, asi o blok za námi, je tlustý káfir v blankytně modré džallábiji. Neohlížejte se.“
Kývl jsem „Jestlipak seděl celou noc před Jasmíniným bytem a čekal na mě?“
Chlapec se rozesmál. „Kamarádi říkali, že ano.“
Další překvapení. „Jak... jak věděli, kde jsem byl v noci?“
„Kupte mi něco k jídlu, ó otče štědrosti.“ Dobrý nápad. Obrátili jsme se a šli kousek zpátky, do Kjoši, to je docela slušná japonská restaurace na Jižní čtrnácté. Dobře jsem si prohlédl toho tlustocha, co se zoufale snažil být nenápadný. Nevypadal nebezpečný, ale to nic neznamená.
Seděli jsme v boxu a sledovali holografickou rockovou skupinu. Majitel restaurace si o sobě taky myslel, že je hudebník, a jeho skupina vyhrávala u každého stolu, ať se vám to líbilo, nebo ne. Objednali jsme si kuře hibači pro dva, že se rozdělíme. Zdálo se, že nás nikdo neposlouchá.
„Vy jste náš ochránce, já amin,“ vysvětloval kluk a hladově polykal jídlo. „Kdykoliv přijdete do Budajínu, sledujeme vás od okamžiku, kdy projdete Východní bránou. Máme systém signálů, takže pořád víme, kde jste. Kdybyste potřeboval naši pomoc, byli bychom v mžiku u vás.“
Zasmál jsem se. „Nikdy jsem si toho nevšiml.“
„Jste k nám laskavý, otevíráte útluky a vyvažovny. No a dnes ráno moji kamarádi seděli před domem, když jste byl na návštěvě u té změněny, Jasmíny. Všimli si, že ten káfir dělá totéž. Když jsem se probudil, všechno mi to řekli. Poslyšte: kdykoliv uslyšíte tuhle melodii—“ a zapískal známou dětskou písničku, kterou uměly všechny děti ve městě, „—budete vědět, že jsme blízko a že vám říkáme, abyste byl opatrný. Možná vás budou sledovat, možná po vás půjdou poldové. Když zaslechnete tu písničku, bude dobré být na chvíli neviditelný, rozumíte.“
Opřel jsem se do křesla a snažil jsem se strávit jeho slova. Takže tahle armáda dětí mi kryje záda. Bylo to nádherné.
„Nedokážu ani vyjádřit své díky,“ hlesl jsem.
Chlapec rozprávěl ruce. „Není třeba. Chtěli bychom vám být ještě prospěšnější. Jenže třeba moje rodina, víte, jsme chudší než většina ostatních, a tak nemůžu věnovat tolik času—“
Okamžitě jsem pochopil. Znovu jsem vytáhl roličku bankovek a vybral sto kiamů. Posunul jsem je přes stůl. „Tu máš. Na pomoc tvým pozeňnaným rodičům.“
Zvedl peníze a užasle na ně hleděl. „Jste ještě šlechtnější, než se vypráví,“ koktal. Pak rychle peníze schoval.
Vůbec jsem se necítil šlechtně. Dal jsem tomu klukovi pár babek ve vlastním zájmu. A co je pro mě sto kiamů? „Tak,“ zvedl jsem se. „V klidu dojez. Já musím spěchat. Dám pozor, neboj se. Jak se vlastně jmenuješ?“
Podíval se mi do očí. „Ghází, ó šejchu. Když uslyšíte dva rychlé hluboké tóny následované dlouhým vysokým, bude to znamenat, že jeden hoch předává zodpovědnost za vás druhému. Budte opatrný, al-Amine. My v Budajínu jsme na vás závislí.“
Položil jsem mu ruku na dlouhé špinavé vlasy. „Neboj se, Ghází. Jsem příliš velký sobec, než abych umřel. Na božím světě je tolik krásných věcí, které jsem ještě neokusil. Drží mě tu několik důležitých záležitostí.“
„Jako vydělávání peněz, pití, drogy a Jasmína?“ šklebil se vesele.
„Hej,“ předstíral jsem šok, „nějak hodně toho o mně víš!“
„Ale, o tom přece vědí v Budajínu všichni.“
„Náhhera,“ zabručel jsem. Přesl jsem kolem toho černého obra, který se poflakoval na druhé straně Hlavní naproti restauraci, a zamířil jsem na východ. Kdesi nahoře za mnou jsem slyšel tu dětskou písničku. Celou cestu jsem šel s rameny trochu shrbenými, jako bych čekal, že mě někdo zezadu uhodí pažbou pistole. Ale dorazil jsem bezpečně až na

druhý konec obezdržené čtvrti. Nasedl jsem do auta a v zrcátku jsem sledoval, jak můj stín mává na taxík. Bylo mi fuk, jestli mě bude dál sledovat. Jel jsem stejně domů.

Kradl jsem se chodbou, abych nikoho nepotkal, ale zase jsem měl smůlu. Nejdřív Júsuf a pak Tarík. Ani jeden mi nic neřekl, ale tvářili se vážně a nesouhlasně. Cítil jsem se jako nanicovatý opilý ničema, který utrácí majetek své počestné rodiny. Když jsem došel ke dveřím bytu, čekal na mne Kmužu. „Pán domu se velice zlobí, já sídím“ informoval mě.

Čekal jsem to. „Co jsi mu řekl?“

„Řekl jsem, že jste vstal časné a odešel jste. Řekl jsem, že nevím, kam jste šel.“

Oddechl jsem si. „No, až budeš zase mluvit s Papá, řekni mu, že jsem šel s Jacquesem, abych se podíval, jak se mu vede s tím datalinkovým projektem.“

„To by byla lež, já sídím. Já přece vím, kde jste byl.“

Zajímalo by mě, jak to mohl vědět. Třeba ten tlustý černý chlap nakonec nepracuje pro zlosyny. „To nemůžeš někdy trochu zalhat, Kmužu. Kvůli mně?“

Přísně se na mě podíval. „Jsem křesťan, já sídím.“

„Stejně ti děkuju,“ řekl jsem a protáhl se vedle něj do koupelny. Dal jsem si dlouhou horkou sprchu a nechal jsem si prudkým proudem masírovat bolavá záda a ramena. Umyl jsem si hlavu, oholil jsem se a srovnal jsem si bradku. Začalo mi být trochu lépe, i když jsem spal jen několik hodin. Dlouho jsem hleděl do šatníku a rozhodoval jsem se, co si mám na schůzku s imámem obléct. Trochu zvrhle jsem si nakonec vybral konzervativní tmavý vycházkový oblek. Poslední dobou už skoro vůbec nenosím evropské oblečení, a když přece jen ano, vyhýbám se vycházkovým oblekům. Kmužu mi musel uvázat kravatu. Neuměl jsem to a navíc jsem se to tvrdohlavě odmítal naučit.

„Budete něco jíst, já sídím?“ chtěl vědět.

Podíval jsem se na hodinky. „Díky, Kmužu, ale mám tak akorát čas, abych to stihl. Byl bys tak laskav a dovezl mě?“

„Samozřejmě, já sídím.“

Z nějakého důvodu jsem vůbec nebyl nervózní, i když mě čekalo setkání s doktorem Sádikem Abd ar-Razzákem, imámem největší mešity ve městě a jedním z nejvýznamnějších církevních myslitelů. Což bylo dobře, protože jsem aspoň necítil nutnost spolknout několik pilulek a kapslí na posilnění. Pokud budu střízlivý a schopný myslet, možná se mi podaří odejít z té schůzky s hlavou pořád ještě pevně na ramenou.

Kmužu zaparkoval na dvojité žluté čáře v ulici při západní zdi mešity a já jsem v dešti spěchal po sešlapaných žulových schodech. Shodil jsem boty a šel jsem dál příšeřím chodeb a místností, jež tvořily asymetrickou stavbu s vysokými klenutými stropy. V některých sálech seděli pod sloupovím učitelé v řízách a vysvětlovali náboženské poučky skupinkám chlapců s vážnými tvářemi. V jiných se jednotlivci či malé společnosti modlili. Prošel jsem dlouhou chladnou kolonádou do zadní části mešity, kde má imám kanceláře.

Nejdřív jsem mluvil s tajemníkem, který mi sdělil, že doktor Abd ar-Razzák se dnes trochu opozdil. Vyzval mě, abych se posadil do malé čekárny vedle. Okno v ní vedlo do vnitřního dvora, ale sklo bylo tak zaprášené, že přes ně nebylo téměř vidět. Ta čekárna mi připomněla návštěvy v domě Friedlander beje, než jsem se k němu nastěhoval. Vždycky mě nechal, abych trochu vychladl, ve velice podobné místnůstce. Přemýšlel jsem, jestli je to obvyklý psychologický tah bohatých a mocných.

Asi po půl hodině otevřel tajemník dveře a oznámil mi, že mě imám přijme. Vstal jsem, zhluboka jsem se nadechl, upravil jsem si sako a šel jsem za ním. Otevřel přede mnou těžké, nádherně vyřezávané dveře. Vešel jsem.

Doktor Sádik Abd ar-Razzák si postavil psací stůl do nejtemnějšího kouta místnosti. Když teď seděl v polstrovaném koženém křesle, stěží jsem rozeznával jeho tvář. Stůl osvětlovala lampa se zeleným stínítkem, ale když jsem se posadil na místo, které mi ukázal, zapadl jeho obličej ještě hlouběji do stínu.

Čekal jsem, až promluví. Trochu jsem se na židli vrtěl, nenápadně jsem otáčel hlavu, ale viděl jsem jen police plné knih. Sahaly od země až kamsi do výšky, kam jsem neviděl. Místnost zvláštěně páchla starým zažloutlým papírem, doutníkovým kouřem a čisticím prostředkem s citrónovou vůní.

Chvilí mě mlčky pozoroval. Pak se naklonil dopředu. Spodní část obličeje mu teď osvětlovalo světlo lampy. „Monsieur Audran,“ řekl starým, chraptivým hlasem.

„Ano, ó moudrý.“

„Zpochybňujete důkazy, jež byly shromážděny, důkazy, jež jasně prokazují, že jste vy a Friedlander bej zavraždili důstojníka Chálida Maxwella.“ Zaklepal prstem na modrou složku.

„Ano, mám námitky, ó moudrý. Nikdy jsem se s tím zavražděným policistou ani nesetkal. Ani já, ani Friedlander bej nemáme s tím případem nic společného.“

Imám si povzddechl a zase se zaklonil do tmy. „Stojíte proti silnému obvinění, to jistě víte. Máme očitého svědka, který se sám přihlásil.“

To jsem slyšel poprvé. „Ano? Kdo je ten očitý svědek? A jak víte, že je spolehlivý?“

„Protože, Monsieur Audrane, ten svědek je nadporučíkem u policie. Nadporučík Hadždžár, chcete-li to vědět.“

„Ten gauner!“ zvolal jsem. Pak jsem přibrzdil. „Omlouvám se, ó moudrý.“

Mávl rukou. „Takže je to vaše slovo proti slovu vysoce postaveného policejního úředníka. Já nyní musím rozhodovat na základě islámských zákonů, postupovat podle řádných ustanovení civilního soudu a využívat svých vlastních, byť omezených schopností, abych se dostal k pravdě a odlišil ji od lži. Musím vás upozornit, že pokud nebudete moci předložit naprosto přesvědčivé důkazy své nevin, budete nepochybně odsouzeni.“

„Chápu, imáme Abd ar-Razzáku. Čeká nás hodně práce, musíme toho mnoho probádat. Doufáme, že se nám podaří shromáždit dostatek materiálu, abychom vás přesvědčili.“

Stařec si několikrát chraptivě odkašlal. „Už kvůli vám doufám, že se vám to podaří. Ale buďte si jist, že můj jediný cíl je, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti.“

„Ano, ó moudrý."

„A proto chci vědět, jaké jsou vaše nejbližší plány, co se týká přešetřování tohoto smutného případu."

A bylo to tady. Pokud bude mám příliš šokovaný mým plánem, mohl by ho jednoduše vetovat a já bych byl na oně přislovečné duně bez jediného stínu. „Ó moudrý," začal jsem váhavě, „dozvěděli jsme se, že na těle Chálida Maxwella nebyla provedena řádná pitva. Přál bych si, abyste mi dal povolení tělo exhumovat a nechat místního patologa udělat detailní rozbor."

Neviděl jsem v tom příšeří jeho výraz, ale zaslechl jsem, jak se zprudka nadechl. „Víte přece, že jedním z Alláhových přikázání je, že tělo musí být okamžitě pohřbeno."

Přikývl jsem.

„A exhumace je přípustná jedině v nejnaléhavějších případech."

„Smím vám připomenout, ó moudrý, že můj život a život Friedlander beje by mohl záviset na výsledku té pitvy? Jsem si jistý, že šejch Mahálí by souhlasil, i když vy odmítnete."

Imám uhodil vráscitou dlaní do stolu. „Pozor na jazyk, mladíku!" sykl. „Vyhrožujete, že tu záležitost poženete výš? No, to není třeba. Udělím vám povolení k té exhumaci. Ale budu trvat na tom, aby byly vaše důkazy předloženy do dvou týdnů, ne do měsíce, jak vám bylo slíbeno. Lidé v našem městě nemohou tolerovat takové oddalování spravedlnosti." Sklonil se nad stůl a našel čistý list papíru. Sledoval jsem, jak na něj píše několik řádků a podepisuje se. To, co po nás chtěl, bylo téměř nemožné. Dva týdny! Ani trochu se mi to nelíbilo. Byli bychom potřebovali tak dvanáct! Vstal jsem však, lehce jsem se uklonil a řekl: „Pak mne jistě omluvíte, ó moudrý. Okamžitě půjdu do úřadu ohledavače mrtvol v Budajínu. Nechci vás obírat o vzácný čas."

Neviděl jsem mu do obličeje a on mlčel. Jen mi podal ten list. Pohlédl jsem na něj. Bylo to úřední povolení k pitvě Chálida Maxwella. Měla být provedena v nejbližších dvou týdnech.

Několik okamžiků jsem stál ve ztemnělé kanceláři a měl jsem čím dál divnější pocit. Nakonec jsem si pomyslel: „Ksakru s ním," a vyšel jsem na chodbu. Spěchal jsem rozlehlou mešitou, našel jsem své boty i Kmuzua s autem.

„Přejete si jet domů, já sídím?"

„Ne. Musím ještě zajet do Budajínu."

Kývl a nastartoval vůz. Unaveně jsem se opřel a přemýšlel jsem o tom, co jsem se právě dozvěděl. Tak Hadždžár tvrdí, že je očitým svědkem. Fajn. Jeho svědectvím by nemělo být těžké otřást. Když se to tak vezme, mohlo to být horší. Gratuloval jsem si, jak se mi podařilo zvládnout Abd ar-Razzáka.

Pak dvakrát za sebou zazvonil telefon a připravil mne o velký díl dobré nálady.

První hovor se týkal peněz. Když jsem se ohlásil, ozvalo se: „Pan Marid Audran? Já jsem Kirk Adwan z Pouštní banky."

To je banka, ve které mám účet. „Ano?" zeptal jsem se opatrně.

„Máme tady šek vyhotovený na Farouka Husseina v hodnotě dva tisíce čtyři sta kiamů. Je na něm váš rubopis a také podpis pana Husseina, podle všeho vaší rukou."

Ten šek, který dal chudák Fu'ád Jacquesovi. Jacques čekal, až bude proplacen, pak vybral peníze a dal je Fu'ádovi.

„Ano?"

„Pane Audrane, pan Hussein nás informoval, že se jedná o ukradený šek. Pochopte, neradi bychom se obraceli k soudu, ale pokud nebudete ochoten ty dva tisíce čtyři sta kiamů do zítřka do pěti hodin zaplatit, budeme nuceni to oznámit na policii. Můžete kdykoliv navštívit kteroukoliv z našich poboček."

„Okamžik..." Pozdě. Adwan zavěsil.

Zavřel jsem oči a tiše jsem zaklel. Co to má být? Nějaký podraz? Fu'ád je na něco takového příliš hloupý. Nebo v tom jede s Jacquesem? Na tom nezáleželo. Přijdu tomu na kloub a ten, kdo to spískal, si to odskáče. Už by měl trénovat, jak se dýchá jemný žlutý písek.

Zuřil jsem. Dokonce jsem si něco potichu brumlal. Uběhla asi hodina. Seděli jsme s Kmuzuem v kavárně Útěcha a něco jsme jedli, když telefon zazvonil podruhé. „Ano," štěkl jsem našťavaně.

„Mě taky těší, Audrane." Byl to nadporučík Hadždžár, náš očitý svědek.

„Musím si s tebou o něčem promluvit, Hadždžáre," zavřel jsem.

„Jen si posluž, nuraf. Poslyš, neměl jsi dnes odpoledne schůzku s imámem Sádikem Abd ar-Razzákem?"

Zúžily se mi panenky. „Jak o tom víš?"

Zasmál se. „Vím toho hodně. Tak mě napadlo, jestli bys mi nemohl říct, jak to, že ani ne půl hodiny po tvé návštěvě, když jeho tajemník vešel do kanceláře, ležel ten svatý muž rozplácnutý na koberci a v hrudi měl půl tuctu jedovatých střel z jehlovky?"

Zíral jsem Kmuzuovi do tváře.

„Haló?" řekl Hadždžár sladce. „Pane podezřelý! Mohl byste se stavit u mě na stanici? Jak jen se vám to bude hodit?"

Vstřčil jsem telefon do pouzdra na opasku. Zrovna teď, když se mi lhůta k obhajobě scvrkla na dva týdny. V takovém maléru jsem nejspíš ještě nebyl. Sáhl jsem do saka pro krabičku - nakonec tohle byla jasně situace, pro kterou se nezákonné drogy zákonitě předepisují - jenže prášky byly doma v džallábiji.

Ptal jsem se sám sebe, co by udělal v takové situaci šejch Hasanajn? Bohužel, jediná odpověď byla: „Uháněl by zpátky do nedozírných pustin Rub al-Chálí'.

Nakonec, možná to není tak špatný nápad...

se byl schoval v ložnici, zahalil bych se do sluničkové mlhy a odkládal přemýšlení o potížích tak dlouho, až by byla situace kritická. Dnes už vím, že je lepší řešit maléry, dokud jsou ještě v první poplachové fázi. Především jsem musel rozhodnout, která záležitost je naléhavější. Je důležitější zachránit si život nebo úvěruschopnost? Vzhledem k tomu, že jsem se svým bankéřem vždycky vycházel dobře - obzvlášť od chvíle, kdy jsem se stal výkonným úředníkem Papá a příjemcem tlustých obálek nacpaných penězi, se dalo předpokládat, že Pouštní banka by mohla hodinku počkat. Ale nadporučík Hadždžár by nemusel být stejně trpělivý. Když Kmuzu dorazil k policejní stanici na Wáli u'l-akbar, stále ještě přšelo. Jako obvykle jsem musel projít špalírem ušmudlaných kluků. Všichni se na mě mačkali a hlasitě škemrali o bakšiš. Je zvláštní, že se poflakuji tady, před policejní stanicí, místo aby žebrali třeba před hotelem Palazzo di Marco Aurelio, kde bydlí bohatí turisté. Možná si myslí, že lidé, kteří vcházejí a vycházejí tady, mají v hlavě jiné starosti a budou štedřejší. Nevím. Každopádně jsem jim hodil nějaké drobné - všichni se po nich vrhli. Když jsem stoupal po schodech ke dveřím, zaslechl jsem známou dětskou melodii. Našel jsem prosklenou kukaň nadporučíka Hadždžára uprostřed detektivní divize. Telefonoval, a tak jsem vešel a usadil se na nepohodlnou dřevěnou židli vedle jeho stolu. Zvedl jsem hromádku Hadždžárovy pošty a začal jsem ji třídit. Naštvaně mi ji vytrhl. Pak vyštěkl do telefonu několik slov a praštil sluchátkem „Audrane,” pozdravil hlasitě a zlomyslně.

„Nadporučíku, co je nového?”

Zvedl se a několikrát přešel malou kanceláři. „Vím jen, že budeš měřit o hlavu mñ daleko dřív, než jsi čekal.” Pokrčil jsem rameny. „Máš na mysli to, že mi Abd ar-Razzák zkrátil lhůtu k sehnání důkazů.”

Hadždžár přestal pochodovat, otočil se ke mně a široce a zlověstně se usmíval. „Ne, ty pitomý hajzle, celé město se po tobě vrhne a pověsí tě za paty kvůli vraždě svatého muže. S planoucími pochodněmi tě vyvělou z postele a nadělají z tebe úhledné hromádky vnitřností. Z tebe i z Friedlander beje. Už bylo na čase.”

Zavřel jsem oči a unaveně jsem si povzdychl. „Já jsem imáma nezabil, Hadždžáre.”

Znovu usedl za stůl. „Podívejme se na to vědecky. Ve dvě hodiny jsi měl s imámem schůzku. Tajemník řekl, že jsi do jeho pracovny vešel asi o čtvrt na tři. Byl jsi tam něco přes patnáct minut. Imám měl další schůzku až o půl čtvrté. Když za ním tajemník přišel v patnáct třicet, byl doktor Abd ar-Razzák mrtvý.”

„Je tam víc než hodina, kdy mohl někdo proklouznout kolem tajemníka a toho darebáka zabít,” řekl jsem klidně. Hadždžár zakroutil hlavou. „Je to jasný případ. Nebudeš mít čas něco zjistit o Chálidu Maxwelllovi.”

Začínal jsem být naštvaný. Ne vyděšený nebo znepokojený - jen naštvaný. „Zeptal ses tajemníka, jestli během té hodiny někam neodskočil? Zeptal ses ho, jestli tam během té doby někoho viděl?”

„Není třeba. Je to jasný případ.”

Vstal jsem. „Takže mi naznačujš, že musím prokázat nevinu ve dvou vraždách.”

„A zatraceně rychle, kamaráde. Zadržíme zprávu o imámově smrti do zítřka do rána, protože emír chce, abychom se stačili připravit na bouře a demonstrace. Začnou totiž příšerné bouře a demonstrace, víš. A ty se na ně budeš dívat ze samého středu, z železné klece, to ti slibuju. Jestli chce Friedlander bej očistit své jméno v případě Chálida Maxwella, bude to muset zvládnout bez tebe. Ty budeš už brzo tuhej, pokud teda nezdrhneš z města. A to nebude snadné, věř mi, protože my tě sledujeme každou minutu.”

„Já vím. Ten tlustý černý chlápek.”

Hadždžár zropačtil. „No, není to zrovna eso.”

Zamířil jsem ke dveřím. Návštěvy u Hadždžára nikdy nebyly k ničemu. „Nashle,” zavolal jsem přes rameno. „Nechtěl bych být ve tvý kůži ani za nic. Na tohle se už dlouho těším, Audrane. Kam máš namířeno?”

Otočil jsem se. „Ale, měl jsem v plánu zaskočit na budajínskou patolku. Mám od imáma povolení k exhumaci Chálida Maxwella.”

Zrudl a vybouchl jako kotel. „Cože?” zařval. „Nic takového! Jen přes mou mrtvolu! To nedovolím!”

Usmál jsem se. „Život je pes, Hadždžáre,” nechal jsem ho nakouknout do úředního povolení. Ale jen nakouknout, do ruky bych mu ho nedal, nevěřil jsem mu ani za mák. „Víc nepotřebuju. Když bude třeba, požádám šejcha Maháliho, aby ti trochu přitáhl uzdu.”

„Maxwell? Exhumace? Na co, k čertu?” vykřikoval.

„Říká se, že oběť vraždy si podrží otisk vrahova obličejce na sítnici, dokonce i po smrti. To jsi ještě neslyšel? Možná tak zjistíme, kdo toho obchůzkaře zabil. Inšalláh.”

Bouchl pěsti do stolu. „To je pověra!”

„Já ti nevím. Říkal jsem si, že to za pokus stojí. Nashle.” Uprchl jsem z kanceláře a nechal Hadždžára zuřit a funět rozčilením.

Nasedl jsem do auta a Kmuzu se na mě ustaraně podíval. „Jste v pořádku, já sídím?”

„Teď další malér.” zabručel jsem. „Za rohem, na bulváru, je pobočka Pouštní banky. Je to asi deset bloků níž. Musím ještě tam.”

„Ano, já sídím.”

Proplétali jsme se ucpanou ulicí a já jsem uvažoval, jestli by na mě opravdu Hadždžár mohl imámovu vraždu navléct. Koneckonců, měl jsem příležitost i jakýsi motiv. Stačí to, aby mě dostal? Jen to, že až na vraha samotného jsem byl poslední, kdo viděl doktora Abd ar-Razzák živého?

Pak ve mně hrklo. Hadždžár nepotřebuje žádné důkazy a soudní proces! Zítra tu bude dvě stě tisíc rozzuřených muslimů. Budou nařikat nad brutální vraždou svého náboženského vůdce. Stačí, aby někdo zašeptal dostatečnému množství uší, že za to můžu já, a zaplatím za ten zločin, aniž bych kdy stál před islámským soudcem. Nedali by mi ani šanci pronést slovo na svou obranu.

Děšť už mi přestal vadit. Po setkání s Hadždžárem už mě nezajímaly ani mé dva tisíce čtyři sta kiamů. Vešel jsem do

banky a rozhlédl jsem se. Hrála tam tichá hudba a vzduchem se vznášela slabá vůně růží. Hala banky byla samé sklo a nerezová ocel. Vpravo vzadu byla řada pokladen a na druhé straně bankovní automaty. Přímě proti mně sedělo za stoly několik bankovních úředníků. Přistoupil jsem k recepci a čekal jsem, až si mne všimne.

„Přejete si, pane?“ zeptala se znuděně.

„Před chvílí mi telefonoval nějaký pan Kirk Adwan—“

„Pan Adwan má právě jednání s klientem. Posadte se, hned se vám bude věnovat.“

„Děkuji,“ posadil jsem se na pohovku a opřel jsem si bradu o hrudník. Zase jsem litoval, že s sebou nemám pilulky, nebo aspoň modřáky. Bylo by fajn na chvíli utéct do něčí osobnosti.

Adwanův klient se konečně zvedl a odešel. Přešel jsem k jeho stolu. Soustředěně podepisoval jakési papíry. „Hned jsem u vás. Posadte se.“

Posadil jsem se. Už abych tu pitomost mohl hodit za hlavu.

Adwan dopodepisoval, zvedl hlavu. Chvilíčku na mě zaostřoval a pak nasadil profesionální úsměv. „Tak, co pro vás mohu udělat?“

„Před hodinou jste mi volal. Jmenuji se Marid Audran. Někaké nedorozumění s šekem na dva tisíce čtyři sta kiamů.“

Úsměv zmizel. „Ano, vzpomínám si.“ Hlas měl ledový. Nelíbil jsem se mu. „Pan Farouk Hussein ohlásil ten šek jako ukradený. Když ho banka dostala, bylo na přední straně jen jeho jméno a na zadní vaše.“

„Já jsem ten šek neukradl, pane Adwane. Nedeponoval jsem ho.“

Přikývl. „Jistě, pane. Když to říkáte. Přesto však, jak jsem se zmínil již v telefonu, pokud nejste ochoten ty peníze zaplatit, budeme tu záležitost muset předat k soudu. Obávám se, že tady ve městě je taková velká krádež postihována velice tvrdě. Velice tvrdě.“

„Pochopitelně zaplatím.“ Sáhl jsem do saka a vyndal jsem peněženku. Měl jsem u sebe asi pět tisíc kiamů. Odpočítal jsem čtyřicet stokiamovek a přisunul je k němu.

Sebral je, přepočítal a s omluvou se zvedl. Zašel do dveří s nápisem NEVSTUPOVAT.

Čekal jsem. Uvažoval jsem, co se bude dít dál. Vráti se s četou ozbrojených stráží? Odejme mi karty do bankomatu a kreditky? Shromáždí všechny zaměstnance banky a veřejně mě odsoudí? Bylo mi to fuk.

Když se Adwan vrátil, posadil se a založil si ruce na prsou. „Tak, jsme moc rádi, že jste se rozhodl záležitost tak promptně řešit.“

Chvilí bylo nepříjemné ticho. „Poslyšte,“ zeptal jsem se, „jak vám mám uvěřit, že byl nějaký šek ukradený? Vy mi jednoduše zavoláte, oznámíte mi, že ten šek byl kradený, já přijdu, dám vám peníze, vy zmizíte, a když se vrátíte, jsou peníze pryč. Jak mám vědět, že jste si je prostě nedal na svůj účet?“

Několik sekund nechápavě zíral. Pak otevřel zásuvku, vyndal tenkou složku v tvrdých deskách a prolistoval ji. Zatímco mi hleděl upřeně do očí, zamumlal do svého telefonu komkód. „Prosím. Zeptejte se Husseina osobně.“

Čekal jsem, až se ten člověk ozve. „Haló?“ řekl jsem.

„Haló. S kým mluvím?“

„Jmenuji se... ale to je jedno. Sedím teď v pobočce Pouštní banky. Šek s vaším jménem se nějak dostal do mého vlastnictví.“

„Ukradl jste ho,“ řekl dopáleně.

„Já ne. Musel to být někdo jiný. Jeden z mých obchodních partnerů se snažil pomoci příteli a požádal mě, abych ten šek opatřil rubopisem a zaručil.“

„Neumíte ani pořádně lhát, šéfe.“

Už mě to začínalo štítat. „Poslyšte, kamaráde,“ zachovával jsem klid, „mám kámoše, co se jmenuje Fu'ád. Řekl, že od vás chtěl koupit dodávku, ale vy jste ji prodal—“

„Fu'ád?“ otázal se Hussein podezíravě. Pak mi popsal Fu'áda al-manhúse od mastných vlasů až po sešmatlané boty.

„Odkud ho znáte?“ žasl jsem.

„Je to můj švagr. Někdy u nás několik dní pobude. Musel jsem ten šek nechat někde ležet a Fu'ád si myslel, že mu to projde. Zpřehrážím mu hnáty, grázlovi jednomu.“

„Aha,“ nemohl jsem se vzpamatovat z toho, že si Fu'ád dokázal vymyslet tak věrohodnou historku. Byl lepší křivák, než jsem si dokázal představit. „Zdá se, že se snažil podvést nás oba.“

„No, já své peníze z banky dostanu. Zaplatil jste ten šek?“

Věděl jsem, co mi řekne. „Ano.“

Zasmál se. „Pak vám přeju hodně štěstí, až budete ty prachy dostávat z Fu'áda. Jestli je utratil, můžete si zpívat nad splavem. Stejně už nejspíš z města utekl.“

„Jo, máte pravdu. Jsem rád, že se to vysvětlilo.“ Zavěsil jsem. Někdy později, až vyřeším všechny důležité problémy, došlápnu si na Fu'áda.

„Pane?“ ozval se Adwan.

Vrátil jsem mu telefon. „Dobře, už tomu rozumím. Máme s panem Husseinem společného známého a ten se pokusil hrát to na obě strany.“

„Chápu, pane. Banka se pochopitelně musela o své peníze postarat.“

„Kašlu na vaši banku,“ řekl jsem. Dokonce jsem si pohrával s myšlenkou, že si převedu konto jinam. Jenže tady jsem to měl nejpohodlnější. Byl bych mu s chutí jednu vpálil do nafoukaného ksichtu.

Měl jsem za sebou dlouhý den a u Jasmíny jsem se moc neprosnal. Začínal jsem být utahaný. Když jsem se vrátil do auta, řekl jsem si, že ještě podniknu jednu krátkou návštěvu a pak si sednu na konec baru u sebe v klubu a budu koukat na nahá ženská stvoření, jak se vrtí na pódiu v rytmu hudby.

„Domů, já sídím.“

„Není odpočinutí pro hříšníky, přáteli," opřel jsem si hlavu do sedadla a třel jsem si bolavé spánky. „Vezmi mě zpět k Východní bráně. Potřebuju si promluvit s úředním ohledávačem mrtvol a pak se na chvíli zastavím u Chiri. Potřebuju si trochu odpočinout."

„Ano, já sídím."

„Můžeš jít se mnou. Víš, že tě Chiri ráda uvidí."

V zrcátku jsem viděl, jak se mu zúžily oči. „Počkám na vás v autě," řekl přísně. Pozornost, kterou mu Chiri věnovala, mu opravdu byla nepříjemná. Nebo mu možná byla příjemná a to mu dělalo starosti.

„Zdržím se možná několik hodin. Pravděpodobně až do konce."

„Pak pojedu domů. Zavoláte mi, až mě budete potřebovat."

Do Budajínu to bylo po bulváru jen kousek. Vystoupil jsem, sklonil jsem se do okénka a rozloučil jsem se s Kmuzuem. Stál jsem v drobném teplém mrholení a díval se za krémovým vozem. Mám-li být upřímný, ani trochu jsem nespěchal za tím patologem. Špatně snáším příšernosti.

Přesné to jsem spatřil, když jsem vešel do márnice, která je hned za branou na rohu První ulice a Hlavní. Ve městě jsou dvě márnice. Jedna je kdesi jinde a má na starosti celé město, tahle je jen pro Budajín. Obezdržená čtvrt produkuje tolik mrtvol, že má nárok na vlastní pitevnu. Jediné, čemu jsem nikdy nerozuměl, bylo, proč je márnice u východní zdi, a hřbitov u západní. Člověk by myslel, že by to bylo pohodlnější, kdyby byly poblíž sebe.

Nebyl jsem tu poprvé. S kamarády jsme márnici říkali Komnata hrůz, protože dokonala splňovala každou děsivou představu, která by vás mohla napadnout. Byla špatně osvětlená a nebyla tam skoro žádná ventilace. Vzduch byl horký a zatuchlý a páchl lidskými výkaly, mrtvými těly a formaldehydem. Pracoviště úředního ohledávače mělo dvanáct boxů na uložení mrtvol, ale přirozená smrt, nehody a sebevraždy je stačily denně naplnit už před polednem. Odpolední mrtvoly čekaly na podlaze, naskládané na otlučených špinavých dlaždičkách.

S neustávajícím chmurným přílivem se tu potýkal hlavní soudní ohledávač a dva asistenti. Největším problémem byla čistota, ale žádný z těch tří neměl čas dělat si hlavu s vytíráním podlah. Nadporučík Hadždžár občas poslal několik vězňů, aby vypomohli, ale nikdo se sem příliš nehnal. Protože se při stavbě boxů zapomnělo na odtok, bylo třeba je aspoň jednou týdně vytírat. Vůbec to byly dokonale líhně všech možných bakterií a choroboplodných zárodků.

Nešťastní vězni si pak přinášeli do cel tuberkulózu, meningitidu a další choroby, které by je jinde nepotkaly.

Jeden z asistentů ke mně spěchal s utrápeným výrazem. „Přejete si? Máte mrtvolu nebo něco?"

Instinktivně jsem couvl. Báł jsem se, že by se mě mohl dotknout. „Mám povolení od imáma Severní mešity. Potřebuji exhumovat jedno tělo. Jedná se o oběť vraždy a nebylo provedeno úřední ohledání."

„Exhumace, říkáte," pokynul mi, abych šel za ním. Prošli jsme vykachlíkovanou místností. Na jednom ze dvou kovových stolů leželo ztuhlé nahé tělo. Místnost osvětlovalo špinavé stropní okno s popraskaným sklem a řada blikajících zářivek.

Formaldehyd mě štípal do očí a dráždil mě v nose. Ulevilo se mi, když jsem viděl, že mě vede k pevným dřevěným dveřím na druhém konci sálu.

„Tudy. Doktor tu bude za okamžik. Právě obědvá."

Vsoukal jsem se do mrňavé kanceláře. Byla celá obložena registračními skříněmi, uprostřed stál psací stůl a na něm se tyčily hromady složek, pořadačů, počítačových disket a bůhví čeho dalšího. Vedle stála uprostřed hromad papírů, knížek a krabic židle. Sedl jsem si na ni. Cítil jsem se tam jako v pasti, ale pořád to bylo lepší než v pitevně.

Za chvíli přišel patolog. Přejel mě očima přes tlusté obroučky brýlí. Nové oči jsou dnes tak levné a je tak snadné si je pořídit - přímo v Budajínu jsou dvě optiky - že už skoro nepotkáte člověka v brýlích. „Jsem doktor Bišaráti. Vy jste tu kvůli exhumaci?"

„Ano, pane."

Posadil se. Přes hromady papírů na stole ho málem nebylo vidět. Zvedl z podlahy telefon a opřel se dozadu. „Budu to muset projednat s kanceláří nadporučíka Hadždžára."

„Už jsem s ním mluvil. Mám povolení od imáma Abd ar-Razzáka."

„Tak zavoláme přímo imámovi," prohlásil doktor a začal mačkat klapky na přístroji.

„Imám je mrtev," řekl jsem hluše. „Ale můžete zavolat jeho tajemníkovi."

„Promiňte?" doktor Bišaráti se na mě užasle zadíval.

„Byl dnes odpoledne zavražděn. Poté, co jsem odešel z jeho pracovny."

„Nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír!" Pak ještě něco šeptal. Hádal jsem, že se modlí. „To je opravdu hrozné. Strašná věc. Mají vraha?"

Zakroutil jsem hlavou. „Ne, ještě ne."

„Doufám, že bude roztrhán na kusy."

„Co se týká pitvy Chálida Maxwella," podal jsem mu příkaz podepsaný zesnulým doktorem Abd ar-Razzákem.

Položil telefon zase na zem a zkoumal dokument. „Ano, samozřejmě. Jaký je důvod vaší žádosti?"

Vysvětlil jsem mu situaci. Během výkladu na mne hleděl s omámeným výrazem, ale jméno Friedlander beje ho probudilo. Papá často takto na lidi zapůsobí.

Konečně se zvedl a natáhl se přes stůl, aby mi podal ruku. „Prosím, pozdravujte ode mne Friedlander beje," řekl nervózně.

„Osobně na exhumaci dohlédnu. Bude provedena ještě dnes, inšalláh. Co se týká samotné pitvy, provedu ji zítra ráno, v sedm hodin. Takovou práci mám raději za sebou, než začne horko. Chápete."

Chápal jsem.

„Přejete si být u toho? Myslím u té pitvy."

Hryzal jsem si ret. „Jak dlouho to bude trvat?"

Pokrčil rameny. „Hodinu, dvě."

Z toho, co jsem o něm věděl, jsem soudil, že mu mohu důvěřovat. Ale stejně jsem chtěl mít jistotu. „Pak se tu stavím kolem deváté hodiny. Můžete mi podat zprávu. Pokud se objeví něco, co bych měl vidět, ukážete mi to pak. Jinak vám raději nebudu překážet.“

Obešel kolem stolu ke mně, vzal mě za paži a vedl mě zpátky do Komnaty hrůzy. „Máte pravdu.“

Spěchal jsem před ním do čekárny. „Jsem vám vděčný za to, že mi chcete pomoci.“ Děkuji.“

Mávl rukou. „Není zač. Friedlander bej mi pomohl už mnohokrát. Možná bych vás zítra, až skončíme ohledání, mohl provést po svém království, co říkáte?“

Nevěděl jsem, co říct. „Uvidíme,“ vypravil jsem ze sebe.

Vytáhl kapesník a utřel si nos. „Naprostu vás chápu. Jsem tady už dvacet let a nenávidím to tu stejně, jako když jsem sem vešel poprvé.“

Když jsem vyšel ven. Lokal jsem čerstvý vzduch jako člověk, který se topí. Teď jsem se potřeboval napít něčeho pořádného jako nikdy v životě.

Spěchal jsem po Hlavní třídě k Chiri a kolem mě se ozývalo hlasité pískání. Usmál jsem se. Moji strážní andělé byli ve službě. Večer začínal a kluby a kavárny se pomalu plnily. Před některými váhavě postávali nervózní turisté a uvažovali, jestli by bylo životu nebezpečné vejít a dát si pivo. Nejspíš to brzy zjistí. A nebude to příjemné.

Když jsem vešel k Chiri, právě nastupovala noční směna. Hned mi bylo líp. Na pódiu energicky tancovala Kandy na nějakou propagandistickou sikhskou píseň. Doufal jsem, že tenhle hudební trend co nejdřív přestane být módní a zmizí.

„Jambo, pane šéfi!“ vítala mě Chiri se širokým úsměvem.

„Rád tě vidím, poklade.“ Sedl jsem si na svou stoličku na konci baru.

Chiri namíchala Bílou smrt a přinesla mi ji. „Připraven na další nádhernou, exotickou a vzrušující noc na Hlavní třídě?“ zeptala se, plácla na bar korkovou podložku a postavila na ni sklenici.

Zamračil jsem se. „Nikdy to tu není nádherné ani exotické. Pořád stejná nudná hudba a stejní nudní zákazníci.“

Chiri kývla. „Peníze jsou taky pořád stejné, ale kvůli tomu je nevykopávám z postele.“

Rozhlédl jsem se po klubu. Moji tři kámoši, Jacques, Sajíd Polo-hadždž a Mahmúd seděli u stolu poblíž vchodu a hráli karty. Překvapilo mě to, protože Polo-hadždže tanečnice nevzrušují, Jacques je militantně jednostranný a s debíky a změnkami sotva promluví, a Mahmúdu - pokud vím - sex neříká vůbec nic. Proto trávili většinu času v kavárně Útěcha nebo na terase u Gargotiera.

Zašel jsem za nimi, abych je uvítal ve svém skromném podniku. „Jak se vede?“ přitáhl jsem si židli.

„Ujde to,“ sdělil mi Mahmúd.

„Poslouchej,“ studoval Jacques své karty, „co to bylo za povyk u Frenchyho, s tou Theoni?“

Poškrábal jsem se na hlavě. „Myslíš, jak vyskočila a začala ječet? No, ten zákazník, co na něm tak pracovala, ji dal dárek, pamatuješ? Když odešel, otevřela ten balíček a ukázalo se, že je to dětské album. Spousty fotografií rozkošného miminka a jakýsi deníček prvních osmi měsíců té panenky. Ukázalo se, že to byl skutečný otec Theoni. Žena mu utekla s druhým, když bylo Theoni jen osm měsíců. A on utratil spoustu peněz a času, jak se jí celé ty roky snažil najít.“

Polo-hadždž potřásl hlavou. „Theoni musela být překvapená.“

„To jo. Hlavně jí bylo trapně, že viděl, kde pracuje. Dal jí sto kiamů spropitného a slíbil, že se brzy vrátí. Teď je jasné, proč se choval tak divně, když ho začala osahávat.“

„Snažíme se tady hrát karty, Maghrebi,“ napomenul mě Mahmúd. Byl asi tak soucitný jako rezavá břitva. „Povídá se, že necháváš vyhrabat toho poldu.“

Překvapilo mě, že se to tak rychle rozneslo. „Vadí vám to?“

Mahmúd na mě upřeně hleděl. „Mně je to fuk.“

„Co to, hoši, hraje?“

„Bourré,“ řekl Sajíd. „Učíme to tady křesťana.“

„Zatím to byla pěkně drahá lekce,“ povzdechl si Jacques. Bourré je klidná, na první pohled jednoduchá hra. Nikdy jsem nehrál jinou karetní hru, v níž můžete přijít tak rychle o tolik peněz. Ani v americkém pokeru ne.

Chvilí jsem je pozoroval. Žádný z nich se netvářil, že by jim ta exhumace dělala nějaké vrásky. Byl jsem rád. „Viděl někdo poslední dobou Fu'áda?“ zeptal jsem se.

Jacques se na mě podíval. „Už pár dní ne. Co se děje?“

„Ten šek byl kradený.“

„Ha! A ty jsi v tom zůstal, co? Je mi to líto, Maríde. Nemohl jsem to vědět.“

„Jistě, Jacquesi,“ řekl jsem chmurným hlasem.

„O čem si to tu povídáte?“ zajímalo Sajída.

Jacques jim začal zdoluhavě vykládat celou historku, vylepšoval ji řečnickými obraty a změnami hlasu, přeháněl a dělal ze mě úplného idiota. Samozřejmě, svou úlohu v celé věci dokonale minimalizoval.

Všichni tři se srdečně rozchechtali. „Ty ses nechal napálit od Fu'áda?“ lapal Mahmúd po dechu. „Od Fu'áda? To ti nikdo nezapomene! O tom musím povědět lidem!“

Neřekl jsem ani slovo. Věděl jsem, že se o tom bude ještě dlouho povídat. Pokud nechytím Fu'áda a nepotrestám ho za ten pitomý podraz. Teď mi nezbylo než se zvednout a vrátit se zpátky k baru. Když jsem odcházel, zatahal mě Jacques za rukáv. „Máš tu datalink, Maríde. Všiml sis? A dlužíš mi peníze za všechny ty ostatní, co jsem zatím prodal. Sto kiamů za jeden, jak jsme se dohodli.“

„Přijď za mnou s podepsanými objednávkami,“ řekl jsem chladně. Vymáčkl jsem si do Bílé smrti klínek citronu.

Chiri se naklonila přes bar. „Opravdu dáš Chálida Maxwella exhumovat?“

„Třeba zjistím něco důležitého.“

Potřásl hlavou. „Stejně je to smutné. Jeho rodina už si toho vytrpěla dost.“

„Máš pravdu." Polkl jsem trochu ginu s bingarou.

„Co jste to říkali o Fu'ádovi?"

„To je jedno. Ale kdybys ho viděla, dej mi hned vědět. Dluží mi trochu peněz, to je všechno."

Chiri kývla zamířila na druhý konec pultu, kam si právě sedl další host. Díval jsem se, jak Kandy končí své vystoupení. Na rameně jsem ucítil něčí ruku. Ohlédl jsem se a uviděl jsem Jasmínu a Pualani. „Jak se ti dnes vedlo, miláčku?" zeptala se Jasmína.

„Docela dobře." Neměl jsem chuť o tom mluvit.

Pualani se usmívala. „Jasmína říká, že se příští týden berete. Gratuluju!"

„Cože?" šokovala mě. „Co je to za nesmysl, příští týden. Ještě jsem ani oficiálně nepožádal o ruku. Jen jsem se o takové možnosti zmínil. Musím nejdřív promyslet spoustu věcí. A vyřešit spoustu nepříjemností. A taky bude muset promluvit s Indihar a s Friedlander bejem a..."

„Bum," řekla Pualani a běžela do šatny.

„Chceš říct, žeš mi dnes ráno lhal?" uhodila na mě Jasmína. „Že ses jen snažil dostat pryč, aniž bych tě ztloukla, jak jsi zasluhoval?"

„Ne!" rozzuřil jsem se. „Jen jsem řekl, že by to nemuselo být špatné, kdybychom se dali dohromady. O žádném datu a ničem podobném se nemluvilo!"

Jasmína se zatvářila ukřivděně. „No," řekla, „zatímco budeš chytračit a rozmyšlet si to, mám tady lidi, co se jim musím věnovat. Rozumíš mi? Dej mi vědět, až vyřešíš ty své takzvané problémy." Odešla s hlavou velice vztyčenou a posadila se vedle toho nového zákazníka. Položila mu ruku do klína. Dal jsem si další Bílou smrt.

Dlouho jsem tam tak seděl, pil a povídal si s Chiri a s Lily, s tou hezkou změněnkou, která mě vždycky přesvědčuje, že bychom se měli dát dohromady. Kolem jedenácté mi zazvonil telefon. „Haló?" ohlásil jsem se.

„Audran? Tady je Kenneth. Určitě si mě pamatujete."

„Jistě, zřítelnice v oku Abú Ádila. Miláček šejcha Ridy. Co se děje? Máš pánský dýchánek a chceš, abych ti poslal nějaké hochy?"

„Vy mi můžete být ukradený, Audrane. Vždycky jste mi mohl být ukradený, Audrane." Věděl jsem jistě, že mě Kenneth vášnivě nenávidí.

„Kvůli čemu voláš?"

„V sobotu odpoledne budou mít Jaišové vojenskou přehlídku a zároveň demonstraci proti odporné vraždě na imámu doktoru Sádikovi Abd ar-Razzákovi. Šejch Ridá si přeje, abyste tam byl, v uniformě, promluvil k Jaišům v té historické chvíli a setkal se s jednotkou, již velíte."

„Jak jste se dozvěděli o Abd ar-Razzákovi? Hadždžár tvrdil, že to do zítřka nikomu neřekne."

„Šejch Ridá není,nikdo'. To už byste měl vědět."

„Máš pravdu."

Kenneth se odmlčel. „Šejch Ridá si přál, abych vám řekl, že je absolutně proti exhumaci Chálida Maxwella. I když to může znít jako vyhrožování, jsem nucen vám to sdělit. Řekl, že pokud budete v té akci pokračovat, získáte si jeho nekonečnou nenávist. Měl byste se nad tím zamyslet."

Zasmál jsem se. „Kenny, poslyš, chceš říct, že jsme dosud nebyli nejzuřivějšími nepřáteli? Že tu zatím žádná nenávist nebyla? A že si Friedlander bej a Abú Ádil dosud nešli po krku? Co by na tom mohla změnit nějaká pitva?"

„Jak chceš, ty pitomý hajzle," odsekl Kenneth. „Udělal jsem, co se po mně chtělo. Vyřídil jsem vzkaz. V pátek, v uniformě, na bulváru al-Džamil před Severní mešitou. Radím ti, buď tam." Pak zavěsil. Zavěsil jsem telefon na opasek. Tak to by bylo druhé kolo kolem vesnice. Pohlédl jsem na Chiri a nastavil sklenici. Noc se řítla dál.

15

Té noci jsem si dopřál čtyři hodiny klidného spánku. Po krátkém odpočinku předchází noci jsem byl úplně vyčerpaný. Když mě spací dodák o půl osmé vzbudil, přehodil jsem nohy přes pelest a postavil jsem se na koberec. Položil jsem obličej do dlani a několikrát jsem se zhluboka nadechl. Opravdu se mi nechtělo vstávat a neměl jsem chuť zase se pouštět do bitvy se všemi silami, které se proti mně spikly. Pohlédl jsem na hodinky. Zbývala mi hodina, než mě Kmuzu zaveze do Budajínu na schůzku s úředním ohledávačem mrtvol. Kdybych se stihl osprchovat, obléct a nasnídat za pět minut, mohl bych ještě až skoro do půl deváté spát.

Utrousil jsem několik kleteb a vstal jsem. V zádech mi křuplo. Nevzpomínal jsem si, že bych to byl předtím slyšel.

Možná už začínám být starý na každodenní ponocování, pití a nakládačky. Bylo to depresivní pomýšlení.

Odvrávorál jsem do koupelny a pustil jsem sprchu. O pět minut později jsem si uvědomil, že vytřeštěnýma a nevidoucíma očima hledím do horkého proudu. Usnul jsem vestoje. Uchopil jsem mýdlo a pořádně jsem se namydlil.

Pak jsem se pomalu otáčel a nechal jsem štipající praménky, aby mě opláchly. Osušil jsem se a oblékl jsem si čistou bílou džallábiju a přes ni temně červený plášť. Čekalo mě rozhodování ohledně snídaně. Jenže, stejně jsem musel jít do Komnaty hrůzy. Možná bude lepší se snídaní trochu počkat.

Kmuzu mi věnoval prázdný pohled, takový ten, co neměl nic vyjadřovat, ale ve skutečnosti vyjadřoval jasnou nevoli.

„Zase jste byl včera značně opilý, já síd," řekl a postavil přede mne talíř vajíček a smažených jehněčích pastiček.

Podíval jsem se na jídlo a obrátil se mi žaludek. Jehněčí ne, teď ne.

Kmuzu se postavil vedle mé židle a složil svalnaté paže na hrudi. „Budete se zlobit, když vám něco řeknu?"

Stejně by mi to nepomohlo. „Ne. Sděl mi svůj postřeh."

„Poslední dobou zanedbáváte své náboženské povinnosti, já síd."

Zvedl jsem hlavu a zahleděl jsem se do jeho hezkého černého obličeje. „Co ti na tom sakra záleží? Vždyť ani nevěříme

ve stejného boha, jak mi pořád připomínáš."

„Jakékoliv náboženství je lepší než žádné."

Rozesmál jsem se. „Nejsem si tak jistý. Mohl bych jmenovat několik—"

„Dobře víte, jak to myslím. To vaše sebeúcta klesla tak hluboko, že se necítíte hoden modlit? To je falešná myšlenka, já sídím."

Vstal jsem od stolu a zavrčel jsem: „Do toho ti nic není." Vrátil jsem se do ložnice a zamířil jsem k poličce s modřáky a dodřáky. Snídaně jsem se ani nedotkl.

Neuralware v ložnici nebyl. Šel jsem ho hledat do pokoje. Ani tam nic nebylo. Nakonec jsem ho našel pod ručником na psacím stole v pracovně. Prohrabával jsem se malými čtverečky plastu. Za tu poměrně krátkou dobu se mi podařilo dát dohromady docela záviděníhodnou sbírku. Teď jsem ale hledal ty speciální, ty, které jsem měl už od té doby, co mi vylepšili lebku. Byly to dodřáky, které se dávaly do toho druhého implantátu, ty, které potlačovaly nepříjemné tělesné signály. Ten software, který mi zachránil život v Rub al-Cháli.

Zacvakl jsem si je a okamžitý rozdíl mě potěšil. Už jsem nebyl ani ospalý ani hladový. Další dodřák mě zbavil rostoucí úzkosti. „Tak dobrá, Kmuzu," zahlaholil jsem zvesela, „vzhůru do boje. Mám toho dnes hodně."

„To je hezké, já sídím, ale co s tím jímlem?"

„V Eritrei lidé umírají hladem. Pošli jim to."

Kmuzu jako obvykle neocenil můj humor, takže jsem jen zkontroloval, že mám klíče, a vyšel jsem na chodbu. Nečekal jsem na něho, věděl jsem, že půjde hned. Než jsem sešel dolů, už jsem ho slyšel přijíždět z garáže ke schodům. Celou cestu do Budajínu jsme mlčeli.

Vystoupil jsem před Východní bránou. Opět jsem měl spoustu plánů, v nichž Kmuzu nefiguroval, takže jsem ho poslal domů. Řekl jsem mu, že zavolám, až ho budu potřebovat. Někdy bylo prima mít otroka.

Když jsem vešel do márnice, čekalo mě nepříjemné překvapení. Doktor Bišaráti se k tělu Chálida Maxwella ještě ani nedostal. Vzhlédl, když jsem vstoupil. „Pane Audrane, odpusťte, ale mám trochu zpoždění. Celou noc jsme měli spoustu práce. Touhle roční dobou je to neobvyklé. Vraždy bývají nejčastěji v horkých měsících."

„Zajímavé." Ještě jsem tam nebyl ani dvě minuty a už mě štípaly oči a nos z formaldehydu. Potlačovací dodřáky s něčím takových nepočítají.

Sledoval jsem, Jakoba asistenti šli k jednomu z boxů, otevřeli ho a vyndali tělo Chálida Maxwella. Neobratné je přenesli na jeden ze dvou pracovních stolů. Ten druhý byl obsazený už značně demontovanou mrtvolou.

Doktor Bišaráti si stáhl jeden pár rukavic a natáhl si druhý. „Už jste někdy sledoval pitvu?" Vypadalo to, že má celkem dobrou náladu.

„Ne, pane," hlesl jsem.

„Kdyby vám bylo divně, můžete vyjít ven." Uchopil dlouhou černou hadici a otočil kohoutkem. „Tohle bude speciální případ," konstatoval a šplíchal vodu na Maxwella. „Byl už několik týdnů v zemi, takže asi nezískáme tolik informací jako z čerstvého těla."

Puch mrtvoly byl otřesný a voda ho ještě rozstříkávala kolem. Bylo mi na zvracení. Jeden z asistentů se ohlédl a zasmál se. „Říkáte si, že je to hrozné. Jen počkejte, až ho otevřeme!"

Doktor Bišaráti ho ignoroval. „Oficiální policejní zpráva říká, že zemřel v důsledku střely ze statické pistole střední velikosti vypálené z bezprostřední blízkosti. Kdyby ta vzdálenost byla větší, přerušilo by to na krátký čas funkci jeho svalů a nervstva a byl by ochrnut. Zjevně však byl střelen zblízka, do hrudníku. To téměř vždy vede k okamžité zástavě srdce." Při řeči si vybíral velký skalpel. „Bismilláhi" zašeptal a udělal řez ve tvaru písmene ypsilon od ramenních kloubů k hrudní kosti a pak dolů ke slabinám.

Uvědomil jsem si, že mechanicky odvracím hlavu, když asistenti nadzvedávali kůži a svalové tkáně a odřezávali je od kostry. Pak jsem slyšel křupnutí, jak otvírali nějakým velkým nástrojem hrudní koš. Když vyndali hrudník ven, vypadala hrudní dutina jako ilustrace ve školní učebnici biologie. Nebylo to tak zlé. Ale měli pravdu: zápach byl téměř nesnesitelný. A nedálo se čekat, že se to brzy zlepší.

Doktor Bišaráti zase hadicí opláchl tělo. Ohlédl se ke mně. „V policejní zprávě se také píše, že to váš prst zmáčkl spoušť té statické pistole."

Zuřivě jsem vrtěl hlavou. „Já jsem nebyl ani—"

Zvedl ruku. „Se stíháním a trestáním já nemám nic společného. Vaše vina či nevina nebyly prokázány v soudní síni. Nemám v té věci žádný názor. Ale zdá se mi, že kdybyste byl vinen, nezáleželo by vám tolik na výsledku téhle pitvy." Chvilí jsem o tom přemýšlel. „Máme šanci získat nějakou užitečnou informaci?"

„Jak už jsem řekl, ne tolik, jako kdyby nebyl strávil tolik času v rakvi pod zemí. Za prvé, jeho krev je shnilá. Je ztuhlá a černá a co se týká soudní medicíny, téměř bezcenná. Ale do jisté míry máte štěstí, že to byl chudý člověk. Jeho rodina neměla peníze, aby ho nechali nabalzamovat. Možná se přece jen něco dozvíme o tom, co se stalo."

Obrátil pozornost zpátky ke stolu. Jeden z asistentů začal vyndávat z tělesné dutiny vnitřní orgány, jeden po druhém. Scvrklé oči Chálida Maxwella na mě upřeně hleděly. Vlasy měl rozčuchané a slámovité, bez lesku a pružnosti. I kůže mu v rakvi seschla. Myslím, že mu bylo kolem třicítky, když ho zavraždili, teď měl tvář osmdesátiletého starce. Měl jsem podivný pocit, jako bych se vznášel, jako by se mi to jen zdálo.

Druhý asistent zívá a pohlédl na mne. „Trochu hudby?" Natáhl se za sebe a pustil laciný holosystém. Ozvala ta samá pitomá sikhská propagandistická odrhovačka, při jaké Kandy pokaždé tančila.

„Ne, prosím vás, děkuji." Asistent se ušklíbl a vypnul to.

Ten druhý zatím odřízl jednotlivé vnitřní orgány, zvážil je, změřil a čekal, až si z nich doktor Bišaráti odřízne vzorky, jež pak uložil do lahvíček a označil. Zbytek vnitřnosti prostě házeli na stůl vedle těla.

Velice podrobně však patolog zkoumal srdce. „Přikláním se k teorii," prohodil, „že výboj ze statické pistole vytváří v

srdci určitý, jedinečný vzorec trhlín. Jednou, až bude tato teorie obecně přijata, budeme moci identifikovat pachatelovu statickou pistoli, stejně jako dnes balistické laboratoře identifikují kulky vypálené z této zbraně." Řezal přitom srdce na tenké proužky, které bude podrobně zkoumat později.

Pozvedl jsem obočí. „Co byste v takové srdeční tkáni viděl?"

Ani nezvedl hlavu. „Určitý systém explodovaných a neexplodovaných buněk. Osobně jsem si jistý, že každá statická pistole zanechává svůj vlastní, jedinečný podpisový vzorec."

„Ale jako důkaz se to zatím nepřijímá."

„Zatím ne, ale doufám, že už brzy bude. Velice to usnadní mou práci - práci policie a právních zástupců."

Narovnal se, kroužil rameny. „Už mě bolí záda," postěžoval si. „Tak jdeme na to. Teď lebku."

Asistent udělal řez na zadní části hlavy mezi ušima, tam, kde končily vlasy. Pak druhý asistent přetáhl Maxwellův skalp groteskně dopředu, až přepadl přes obličej mrtvolky. Patolog vzal elektrickou pilku. Jakmile ji zapnul, rozezněl se místností hlasitý drnčivý zvuk, ze kterého mi vzpomínkou na zubaře až zatrnuly zuby. Když začal obřezávat kruh kolem lebky, bylo to ještě horší.

Doktor Bišaratí vypnul pilku a nadvzděl vrcholek lebeční kosti. Pozorně ho prohlédl, hledaje praskliny či jiné známky nečisté hry. Prozkoumal mozek, nejdřív v lebce, pak jej opatrně vyndal na stůl. I mozek nakrájel na plátky, stejně jako předtím srdce, a jeden kousek uložil do další lahvičky.

O několik okamžiků později jsem si uvědomil, že pitva skončila. Podíval jsem se na hodinky. Devadesát minut uteklo, zatímco jsem fascinovaně sledoval hrůzné divadlo. Doktor Bišaratí posbíral své vzorky a vyšel klenutým východem z Komnaty hrůzy.

Díval jsem se, jak asistenti uklízejí. Vzali pytel z umělé hmoty a shrnuli do něho všechny oddělené orgány včetně mozku. Nahoře pytel stáhli, vstrčili jej do hrudní dutiny, přidali kousky hrudního koše a zašili ho velkými, neúhlednými stehy. Přiložili čepičku lebky zpátky k hlavě, přetáhli přes ni skalp a přichytili jej několika stehy dole na krku.

Takový nehezky, bezcenný konec existence dobrého člověka! Pochopitelně, musel být mechanický, vždyť ti tři zaměstnanci márnice budou takových těl zašívát do večera aspoň dvacet.

„Jste v pořádku?" zeptal se jeden z asistentů se zlomyslným úsměvem. „Nebudete zvracet nebo tak něco?"

„Nic mi není. Co bude s ním?" ukázal jsem na Maxwellovo tělo.

„Zpátky do bedny, zpátky do země, než začnou polední modlitby. Kvůli němu se netrapte. Necítil vůbec nic."

„Nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír," oťásl jsem se.

„Jo, přesně tak."

„Pane Audrane?" zavolal mě doktor Bišaratí. Otočil jsem se po hlase. Stál ve dveřích. „Pojďte sem do zadu, ukážu vám, o čem jsem mluvil."

Následoval jsem ho do laboratoře s vysokým stropem. Osvětlení tu bylo trochu lepší, ale vzduch snad ještě horší. Stěny místnosti zabíraly do posledního místečka police, od podlahy až do stropu. Na nich stály ve čtyřech řadách na hloubku a čtyřech řadách na výšku tisíce a tisíce plastických krabiček, vyplňovaly každíček krychlový centimetr místa. Doktor Bišaratí viděl, že se na ně dívám. „Kéž bychom se jich mohli zbavit," povzdechl si.

„Co je v nich?"

„Vzorky. Podle zákona musíme všechny vzorky, které vezmeme, skladovat deset let. Jako třeba ty vzorky mozku a srdce, které jsem vzal Maxwellovi. Jenže formaldehyd je nebezpečný, a město nám proto nedovolí je po těch deseti letech spálit. A nesmíme je ani zakopat ani spláchnout do kanálu, to zase kvůli nákaze. Už se jich sem mnoho nevejde."

Rozhlédl jsem se po místnosti přecpané policemi. „A co budete dělat?"

„To nevím. Asi si budeme muset najmout chlazený sklad. Mělo by to řešit město, ale pořád se vymlouvají, že na nás nemají peníze. Myslím, že by nejraději zapomněli, že tady dole existujeme."

„Zmíním se o tom emírovi, až se s ním příště setkám."

„Opravdu byste to udělal?" V hlase se mu ozvala naděje. „Ale pojdte se podívat na tohle." Ukázal na mikroskop, který byl nejspíš výkřikem techniky asi tak v době, kdy doktor Bišaratí začal uvažovat, že půjde studovat medicínu.

Nakoukl jsem do přístroje. Viděl jsem nějaké buňky. Většinou poškozené, jinak nic. „Na co se dívám?"

„Kousek svalové tkáně Chálida Maxwella. Vidíte tu narušenou strukturu? Má určitý systém."

Vzhledem k tomu, že jsem neměl tušení, jak mají buňky vypadat normálně, těžko jsem mohl posoudit, jak se změnily po výboji statické pistole. „Bojím se, že se v tom nevyznám. Ale vy tomu jistě rozumíte, věřím vám tedy. A vy ten systém vidíte, ano? Kdybyste narazil na jiný vzorek, který by měl stejně narušenou strukturu, byl byste ochoten dosvědčit, že byla použita tatáž zbraň?"

„Byl bych ochoten to dosvědčit," řekl pomalu, „ale, jak už jsem vám řekl, u soudu by to nevzali v úvahu."

Znovu jsem se na něho podíval. „Něco jsme zjistili," uvažoval jsem, „přece musí být nějaký způsob, jak toho využít."

„No," poznamenal doktor Bišaratí, když mě doprovázel přes Komnatu hrůzy do čekárny, „doufám, že se vám podaří ten způsob najít. Doufám, že prokážete svou nevinu. Všechny ty vzorky důkladně prozkoumám, výsledky by měly být dnes večer. Pokud bych vám ještě nějak mohl pomoci, dejte mi vědět, rád to udělám. Jsem tady dvanáct až šestnáct hodin denně, šest dní v týdnu."

Ohlédl jsem se přes rameno. „Děsně dlouhá doba - v tomto prostředí."

Mávl rukou. „Už teď na mne čeká sedm obětí vraždy. I po všech těch letech jsem se neodnaučil přemýšlet nad tím, kdo ti ubožáci byli, jaký měli život a jaké hrozné osudy je dovedly až na můj stůl. Pořád jsou to pro mne lidé, pane Audrane. Lidé. Ne mrtvolky. A zaslouží si, abych pro ně udělal všechno, co je v mých silách. Jsem jejich jediná naděje, že bude dosaženo spravedlnosti. Jejich poslední naděje."

„Možná," těšil jsem ho, „možná právě na samém konci dostává jejich život nějaký smysl. Možná, když napomůžete k odhalení jejich vrahů, bude město schopno ochránit před nimi ostatní obyvatele."

Smutně potřásl hlavou. „Snad. Někdy je spravedlnost to nejdůležitější na světě.“

Poděkoval jsem doktoru Bišaratimu za všechnu pomoc a vyšel jsem z budovy. Připadalo mi, že v podstatě svou práci miluje, ale zároveň nenávidí podmínky, za kterých ji musí dělat. Jak jsem tak spěchal ulicemi Budajínu, napadlo mě, že bych také jednoho dne mohl skončit jako Chálid Maxwell, s vnitřnostmi rozházenými na ocelovém stole, se srdcem a mozkiem nakrájenými na plátky a uloženými v plastických krabičkách. Byl jsem rád, že mě čekají další úkoly, i když mě vedly na policejní stanici za Hadždžárem.

Nebylo to daleko, Východní bránou, přes bulvár al-Džamíl, několik bloků na jih k rohu ulice Wálí u'l-akbar. Okolnosti mě ale přiměly k menší zacházce. U chodníku parkovalo dlouhé černé auto Friedlander beje. Tarík stál vedle něho jako na čestné stráž a čekal na mne. Nevypadal radostně.

„Friedlander bej by s vámi rád mluvil, šejchu Maríde.“ Otevřel zadní dveře a já jsem vklouzl na sedadlo. Čekal jsem, že Papá bude uvnitř, ale byl jsem sám.

„Proč pro mne neposlal Kmuzua, Taríku?“

Žádná odpověď. Zabouchl za mnou dveře a obešel vůz ke svému místu. Rozjeli jsme se. Ale nejeli jsme směrem k domu, Tarík mě vezl východní částí města, ulicemi, které jsem neznal.

„Kam jedeme?“

Žádná odpověď. Ó je.

Opřel jsem a uvažoval, co se děje. Pak jsem dostal hrozné, mrazivé podezření. Nejel jsem tudy poprvé, už jsem tu cestu absolvoval, kdysi dávno. Podezření sílilo, když jsme se proplétali úzkými uličkami chudinských předměstí. Potlačovací dodák se snažil udusit můj strach, ale stejně se mi začaly potit ruce.

Konečně vjel Tarík na asfaltový vjezd světle zeleného motelu postaveného ze škvárovek. Okamžitě jsem jej poznal. I malou cedulku s rukou psaným MOTEL OBSAZEN. Tarík zaparkoval auto a otevřel mi dveře. „Pokoje 19.“

„Vím,“ hlesl jsem. Pamatuji si cestu.“

Ve dveřích pokoje 19 stál jeden z Kamenů, které mluví. Díval se dolů na mě. Ve tváři neměl žádný výraz. Nemohl jsem ho odsunout, tak jsem jen čekal, až se rozhodne, co se mnou udělá. Nakonec zavrčel a ustoupil, ale jen tak, abych se mohl protáhnout vedle něho.

I uvnitř vypadal pokoj stejně. Od mé poslední návštěvy, tenkrát, když si mě Papá poprvé všiml a udělal mě součástí svých složitých plánů, tu nevymalovali. Nábytek, starý a obnošený, se skládal z postele evropského stylu, psacího stolu a několika židlí s roztrhaným polstrováním. Papá seděl u skládacího karetního stolku uprostřed místnosti. Vedle něho stál druhý Kámen.

„Synu mého bratra,“ uvítal mě Papá. Tvářil se zachmuřeně. Žádná láska v očích.

„Hamdulilláh as-sallám, já šejch,“ pozdravil jsem. „Chvála Bohu za tvoji bezpečnost.“ Nenápadně jsem se rozhlížel po pokoji v zoufalé snaze najít nějakou únikovou cestu. Pochopitelně tam nebyla.

„Alláh ji-sallimák“ odpověděl odměřeně. Přál mi Alláhovo požehnání hlasem, v němž bylo asi tolik citu, jako je prachu v použité nábojnici.

Přesně jak jsem čekal, Kameny, které mluví se pomalu přemístily ke mně, každý z jedné strany. Pohlédl jsem na ně, pak zpět na Papá. „Co jsem udělal, ó šejchu?“ zašeptal jsem.

Cítil jsem ruce Kamenů na ramenou, mačkali mě, tiskli, svírali, drtili. Jen dodák proti bolesti mi pomáhal, abych nekřičel.

Papá se za stolem zvedl. „Modlil jsem se k Alláhovi, abys změnil své zvyky, synu mého bratra. Jsem kvůli tobě velice smutný.“ V očích mu blýskalo, vypadaly jako kusy špinavého ledu. Vůbec nevypadaly smutně.

„Co tím míníš, ó šejchu?“ Ale věděl jsem, co tím míní, moc dobře.

Kameny hnětlý má ramena ještě víc. Ten vlevo - Habíb nebo Labíb, nikdy je nerozeznám - mi pozvedl ruku. Vsunul mi svou ruku do podpaží a začal mi vyvracet ramenní kloub.

„Měl by trpět víc,“ prohlásil Friedlander bej přemýšlivě. „Odstraňte mu z implantátů čipy.“ Druhý Kámen provedl rozkaz a, ano, teď jsem skutečně trpěl víc. Myslel jsem, že chtějí ruku úplně vytrhnout z těla. Zasténal jsem bolestí.

„Víš, proč jsi tady, synu mého bratra?“ přistoupil ke mně Papá. Položil mi dlaň na tvář vlhkou slzami. Kámen mi dál kroutil ramenem.

„Ne, ó šejchu,“ hlas mě neposlouchal, spíš jsem ta slova vydechl.

„Drogy,“ vysvětlil Papá stručně. „Přilíš často jsi byl na veřejnosti viděn pod vlivem drog. Dobře víš, co si o tom myslím. Pohrdáš svatými slovy Proroka Muhammada, nechť požehnání Alláhovo na něm spočívá a mír. On zakazuje opojné látky. Já zakazuji opojné látky.“

„Ano,“ řekl jsem. Bylo mi jasné, že je daleko víc rozzlobený nad urážkou své osoby než nad urážkou svaté víry.

„Varoval jsem tě už dřív. Dnes tě varuji naposledy. Úplně naposledy. Pokud své chování nezlepšíš, synu mého bratra, pozve tě Tarík znovu na projížďku. Ale nepřiveze tě sem. Vyveze tě z města a odveze tě daleko do pouště. Vráti se domů sám. A tentokrát nebudeš mít nejmenší naději, že vyjdeš ven živý. Tarík nebude tak nedůsledný jako šejch Ridá. Udělám to, i když jsi můj pravnuke. Mám ještě další pravnuky.“

„Ano, ó šejchu,“ zašeptal jsem. Bolest byla nesnesitelná. „Prosím.“

Pokynul očima Kamenům. Okamžitě mě pustili. Bolest však pokračovala. Budu ji cítit ještě dlouho. Pomalu jsem vstal ze židle, v tváři mi škublo bolestí.

„Počkej okamžik, synu mého bratra,“ zadržel mě Friedlander bej. „Ještě to není všechno.“

„Jalla,“ nezdržel jsem se výkřiku.

„Taríku,“ zavolal Papá. Řidič vešel dovnitř. „Taríku, dej synu mého bratra tu zbraň.“

Tarík přišel ke mně a podíval se mi do očí. Tentokrát jsem měl dojem, že jsem zahlédl náznak soucitu. Předtím tam nebyl. Vytáhl jehlovku a vložil mi ji do dlaně.

„Co je to za zbraň, ó šejchu?“

Papá stáhl obočí. „To, synu mého bratra, je zbraň, která zabila imáma, doktora Sádika Abd ar-Razzáka. S ní bys měl být schopen zjistit totožnost vraha.”

Zíral jsem na jehlovku, jako by to byl umělecký předmět mimozemšťanů. „Jak—”

„Nemám pro tebe už další odpovědi.”

Narovnal jsem se a pohlédl zpřímá na bělovlasého starce. „Jak jste se dostali k té zbrani?”

Papá mávl rukou. Zjevně nebylo důležité, abych znal odpověď. Jediné, co mám udělat, je najít, komu patřila. Pochopil jsem, že interview je u konce. Friedlander bej vyčerpal svou trpělivost se mnou i se způsobem, jakým provádím vyšetřování.

Náhle jsem si uvědomil, že možná lže - že ta jehlovka třeba ani není vražedná zbraň. Ale v té složité pavučině intrik, jež obklopovaly jeho, mne i šejcha Ridu, na tom vlastně nezáleželo. Důležité snad bylo jen to, že byla za vražednou zbraň označena.

Tarík mi pomohl ven a k vozu. Pomalu a opatrně jsem se nasoukal na zadní sedadlo. Jehlovku jsem tiskl k hrudi. Těsně před tím, než zabouchl dveře, Natáhl Tarík ruku dovnitř a podal mi mé potlačovací dodáčky. Díval jsem se na něho, ale nedokázal jsem ze sebe vypravit slovo. Vděčně jsem si je zacvakl.

„Kam vás mám zavést, šejchu Maríde?”

Měl jsem na výběr tři místa. Především jsem toužil jet domů, zalézt zpátky do postele, vzít si několik sluníček, tentokrát opravdu jako lék proti bolesti, a čekat, až se má zmučená ramena trošku vzpamatují. Věděl jsem však, že Kmužu by to nikdy nepřipustil. Druhá lákavá možnost bylo jít k Chiri a obrátit do sebe několik Bílých smrtí. Jenže hodinky mi říkaly, že denní směna ještě nenastoupila. Na třetím místě, ale vítěz bez hlasování, byla policejní stanice. Musel jsem si zkontrolovat jednu důležitou informaci.

„Zavez mě na ulici Wálí u'l-akbar, Taríku.” Kývl. Byla to dlouhá a kodrcavá cesta. Seděl jsem se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima a naslouchal tichému hučení potlačovacích dodáček v hlavě. Necítil jsem nic. Bolest i pocity obklopovala elektronika. Snad jsem upadl do bezesného spánku. Neuvažoval jsem ani nad tím, co udělám, až dojedeme. Tarík mě vyrušil. „Jsme tady.” Zabrzdil, vyskočil a otevřel mi dveře. Rychle jsem vystoupil, s elektronikou to bylo snadné.

„Mám na vás počkat, šejchu Maríde?”

„Ano. Nezdržím se dlouho. Mimochodem, nemáš kousek papíru a něco na psaní? Nechci tam tu jehlovku brát s sebou. Ale musím si zapsat číslo.”

Prohrabal si kapsy a našel, co jsem potřeboval. Napsal jsem si číslo na zadní stranu něčí vizitky a uložil jsem ji do kapsy džallábie. Pak jsem vyběhl po schodech.

Nechtěl jsem narazit na nadporučíka Hadždžára. Zamířil jsem rovnou do počítačového sálu. Tentokrát mi policistka ve službě jen kývla. Asi jsem tu začínal být známý. Posadil jsem se k jednomu z prastarých terminálů a přihlásil jsem se. Když se mě počítač zeptal, co chci, zamumlal jsem: „Vyhledávání zbraní.” Prošel jsem několika menu a nakonec se mě počítač zeptal na sériové číslo dané zbraně. Vyndal jsem vizitku a přečetl mu kombinaci číslic a písmen.

Několik sekund nad tím dumal a pak se obrazovka zaplnila poučnými informacemi. Jehlovka byla registrována na mého kámoše nadporučíka Hadždžára osobně. Opřel jsem se a hleděl nechápavě na počítač. Hadždžár? Proč by měl Hadždžár vraždit imáma?

Protože Hadždžár je ochočený polda šejcha Ridy Abú Ádila. A šejch Ridá si myslel, že mu Abd ar-Razzák patří taky. Jenže imám udělal nebezpečnou chybu - dovolil mi, abych nechal provést exhumaci Chálida Maxwella, proti výslovnému přání šejcha Ridy. Abd ar-Razzák v sobě asi měl ještě poslední zbytky charakteru a zašlou věrnost pravdě a spravedlnosti. Abú Adil ho za to nechal zabít. Šejch Ridá se bezmocně díval, jak se jeho plán zbavit se Friedlander beje a mne pomalu hroutí. Nyní, aby si zachránil vlastní zadek, musel udělat všechno pro to, aby nemohl být nijak spojován se smrtí Chálida Maxwella.

Na obrazovce byly i další údaje. Dozvěděl jsem se, že ta jehlovka nebyla kradená, že byla řádně na Hadždžárovo jméno zaregistrována už před třemi lety. Složka mi sdělila i Hadždžárovu adresu, ale o té vím, že už dlouho neplatí. Mnohem zajímavější však byl kompletní seznam Hadždžárových průšvihů, zahrnující každý špatný krok a poklesek ode dne, kdy vkročil do města. Byl tam obšírný přehled všech trestů, které mu kdy byly uděleny, včetně trestů za prodej drog, vydírání a násilné vynucování služeb, z kterého však nikdy nebyl usvědčen.

Rozesmál jsem se, protože Hadždžár si dal takovou práci, aby pečlivě vymazal všechny tyto informace ze svého osobního svazku a z kriminalistických záznamů městské databáze. A pak zapomněl na tento soubor. Možná to jednou pomůže toho grázla pověsit...

Právě jsem smazal obrazovku, když se za mnou ozval Hadždžárův jordánský přízvuk. „Kolik ti ještě zbývá, než si pro tebe přijde kat, Maghrebi? Máš stopu?”

Otočil jsem se na židli a usmál jsem se na něho. „Všechno to do sebe krásně zapadá. Myslím, že si nemusíme vůbec dělat starosti.”

Hadždžár se ke mně naklonil a sykl: „Ne? Copak jsi udělal? Padělal jsi podepsané přiznání? Na koho jsi to shodil? Na svou mámu?”

„Všechno, co potřebuju, jsem zjistil přímo tady, z tvého počítače. Musím ti poděkovat, že jsi mě k němu pustil. Jsi fakt kámoš, Hadždžáre.”

„O čem to sakra mluvíš?”

„Maxwellova pitva mi toho řekla hodně, ale nebyly to nezvratné důkazy.”

„Varoval jsem tě.”

„A tak jsem šel sem a trochu jsem se tu staral. Dostal jsem se do knihovny městské policie a našel jsem tam velice zajímavý článek. Zdá se, že existuje nový způsob, jak identifikovat pachatele vražd spáchaných statickou pistolí. Víš o

tom něco?"

„Blbost. Statickou pistoli nevystopuješ. Nezanedáváš důkazy. Nejsou tam kulky nebo jehly ani nic podobného." Rozhodl jsem se, že pár lží pro dobrou věc není hřích. „V tom článku píšou, že každá statická pistole nechává svou specifickou stopu v buňkách těla oběti. Chceš říct, že jsi o tom nikdy neslyšel? Zdá se, že neděláš domácí úkoly, Hadždžáre."

Úsměv mu z tváře zmizel a nahradil ho velice ustaraný výraz. „To si vymýšlíš."

Zasmál jsem se. „Copak já se v takových věcech vyznám? Jak bych si to asi vymyslel? Říkám ti, zrovna jsem si to přečetl v tvé vlastní knihovně. Teď jen musím zajít za šejchem Mahálím a požádat ho, aby dal znovu exhumovat Chálída Maxwella. Ohledávác takové stopy po statické pistoli nehledal. Myslím, že o tom taky nic nevěděl."

Hadždžár zbledl a uchopil mě pod krkem za džallábiju. „Udělej to, a každý pravověrný muslim ve městě tě roztrhá na cucky. Varuju tě. Nech Maxwella na pokoji. Měl jsi šanci. Jestli jsi nesehnal důkazy doteď, máš prostě smůlu."

Chytil jsem ho za zápěstí a zkroutil mu je, až mě pustil. „Na to zapomeň," řekl jsem mu. „Utíkej k telefonu a pověz Abú Ádilovi, co jsem ti svěřil. Chybí mi kousek, abych očistil své jméno a vstříčil do ohlávky krk tomu pravému."

Rozpřáhl se a prudce mě uhodil do obličeje. „Teď jsi zašel příliš daleko, Audrane." Vypadal vyděšeně. „Vypadni a nevracej se, dokud se nerozhodneš přiznat k oběma vraždám."

Vstal jsem a odstrčil jsem ho. „Jo, máš pravdu, Hadždžáre." S pocitem, jaký jsem neměl už dávno, jsem vyšel z místnosti a seběhl po schodech k autu a Taríkovi.

Nechal jsem se odvézt do Budajínu. Za dopoledne jsem toho zvládl hodně, ale teď už bylo poledne a zasloužil jsem si něco k snědku a trochu odpočinku. Hned za Východní bránou, na První ulici naproti márnici je restaurace U Melúla. Melúl je Maghrebí jako já a má ještě jednu restauraci nedaleko policejní stanice. Tu měl původně. Chodí tam policisté a dařilo se mu tak dobře, že otevřel podobný podnik tady na východním konci. Vede to tu jeho švagr.

Posadil jsem se ke stolku v zadní části restaurace, zády ke kuchyni, abych viděl, kdo vchází. Melúluv švagr přiběhl a podal mi jídelní lístek. Byl to menší zavalitý chlapík s velkým zahnutým nosem, tmavou berberskou pletí a holou hlavou. Jen nad ušima mu trčely chomáčky černých vlasů. „Jmenuji se Sliman. Jak se vám dnes daří?" zdravil mě.

„Děkuji. U Melúla jsem jídal už dřív a moc mi tam chutnalo."

„To jsem rád. Já jsem si přidal ještě několik jídel ze severní Afriky a Středního východu. Doufám, že budete spokojen."

Chvilí jsem studoval jídelní lístek a pak jsem si objednal studenou jogurtovou polévku s okurkou a ještě kuře grilované na rožni. Zatímco jsem čekal, přinesl mi Sliman sklenici sladkého mátového čaje.

Jídlo bylo brzy, bylo ho hodně a bylo dobré. Jedl jsem pomalu a vychutnával jsem každé sousto. A při tom jsem pořád čekal, až mi zazvoní telefon. Čekal jsem, až mi Kenneth řekne, že pokud budu trvat na té smyšlené druhé exhumaci, odsoudí mě šejch Ridá ke všem hrůzám pekelným.

Dojedl jsem, zaplatil, nechal jsem Slimanovi tučné spropitné a vyšel jsem na ulici. Okamžitě jsem zaslechl, jak nějaký chlapec píská tu dětskou písničku. Hlídají mě. S plným žaludkem a dořáky proti strachu mi to bylo jedno. Dokážu se ohlídat sám. Říkal jsem si, že už jsem to dokázal nespočetněkrát. Pustil jsem se po Hlavní.

Druhý kluk se k pískání přidal. Zdálo se mi, že v jejich signálu zní jakási naléhavost. Zastavil jsem se - přece jen jsem znervózněl - a rozhlédl jsem se kolem. Koutkem oka jsem zaregistroval nezřetelný pohyb, a když jsem se tam podíval, viděl jsem Hadždžára. Běžel ke mně tak rychle, jak to jen dokázal.

Zvedl ruku. Držel v ní statickou pistoli. Vystříl, ale nezasáhl mě naplno. Přesto jsem ztratil orientaci, tělem mi prolétlo horko a pak jsem se zhroutil na chodník a svíjel jsem se v křečích. Nedokázal jsem přinutit tělo, aby mě poslouchalo.

Nedokázal jsem kontrolovat svaly.

Za mnou spadl na chodník jeden z chlapců. Nehýbal se vůbec.

16

Vyndali mi potlačovací dodávky a uložili mě do postele. Další čtyřadvacet hodin jsem o sobě nevěděl. Když jsem se další den začal vracet na svět, pořád ještě jsem se klepal a nebyl jsem schopen udržet ani sklenku vody. Kmuzu se ode mne nehnul, seděl na židli vedle mé postele a informoval mě podrobně, k čemu došlo.

„Stačil jste se podívat na tu osobu, co na vás vystřílela, já sídím?"

„Osobu?" žasl jsem. „Byl to přece Hadždžár. Viděl jsem ho jako vidím tebe! Copak tam nebyli lidi?"

Kmuzu sražil čelo. „Nikdo nechce svědčit. Byl tam jen jediný člověk, který byl ochoten ho identifikovat, jeden z těch dvou chlapců, co se vás snažili varovat. Udal nejasný popis, naprosto bezcenný, pokud jde o usvědčení vraha."

„Vraha? Takže ten druhý hoch..."

„Je mrtvý, já sídím."

Bylo mi smutno. Položil jsem hlavu na polštář a zavřel jsem oči. Přemýšlel jsem, jestli ten zavražděný chlapec je snad Ghází. Doufal jsem, že ne.

Za několik minut jsem si zase na něco vzpomněl. „Telefonoval mi někdo, Kmuzu? Zajímá mě především šejch Ridá nebo jeho mazlíček, Kenneth."

Kmuzu zakroutil hlavou. „Telefonovaly Chirigo a Jasmína. Vaši přátelé Sajíd a Jacques dokonce přišli až sem, ale nepustili jsme je k vám, byl jste v bezvědomí. Šejch Ridá se neozval."

Dávalo to smysl. Nakrmil jsem Hadždžára lží o druhé exhumaci a on zuřivě zareagoval: rozhodl se zastavit mé pátrání ranou ze statické pistole. Snad si myslel, že by to mohl vykázat jako srdeční infarkt přímo na chodníku uprostřed Budajínu. Potíž s Hadždžárem je v tom, že není tak skvělý, jak si myslí. Nikdy by to nedokázal.

Jsem si jistý, že o mých plánech okamžitě informoval svého šéfa, šejcha Ridu. Ale tentokrát nebyl žádný Kennethův varovný telefonát. Možná Abú Ádil věděl, že jen blafuji. Možná usoudil, že další pitva by už nic důležitého nepřinesla. Možná si tak věřil, že mu to bylo jedno.

Z čehož vyplývá další okruh kolem vesnice: a podle mě už by tam měl stát jen jediný zainteresovaný: Hadždžár.

Hluboko v srdci jsem si byl jist, že on spáchal obě vraždy. Zabil Chálida Maxwella z příkazu Abú Ádila a pokusil se to upíchnout na mě. On také zavraždil doktora Sádika Abd ar-Razzáka. A odrovnal nevinného kluka, třebaže neúmyslně. Problém byl v tom, že ačkoliv jsem znal pravdu, neměl jsem v ruce nic, čím bych mu mohl mávat u soudu pod nosem. Nedokázal jsem ani udržet knížku, a tak jsem se celé odpoledne díval na holovizi. Opakovali tam záběry z předchozího dne, z imámovy pohřbu. Hadždžár měl pravdu, ve městě to vřelo. Ulice kolem Severní mešity byly dnem i nocí ucpané stovkami tisíc truchlících. Někteří z nich byli úplně v transu, stáli před mešitou, prozpěvovali modlitby a řezali se do paží a hlavy žiletkami a břitvami. Davy se valily hned jedním, hned druhým směrem, všude byl chaos a desítky lidí byly zabity, ušlapány umačkány.

Všude se ozývaly výkřiky požadující, aby byl vrah předán spravedlnosti. Čekal jsem, jestli Hadždžár sdělil novinářům mé jméno, ale byl bezmocný. Neměl ani vražednou zbraň, která by spojovala podezřelého se zločinem. Veškeré jeho indicie byly na vodě. Aspoň pro tuto chvíli mi od něho nebezpečí nehrozilo.

Když mě záznam přestal bavit, přepnul jsem to a sledoval jsem představení jakéhosi díla z poloviny šestnáctého století po Hegirovi, Poprava Rushdieho. Náladu mi to nezlepšilo.

Inspiraci jsem dostal právě v okamžiku, kdy mi Kmuzu přinesl podnos s kuřetem a zeleninou a chystal se mě nakrmit. „Myslím, že ho mám," vykřikl jsem. „Kmuzu, mohl bys mi, prosím tě, na informacích zjistit číslo na márnici a podržet mi pak sluchátko u ucha?"

„Jistě, já sídím." Zjistil číslo a řekl ho do přístroje. Pak mi držel telefon tak, abych slyšel a mohl do něj mluvit.

„Marchaban" ozval se hlas na druhém konci. Byl to jeden z asistentů.

„Bůh s vámi. Tady je Marid Audran. Já jsem ten člověk, který nařídil pitvu Chálida Maxwella, vzpomínáte?"

„Ano, pane Audrane. Když jste se neozval, poslali jsme vám výsledky poštou. Můžeme pro vás ještě něco udělat?"

„Ano." Srdce mi začalo bušit. „Byl jsem slabě zasažen výbojem ze statické pistole—"

„Slyšeli jsme o tom. Při tom útoku zabili mladého chlapce."

„Přesně tak. O tom s vámi chci právě mluvit. Byla provedena pitva toho chlapce?"

„Ano."

„Poslouchejte dobře. Je to velice důležité. Požádal byste doktora Bišarátiho, aby porovnal charakter poškození buněk v srdci toho chlapce a v srdci Chálida Maxwella? Myslím, že by měly být totožné."

„Hmm. To je zajímavé. Ale, víte, i když tomu tak bude, nepomůže vám to. V právním smyslu, myslím. Nemůžete—"

„To všechno vím. Jen potřebuji zjistit, jestli je mé podezření správné. Mohl byste ho poprosit, aby to udělal co nejdříve? Nepřeháním, když říkám, že je to otázka života a smrti."

„Dobře, pane Audrane. Pravděpodobně se vám ozve ještě dnes."

„Ani nevíte, jak jsem vám vděčný," ujistil jsem ho vřele.

„Jistě. Rádo se stalo." Zavěsil.

Kmuzu odložil telefon. „Vynikající úsudek, já sídím." Skoro se usmíval.

„No, ještě jsme se nic nedozvěděli. Budeme muset počkat, co řekne doktor."

Chvilí jsem si zdířl. Probudil mě Kmuzu. „Máte návštěvu."

Otočil jsem hlavu a uvědomil jsem si, že už zase začínám trochu ovládat svaly. V předním pokoji se ozvaly kroky a do ložnice vešel můj beduínský přítel, Bin Turki. Posadil se vedle lůžka. „As-sallám allajkum, já šejchu," řekl vážně.

Byl jsem moc rád, že ho vidím. „Wa allajkum as-sallám" vítal jsem ho s úsměvem. „Kdy ses vrátil?"

„Ani ne před hodinou. Jedu rovnou z letiště. Co se vám stalo? Uzdravíte se?"

„Někdo na mne vystřelil, ale Alláh stál tentokrát při mně. Můj nepřítel se příště bude muset víc snažit."

„Modleme se, aby žádné příště nebylo, ó šejchu."

Rozpřáhl jsem ruce. Nepochyboval jsem, že bude. Když ne Hadždžár, bude to někdo jiný. „Tak povídej, jaká byla cesta?"

Bin Turki sevřel rty. „Úspěšná." Vyndal něco z kapsy a položil to na příkrývku u mé ruky. Sevřel jsem to pokroucenými prsty a zvedl jsem si to k očím, abych si to mohl prohlédnout. Byla to plastická jmenovka a stálo na ní seržant al-Biša. Jméno toho bastarda v Nardžánu, který ztloukl Friedlander beje i mne.

Nepřipadalo mi to, ale bylo to tak, opravdu jsem nařídil vraždu. Klidně jsem ho odsoudil k smrti a tahle jmenovka je všechno, co po něm zbylo. Jak mi bylo? Čekal jsem několik okamžiků, že se mi žilami rozlije chladná hrůza. Nestalo se to. Někdy je smrt druhých lidí snadná. Necítil jsem nic než lhostejnost a netrpělivost.

„Dobře, můj příteli. Budeš odměněn."

Bin Turki kývl a vzal si zpět jmenovku. „Mluvili jsme o práci, která by mi zajistila pravidelný příjem. Život tady ve městě se mi začíná líbit. Myslím, že tady nějaký čas zůstanu, než se vrátím k Baní Sálím."

„Budeme rádi, že tě tu máme. Rád bych se také odměnil tvému kmeni za jejich nekonečnou laskavost a pohostinnost."

Uvažoval jsem, že bych jim dal postavit nějakou osadu, snad někde poblíž oázy."

„Ne, ó šejchu," přerušil mě. „Šejch Hasanajn by takový dar nikdy nepřijal. Několik lidí náš kmen opustilo a postavili si domy z betonu. Vidáme se s nimi jednou nebo dvakrát do roka, když procházíme jejich vesnicemi. Většina z nás však lpi na starých zvycích. Patří k nim i šejch Hasanajn. Víme o výhodách elektřiny a plynových sporáků, ale jsme kočovníci. Nevyměnili bychom své velbloudy za nákladní auta a nevyměnili bychom své stany z kozích kůží za dům, který nás váže na jedno místo."

„Nikdy jsem nemyslel, že by Baní Sálím v té osadě žili celý rok. Ale možná by ocenili pohodlné bydlení na konci každoročního putování."

Bin Turki se usmál. „Myslíte to dobře, ale takový dar by byl pro Baní Sálím smrtelný."

„Věřím ti, Bin Turki."

Vstal a uchopil mě za ruku. „Nechám vás odpočinout, ó šejchu."

„Jdi v bezpečí, synu mého bratra.“
„Alláh ji-sallimak.“ pozdravil a vyšel z pokoje.

Kolem sedmé večer zazvonil telefon. Kmuzu ho zvedl. „Je to doktor Bišaráti.“

„Počkej, zkusím, jestli udržím sluchátko.“ Vzal jsem je a neobratně se mi ho podařilo dát k uchu. „Marchaban,“ ohlásil jsem se.

„Pan Audran? Vaše podezření je správné. Vzor srdečních trhlin Chálida Maxwella a toho chlapce je identický. Já osobně nepochybuji, že byli zavražděni stejnou statickou pistolí.“

Několik sekund jsem hleděl přes pokoj, ponořený v myšlenkách. „Děkuji vám, doktore Bišaráti,“ řekl jsem konečně.

„Samozřejmě to nedokazuje, že v obou případech střílel tentýž člověk.“

„Ne, to si uvědomuju. Ale dá se předpokládat, že ano. Teď už přesně vím, co musím udělat a jak to udělat.“

„No, nevím, co máte na mysli, ale znovu vám přeji štěstí. Mír s vámi.“

„I vám mír.“ Položil jsem sluchátko. Až budu trestat své nepřátele a odměňovat přátele, budu si muset promyslet, co bych mohl udělat pro doktora Bišarátiho. Rozhodně si zasloužil nějaké poděkování.

Ten večer jsem usnul brzy a ráno už mi bylo natolik dobře, že jsem mohl vstát a osprchovat se. Kmuzu naléhal, abych se nenamáhal, ale neměl jsem na výběr. Byl pátek a já jsem musel jít s Jaiši na přehlídku.

Pořádně jsem se nasnídal a pak jsem se oblekl do šedé uniformy, již mi věnoval šejch Ridá. Kalhoty měly perfektní stíh, zasunovaly se do vysokých černých holínek a po stranách měly černé lampasy. Na tunice byl vysoký límec s našitými insigniemi nadporučíka. Dílo korunovala špičatá čapka s černým štítkem. Prohlížel jsem se v zrcadle. Napadlo mě, že podobnost mé výstroje s nacistickými uniformami není náhodná.

„Jak vypadám, Kmuzu?“

„To nejste vy, já sídíl. Rozhodně to není váš styl.“

Zasmál jsem se a sundal jsem si čepici. „Co nadělaš. Abú Ádil byl tak laskav, že mi daroval uniformu. Tak si ji kvůli němu musím aspoň jednou obléct, ne?“

„Nechápu, proč to děláte.“

„Třeba ze zvědavosti?“

„Doufám, že vás v tomhle neuvidí pán domu, já sídíl.“

„Taky doufám. Tak, dovez auto. Přehlídka se má konat na bulváru al-Džamíl, poblíž Severní mešity. Nejspíš budeme muset auto někde nechat a dojít několik bloků pěšky. Kolem mešity jsou pořád spousty lidí.“

Kmuzu kývl. Šel do garáže nastartovat auto. Zůstal jsem sám a rozhodoval jsem se, zda si s sebou nemám vzít nějaké narkotikum nebo modák. Ale nevěděl jsem, co mě čeká, a jasná hlava mi připadala nejjistější.

Když jsme dorazili k bulváru, vylekalo mě, jak obrovský ten dav ve skutečnosti byl. Kmuzu mě vzal postranními uličkami a dvorky a snažil se dostat co nejbližší ke shromaždišti Jaišů.

Po chvíli jsme to museli vzdát a dojít zbytek pěšky. Proráželi jsme si cestu zástupy. Myslím, že nám trochu pomáhala moje uniforma, ale přesto jsme postupovali velice pomalu. Vpředu jsem viděl zvýšené pódium s řečnickým pultem zahaleným do vlajek se znaky Jaišů. Zdálo se mi, že rozpoznávám Abú Ádila a Kennetha - oba v uniformách. Šejch Ridá stál a povídal si s nějakým důstojníkem. Neměl zapojený žádný ze svých Proxy Hell modáků. Byl jsem rád, nechtělo se mi jednat s Abú Ádilem trýzněným nějakou fiktivní smrtelnou nemocí.

„Kmuzu, pokusím se dostat na pódium a promluvit se šejchem Ridou. Chci, abys to obešel a dostal se k pódiu zezadu. Zkus být někde poblíž, prosím tě. Možná tě budu rychle potřebovat.“

„Rozumím, já sídíl.“ Vypadal ustaraně. „Buďte opatrný a zbytečně neriskujte.“

„Nebudu.“ Pomalu jsem se prodíral davem, až jsem se dostal k nejzadnějšímu šikům Jaišů. Stáli vyrovnaní na neutrální půdě bulváru. Odtud už bylo snadné dostat se dopředu. Spěchal jsem mezi rotami a odpovídal na pozdravy ostatních milicionářů.

Obešel jsem pódium ze strany a vystoupil po třech schodech. Ridá Abú Ádil si mě pořád ještě nevšiml. Došel jsem až k němu a zasalutoval jsem. Jeho uniforma byla mnohem elegantnější než moje. Především, jeho knoflíky byly nepochybně zlaté, kdežto my ostatní jsme měli mosaz. Na límci měl taky místo mosazných půlměsíců zlaté zahnuté meče.

„Podívejme, kdo to přišel?“ odpovídal na můj pozdrav. Vypadal překvapeně. „Skutečně jsem nečekal, že se objevíte.“

„Nechtěl jsem vás zklamat, pane.“ usmíval jsem se. Obrátil jsem se na jeho asistenta. „Jak se daří, Kenny?“ Kenneth byl plukovník a miloval každou minutu v holínkách.

„Varoval jsem tě, ať mi tak neříkáš,“ zavrčel.

„Vážně, vzpomínám si.“ Obrátil jsem se k němu zády. „Šejchu Rido, Jaišové jsou přece muslimské polovojskové síly.

Pamatuji si je ještě jako skupinu, jež měla za cíl zbavit město cizinců. Hrdé nosíme symboly naší víry. Tak mě napadlo: je váš Kenneth jeden z nás? Byl bych se vsadil, že je křesťan. Nebo dokonce žid.“

Kenneth mě chytil za rameno a strhl mne k sobě. „Prohlašuji, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží.“

Zazubil jsem se. „Bezva! Vidíš, jak ti to jde. Jen tak dál!“

Abú Ádil se zamračil. „Nechtejte toho dětinského hašteření. Máme dnes důležitější věci na práci. Toto je naše první velká veřejná přehlídka. Pokud se všechno podaří, pohrnou se k nám stovky zájemců a brzy se naše síly zdvojnásobí. To je jediné, na čem záleží.“

„Už chápu,“ ušklíbl jsem se. „A co chudák Abd ar-Razzák? Už je tuhý, na něm už nezáleží, co?“

„Proč jste tady?“ zlobil se Abú Ádil. „Jestli nás chcete zesměšňovat...“

„Ne, pane, to by mě ani nenapadlo. Pochopitelně s vámi v leccem nesouhlasím, ale jsem s vámi zajedno, že toto město potřebuje vyčistit. Chci se seznámit s těmi třemi rotami, jimž mám velet.“ „Dobře, dobře.“ řekl Abú Ádil pomalu. „To je

báječné."

„Já mu nevěřím," varoval ho Kenneth.

„Já taky ne, příteli, ale to neznamená, že se nebudeme chovat jako civilizovaní lidé. Dívá se tu na nás dnes spousta lidí."

„Pokus se překonat své nepřátelství, Kenny. Aspoň pro tuhle chvíli. Já jsem ochoten odpustit a zapomenout. Tak na hodinu," Zlobil jsem ho. Hodil po mně zuřivý pohled a otočil se zády. Abú Adil mi položil ruku na rameno a ukázal na jednotku mužů seřazených po pravé straně pódia. „Tamhle to jsou vaše roty, nadporučíku Audrane. Tvoří vyčleněnou jednotku al-Hášimí a jsou to naši nejlepší muži. Sejděte dolů za nimi a promluvte si s poddůstojníky. Už brzy začneme s přehlídkou."

„Dobře." Slezl jsem z pódia a prošel jsem sem a tam před svou jednotkou. Zastavil jsem se na pár slov se třemi poručíky a prošel jsem mezi řadovými vojáky, jako bych je kontroloval. Většina mi připadala ve špatné kondici. Proti opravdové armádě by neměli valnou šanci, ale na druhé straně, Jaišové stejně neměli v plánu bojovat proti nějaké armádě. Jejich úkolem bylo strašit obchodníky a nevěřící intelektuály.

Asi po čtvrt hodině přistoupil Abú Adil k mikrofonu a vydal rozkaz k zahájení přehlídky. Má jednotka seji přímo neúčastnila, měla za úkol dohlížet na pořádek. Některé ze speciálně cvičených rot předváděly své umění - pochodovali a točili se čelem vzad a šermovali kusy dřeva seřezanými do tvaru pušky.

Trvalo to snad hodinu. Slunce pražilo a já už jsem si začínal myslet, že jsem sem opravdu neměl chodit, protože mi začínalo být zle a točila se mi hlava. Hrozně jsem si potřeboval sednout. Konečně i poslední jednotka stála zase v pozoru. Abú Adil se chopil mikrofonu a další půl hodiny k Jaišům řečnil. Pořád dokola žvanil o tom, jak hrozná byla vražda doktora Abd ar-Razzáka a jak všichni musíme přísahat věrnost Alláhovi a Jaišům a jak si nesmíme dopřát oddechu, dokud ten brutální vrah nebude dopaden a popraven, jak nám přikazuje islámský zákon. Pozoroval jsem, jak šejch Ridá vyvolává v každém jednotlivém muži v uniformě zuřivou posedlost, kterou nebude možné zvládnout.

Potom mě k mému překvapení vyzval, abych promluvil. Několik okamžiků jsem na něho hleděl a pak jsem vyběhl zpět na pódium. Došel jsem k mikrofonu a šejch Ridá odstoupil. Muži přede mnou ztichli v napjatém očekávání, ale dál, za nimi, jsem viděl masy desítek tisíc lidí, jejichž potlačovaný vztek si hledal cestu ven. Uvažoval jsem, co jim vlastně řeknu.

„Moji přátelé, Vojáci Alláhovi," začal jsem a rozpřáhl jsem paže, abych zahrnul nejen uniformy pod sebou, ale i davy tam vzadu. „Je příliš pozdě na cokoliv kromě pomsty." Hlasité výkřiky ze všech stran. „Jak šejch Ridá řekl, máme posvátnou povinnost, potvrzenou na mnoha místech našeho šlechtného Koránu. Musíme najít osobu, která zavraždila našeho svatého imáma, a musíme mu dát pocítit naši tvrdou spravedlnost."

Další křik, tentokrát zvláštní hladové za vytí, z něhož přecházel mráz.

Pokračoval jsem. „To je náš úkol. Ale čest a víra a respekt k zákonu žádá, abychom ovládali svůj hněv, neboť se bojíme, bychom se snad nepomstili na nepravém člověku. Co dělat? Jak najít pravdu? Přátelé drazí, bratři a sestry v islámu, já mám i pravdu!"

To vyvolalo hlasitý řev davu přede mnou a překvapený výkřik za mnou, tam, kde stáli Abú Adil a Kenneth. Rozepnul jsem několik knoflíků svého kabátce a vyňal jsem jehlovku. Zvedl jsem ji, aby ji každý viděl. „Pohledte sem! Toto je vražedná zbraň! Toto je hrozný nástroj, který usmrtil našeho imáma!" Reakce byla dlouhá a děsivá. Hysterické davy se vzpínaly směrem k nám a Jaišové pod pódiem se snažili zadržet lidi šplhající se nahoru.

„Vím, komu patří tato jehlovka!" křičel jsem. „Chcete to vědět? Chcete vědět, kdo zavraždil doktora Sádika Abd ar-Razzáka? Chcete jméno toho hanebného a chladnokrevného vraha?" Několik okamžiků jsem počkal, třebaže jsem věděl, že křik neustane a davy se nezklidní. Odmlčel jsem se jen kvůli efektu. Viděl jsem, jak se Kenneth ke mně rozběhl, ale Abú Adil ho chytil za paži a zarazil. Překvapilo mě to.

„Patří policistovi, nadporučíku Hadždžárovi, jordánskému přistěhovalci, muži, který v minulosti spáchal dlouhou řadu nepotrestaných zločinů. Neznám motiv jeho činu, nevím, proč připravil imáma o život. Vím jen, že to on spáchal ten ďábelský skutek a že v této chvíli sedí nedaleko odtud, na policejní stanici v ulici Wálí u'l-akbar. Sedí tam ve své hříšné pyšce, jistý, že je v bezpečí před spravedlivou odplatou."

Napadlo mě ještě pár věcí, které bych řekl, ale nebylo to možné. Od toho okamžiku se masy změnily v cosi úděsného.

Zdálo se, že se převalují a vlní a svíjejí, zvedaly se výkřiky, jímž nebylo rozumět, všude kolem se ozývaly zpěvavé modlitby a kletby. Pak jsem zpozoroval, že se to moře jaksi organizuje, jako by byli vybráni vůdcové a učiněna rozhodnutí. Zvíře davu se pomalu obrátilo zády k pódiu a k Jaišům. Začalo se pohybovat po krásném bulváru al-Džamil směrem na jih. Směrem k policejní stanici. Šlo si pro nadporučíka Hadždžára.

Hadždžár správně předvídal, jak se rozvášněný dav zachová. Správně předvídal teror rozběsněné zuřivosti. Jediné, co správně nepředvídal, byla totožnost jeho oběti.

Fascinovaně jsem sledoval, co se děje. Pak jsem odstoupil od mikrofonu. Odpolední přehlídka skončila. Většina mužů v uniformách se stejně připojila k rozhněvaným zástupům.

„To bylo dokonalé, Audrane," řekl Abú Adil. „Vynikající partie."

Pohlédl jsem na něho. Zdálo se mi, že to opravdu myslí upřímně. „Bude vás to stát jednoho z nejužitečnějších posluhovačů. Oplátky jsou svinstvo, že?"

Abú Adil jen pokrčil rameny. „Stejně už jsem Hadždžára odepsal. Umím ocenit dobrou práci, Audrane, i když ji udělá můj nepřítel. Ale varuji vás. To, že vám teď gratuluju, neznamená, že už teď neplánuju, jak vám to vrátím. Tahle záležitost má pro mě katastrofální následky."

Usmál jsem se. „Můžete si za to sám."

„Pamatujte, co jsem vám řekl. Zaplatíte mi to."

„Určitě se o to pokusíte." Sestoupil jsem po schůdcích v zadní části pódia. Kmuzu tam byl. Vyvedl mě pryč z bulváru,

pryč od valících se davů k autu.

„Prosím vás, shodte tu uniformu, já sídím.“

„Cože? To mám jet domů v prádle?“ rozesmál jsem se.

„Tak aspoň tu blůzu. Je mi špatné, jen se na to podívám.“

Poslechl jsem a hodil jsem blůzu do kouta na zadní sedadlo. „Tak co, jak jsem to zvládl?“ protáhl jsem se unaveně. Kmuzu se na okamžik otočil a obdařil mě jedním ze svých vzácných úsměvů. „Velice dobře, já sídím.“ Pak se zase věnoval řízení.

Uvolnil jsem se a opřel jsem si hlavu do sedadla. Myslel jsem na to, že to krátké vyrušení způsobené Abú Adilem a Hadždžárem a imámem Abd ar-Razzákem je za mnou a život se může vrátit do normálních kolejí. Pokud jde o šejcha Ridu, budu bohužel muset odložit veškeré plány na to, jak tomu darebákovi vrátit, co si zaslouží, až do daleké budoucnosti. Na den, kdy si Alláh vezme Friedlander beje do svého ráje.

Zatím se musím spokojit s tím, že jsme znovu získali své dobré jméno. Další den jsme se setkali s emírem a předložili jsme mu informace a důkazy, o smrti Chálida Maxwella, Abd ar-Razzáka a nadporučíka Hadždžára. Nepovažoval jsem za nutné děrovat se s podrobnostmi o náhlém skonu seržanta al-Biši v Nardžánu a dalších spojitostech. Šejch Mahálí pak přikázal jednomu ze svých úředníků, aby nás očistil od falešných obvinění a vymazal jakoukoliv zmínku o vraždě Chálida Maxwella z našich záznamů.

Byl jsem potěšen, jak snadno jsem vklouzl do všedních starostí. Brzy už jsem zase seděl za psacím stolem a kontrolovat informace týkající se jisté revoluční politické strany, jež získávala pozice v mé rodné Mauretánii. Kmuzu se postavil vedle mne a čekal, až si ho všimnu. Vzhlédl jsem. „Copak?“

„Pán domu si přeje s vámi mluvit, já sídím.“

Kývl jsem. Nevěděl jsem, co může chtít. S Papá bylo někdy nemožné odhadnout, jestli si vás volá kvůli odměně, nebo kvůli potrestání. Začal se mi svírat žaludek: Zase jsem v nemilosti? Čekají tam Kameny, které mluví, aby mi zpřelámali kosti?

Naštěstí se ukázalo, že jde o něco jiného. Friedlander bej se usmíval a pokynul mi, abych se posadil blízko něho.

„Přikázal jsem ti, abys našel elegantní řešení našich potíží, synu mého bratra, a jsem velmi potěšen tím, čeho jsi dosáhl.“

„To jsem skutečně rád, ó šejchu,“ ulevilo se mi.

„Věřím, že mám pro tebe odměnu přiměřenou tomu, co jsi musel vytrpět, i tomu, co jsi pro mě učinil.“

„Nežádám žádnou odměnu, ó šejchu,“ řekl jsem. Mám samozřejmě odměny rád jako každý normální člověk, ale není slušné se po nich hned vrhnout.

Papá mě ignoroval. Posunul ke mně tenkou obálku a malou krabičku. Tázavě jsem se na něho podíval. „Jen ber, synu mého bratra. Jsem velice šťasten, že tě mohu obdarovat.“

Obálka obsahovala peníze, pochopitelné. Ne hotovost, protože ta suma byla příliš velká. Byl to šek na čtvrt milionu kiamů. Několik sekund jsem němě zíral, pak jsem polkl a položil jsem šek na stůl. Pak jsem vzal krabičku a otevřel jsem ji. Uvnitř byl modák. Friedlander bej byl z náboženských důvodů zásadně proti jakýmkoliv osobnostním modulům. Bylo krajně neobvyklé, že mi nějaký dává.

Podíval jsem se na štítek. Na modáku byla moje oblíbená literární postava, detektiv al-Qazzání od Luftího Ghády. Usmál jsem se. „Děkuji vám, můj strýčku,“ řekl jsem dojatě. Ten modák pro mě znamenal víc než ta obrovská suma peněz.

Vyjadřoval cosi vřelého, co jsem nedokázal pojmenovat.

„Dal jsem ten modul vytvořit speciálně pro tebe,“ řekl Papá. „Doufám, že ti udělá radost.“ Ještě chvíli se na mě s úsměvem díval. Pak zvažněl. „A teď mi pověz, jak to vypadá s naším datalinkovým projektem. A taky potřebuji zprávu o konečném řešení situace v Cappadocii. A dál, teď, když je nadporučík Hadždžár mrtev, musíme si promyslet spolehlivou náhradu.“

Měsíce utrpení uzavřené jedinou minutou radosti. Co víc může člověk chtít?

Polibek vyhnanství

Z amerického originálu The Exile Kiss

vydaného A Bantam Spectra Book (Doubleday),

New York 1991,

přeložila Ladislava Vojtková.

Odborná jazyková spolupráce Jaroslav Olša Jr.

V knize byly citovány úryvky z následujících děl:

Korán v překladu A. R. Nykla,

Coriolanus od W. Shakespeara

v překladu E. A. Saudka.

Obálku nakreslil Karel Soukup.

Vydal POLARIS - Bohuslav Svoboda,

Podkopčů 464, Frenštát p. R.

v roce 1999 jako svou 62. publikaci.

Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.

Vydání první.

Cena: 149 Kč

ISBN 80 - 85911 - 51 - 5